

מואיז בן הראש

שירים

הוצאת מובן

**MOIS BENARROCH
POEMS**

© 2006

© כל הזכויות שמורות

הוצאת מובן

ת.ד. **10520**

ירושלים **91104**

טל: **026722782**

עיצוב העטיפה: אלן גרין

MOBEN PUBLISHING ©

POBOX 10520

JERUSALEM 91104

ISRAEL

www.authorsden.com/moshebenarroch

WWW.LULU.COM/moben

לחם החלום

הם

הם החולכים בדרךכים הנוגעים בְּאַמַּת
הנוגעים בְּזֶמֶן לֹא בְּזֶמֶן
החולכים יְחָפִים מֵעַל הַחֹל הַשּׁוֹרֶף
הנוגעים בְּזֶמֶן לֹא בְּזֶמֶן
החולכים בַּחֲשֶׁךְ רוֹאִים בּוֹ אֹר
החולכים בְּזֶמֶן לֹא בְּזֶמֶן
אִמָּתִי יֹאִירוּ לָנוּ

זְמִירוֹת תְּדָשׁוֹת
בְּזֶמֶן הָאֲחֵר
הַמֵּאֲחֵר.

בונים

שְׂקִיעוֹת רַבּוֹת
שְׂקִיעוֹת בְּתִינוּ הַגּוֹלוֹת
הַמִּשְׁבּוֹת לְעַד זָרִים אֲשֶׁר לֹא יָבִינוּ אֶת אֲבִיָּהֶם
בְּתִים כְּמוֹ בֵּיתִי שְׁחִיו אֶת יְלָדוֹתִי
שְׁחִיו אֶת מַחְלַת אָחִי
בְּתִים כְּמוֹ בֵּיתִי בָּהֶם נוֹלְדוּ גּוֹלִים מְגֻלוֹתָם
אֶל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֶל הַזְּרוֹת בְּתוֹךְ אֶרֶץ
בְּתִים בּוֹכִים עַל בּוֹנֵיהֶם שְׁעִזְבוּ
אֶל תְּאֵמֶר בּוֹנִים אֶלָּא בְּנִים
בְּנֵי-בֵית, בְּנֵי-בֵית
וְעַתָּה אֵין לָהֶם אָבוֹת.

הח' הגרונית היא ח' של חיבה

אני הולך ברחובות האלה
רחוב מהרקה אנואר
רחוב מוחמד טורס
רחוב מוחמד החמישי
רחוב חסן השני
ולכלם ח' גרונית כזאת
נאני רואה
רץ
מקביל אלי תמיד
אותו ילד שהייתי
רץ
לאכל גלידה
בילה גלסיאל
לקנות עוגות עם אביו
בילה קמפנה
הולך וחוזר

אני רואה שהילד
פוחד
ונאני שואל אותו
ממה אתה פוחד
ילדי היפה

הוא לא עונה לי

האם אתה פוחד
מן המבגר שתהיה?

הוא לא עונה

האם אתה פוחד מן
הערכים, מהם
מזהירים אותך תדיר?

הוא לא עונה.

הוא עצוב, דמעות בעיניו
אך בתוכו יש שמחה גדולה

אני בא לחבק אותו
והוא פוחד מן החבוק
הוא פוחד שאחריו
תבוא מכה, בגב, בלחי, בישבן
הוא פוחד שאחרי החבוק
יבואו צעקות

ואני רואה שידי המושטות
גורמות לו להתקף אסטמה
הוא מחפש אהבה
אך מפחד מן החבוק.
הוא אוהב
אך מפחד להראות זאת.
הוא אוהב גם את הערכים
אך הזהירו אותו
עד שזהרו דעך.

ואני אומר לו
במרחק מה:
אל תדאג
אתה תגדל לאהב את העולם
על אף הכל, על אף כלם
זה לא יהיה קל
אתה תגדל להיות אור.

ובזכות הפגישה הזאת
גדלתי להיות מה שהנני.

כאן

בְּרַחוּבוֹת הָאֵלֶּה
הַמְּלֶאךָ שֶׁהֵלַךְ לִפְנֵי
עֶזְרָא לִי לְלֶכֶת
מִנֵּעַ מִמֶּנִּי לִפְלֹ
הַצִּיל אוֹתִי
כְּשֶׁהִיטָּה לִי תְּאוֹנֶת דְּרָכִים
בְּרֹאשׁ
לְיַד בֵּית הַכְּנֶסֶת
בְּרֹאשׁ
הַשָּׁנָה
כָּאן
בְּרַחוּבוֹת הָאֵלֶּה
הַכֹּל כֶּךָ רִיקִים מִמֶּנִּי
בְּכִיתִי בַּפֶּעַם הָרִאשׁוֹנָה
צִחֲקָתִי בַּפֶּעַם הָרִאשׁוֹנָה
וּמִכָּאן נִסְעָתִי לְכָל מְקוֹם
עֲכָשׁוּ חֲזָרָתִי
מִבֶּקֶשׁ הַבָּנָה
מִן הַבְּתִים, הַרְחֻבוֹת, הַמְּדַרְכּוֹת, הָאֲנָשִׁים.

שבת

שְׁבֵתִי לְעִיר הַלְדָּתִי
כְּמִי שֶׁנִּקְרָא לְרִגְלִי לְמַעַן אֲרֻצּוֹ
כְּשֶׁהִגַּעְתִּי הִיָּה זֶה
כְּאֵלֹו עֲזָבְתִּי אֵךְ אֶתְמוּל
מִשְׁעֲזָבְתִּי נִרְאָה
כְּאֵלֹו לֹא שְׁבֵתִי מֵעוֹלָם

שְׁבֵתִי לְעִיר הַלְדָּתִי
כְּמִי שֶׁנִּקְרָא לַחֲזוֹר לְרַחֵם אִמּוֹ
אַחֲרֵי שֶׁלֹא רָאָה אוֹתָהּ מִיּוֹם לְדָתוֹ
כְּשֶׁשְׁבֵתִי לֹא מִצְאָתִי רַחֵם
וְלֹא רַחֲמִים, לֹא אֶתְקַבֵּל
וְלֹא חֶלֶב

שְׁבֵתִי לְעִיר הַלְדָּתִי
לְמִצָּא אֶת צַעְדֵי יְלָדוֹתִי
וּמִצְאָתִי אוֹתָם, בְּכֹל רְחוֹב, צַעַד
שֶׁל רִגְלִי אַחַת, כִּי מֵאֵז עֲזָבְתִּי
לֹא לְמַדְתִּי לָלֶכֶת עַל שְׁתֵּי רִגְלֵי

שְׁבֵתִי לְעִיר הַלְדָּתִי
כְּמִי שֶׁנִּקְרָא לְבָרֵךְ שֶׁחִלּוּמוֹ נִמְחָק
וְהִנֵּה הוּא רַק גָּדֹל
כִּי עִיר הַלְדָּתִי הִיא עִיר
הַלְדָּתִי רַק כְּשֶׁאֲנִי נִמְצָא בָּהּ.

קחי אותי לים

קחי אותי לים
היפשה מיפשת את גרוני
קחי אותי לים
ביד, ברגל,
במטוס או ברכבת
קחי אותי לימי
המים ירפאו את פצעיי
את העור המתכחש
להתקשר עם העולם
הים הקר ירפא
את אזני הממאנות לשמע
את העולם שמזהיר אותי
מפני הרעים, האחרים תמיד רעים
קחי אותי לים
שם בחול, אלמד
ללכת שוב כמו תינוק
קחי אותי לים
היום, היום לים
קחי אותי בידיך הרכות
שלקחו אותי ללמד מן הערים
אבל עכשו, אנא, קחי אותי לים.

בית

הדרך חזרה הביתה
מלאה ריח שרפים
של עצי ארן
ריח זיתים שחורים
חזק
ובלחם
חשיש

פעם, ומשך חמש מאות שנה,
היה השביל חזרה לבית
מסמן וברור, כעין שביל
לבית המקדש, חמש
מאות שנה, אחר באה
הגלות לקצה, והבית
נחלה על שני צדי החבל
ואני באמצעו נע ונד
בתוך ארץ ישראל
בתוך ארץ מרוקו
ובשני הקצוות
בית

פעם היתה הדרך לבית
עוברת ברינקון, פנה
ובה גלידה איטלקית משבחת
גם היום
בקונוס, גלידה איטלקית משבחת
והקר שבה
ממלא את לבי
מחמם את גלותי
אך אין נחמה
בשני הקצוות
הבית
הרב.

זיכרון הרחובות

הם רצו לשפח
ואנחנו
רצינו לזכר

שאָלנו על הריחות והם
חיכו
אחר כך אמרו לנו לשם מה לכם
לרעת

שאָלנו על הרחובות
על פנות
על שמות
והם אמרו לנו
שזה העבר

אבל השאלות היו ההנה
הכי דחוף שלנו

הם לא רצו לזכר
ואנחנו
לא רצינו לשפח

נאחזנו בכל מבט מן הזכרון
בכל רחוב בכל סמטה שנחרטה
בילדים שהיינו
נזכרנו בצבע החול
ובריח הקונכיית
במבט הים
באנשים מעטים
במבט חולף של קבצן זקן
נאחזנו בדברים
כי חיינו
היו תלויים בהם

אָחֲזָנוּ בְּרִסְיֵי הַזְּכוּרוֹת
עַד קְרִנּוֹת הַמִּזְבֵּחַ
אָבָל הוֹרִינוּ רָצוּ לְשֹׁכֵחַ

לְעוֹלָם לֹא נִדְעָ מַה הֵם רָצוּ לְשֹׁכֵחַ
הָאֵם אֶת הַזְּכוּרוֹת הַעֲדִינִים וְהַיָּפִים כָּל כָּךְ
אוֹ אֶת זְכוּרֹן הַמַּעֲבָר הַקָּשָׁה

הֵם רָצוּ לְשֹׁכֵחַ
אֲךָ לֹא הִצְלִיחוּ
לְהִשְׁכִּיחַ.

עיר הולדתי

יֵשׁ יָמִים שְׂאֲנִי חוֹשֵׁב רַק עָלֶיהָ.
כְּאֵלוּ אֵין דְּבָר בְּעוֹלָם חוּץ מִן

הַגִּעְגּוּעִים.

יֵשׁ יָמִים אַחֲרֵים שֶׁהַיּוֹמִיּוֹם מְכַסֶּה
עַל הַכֹּל

וְאֲנִי הוֹלֵךְ בַּהֲרֹגֶשָׁה שֶׁלְעוֹלָם
אִישׁ לֹא יָבִין

אֶת שְׁפָתַי.

יֵשׁ יָמִים שְׂאֲנִי אֵינִי מִבִּין אֶת
שְׁפָתַי.

כְּאֵלוּ אֲנִי הוֹלֵךְ בְּלִי רַגְלִים
וְהַמְּרַחֵק בִּינִי לְבֵין הָאֲדָמָה

רַק מִתְחַזֵּק

אָבָל אֲנִי לֹא עָף

זוֹהִי הַלִּיכָה

מִדְמָה

עוֹלָם מִדְמָה

הַמַּחֲלִיף אֲדָמָה

מוֹצָקָה.

רעידת האדמה והים

רַעֲיִדַת הָאָדָמָה בְּאַגְדִּיר
הָיִיתִי בֶּן שָׁלֹשׁ אוֹ אַרְבַּע
וּבְכָל זֹאת תָּמִיד דָּבְרוּ עַל אוֹתָהּ רַעֲיִדַת אָדָמָה
נוֹרָאָה
כְּמִין אִיוִם מִתְמִיד הָעוֹמֵד מֵעַל רֹאשִׁי
הַהוֹלְכִים בְּאָדָמָה
וְהִיְתָה רַעֲיִדַת אָדָמָה אַחֲרָת
יֵצְאוּנוּ בְּשָׁתִים בְּלִילָה מִבְּהָלִים בְּמַכּוֹנִיּוֹת
כָּל הַמְשַׁפָּחָה וְהַדּוֹדִים וְהַדּוֹדוֹת
יִרְדְּנוּ לַיִם
חוּץ מִסֶּבְא וּסְבֵתָא שְׁלִי
שְׁלֹא הִתְעוֹרְרוּ לֹא מִרַעַשׁ הַטֶּלְפֹן
וְלֹא מִן הַצְּצוּפִים שֶׁל כָּל הַדּוֹדִים לִיד הַבַּיִת
וְלֹא מִן הַדְּפִיקוֹת הַחֲזָקוֹת עַל הַדֶּלֶת
לְמַחֲרַת בְּבִקְרָה
כִּלְנוּ שְׁלָמִים
אֲמָרָה סִבְתִּי שֶׁהִיא לֹא הִרְגִּישָׁה כְּלוּם
אֲבָל סִבִּי הִרְגִּישׁ שֶׁמָּשָׁהוּ זֶז
אוֹלִי כְּפִי שֶׁהִרְגִּישׁ רִגְעִים לִפְנֵי מוֹתוֹ
כְּאֶשֶׁר הִתְזַירוּהוּ לַחַיִּים
וְצָעַק לָמָּה אַתָּם מַחְזִירִים אוֹתִי
הִנֵּה אֲנִי רוֹאֶה בְּשִׁלְחֹן גָּדוֹל אֶת אָבִי וְאֶת אִמִּי וְאֶת דּוֹדִי
וְאֶת אַחִי שֶׁהֵלַךְ לְבְרֹזִיל וְלֹא רָאִיתִיו מִגִּיל עֶשְׂרִים וְעַד יוֹם
מוֹתוֹ
וְכַמָּה שְׁעוֹת מֵאַחַר יוֹתֵר
כַּמָּה יָמִים לִפְנֵי שֶׁהָיָה אָמֹר לַעֲלוֹת לְאֶרֶץ
מִסֵּר אֶת נַשְׁמָתוֹ.

בושיקי בושיקי

בושיקי בושיקי
בזמן שְׁעִשִּׁיתִי אֶהְבֶּה
חֲשַׁבְתִּי עָלֶיךָ
עַל אֲשֶׁתִּי שְׁאֻמְרָה
זֶה קוֹרָה

מִן הַסֶּתֶם הָיִיתִי יָכֹל לָמוּת
בְּתִאוֹנֵת דְּרָכִים אוֹ בְּאַלְפֵי דְרָכִים אַחֲרוֹת
בושיקי בושיקי
אָבֵל לֹא
מְדִינָה שְׁלָמָה יֵצֵאָה לְחֹסֶל אוֹתָךְ
בְּטָעוֹת
בושיקי בושיקי
בֶּן אֶרְצֵי הַמְּקִיָּאָה יוֹשְׁבֶיהָ
הַלֵּכֶתָ לְהִיּוֹת מְלָצֵר
בְּנוֹרוֹגִיָּה
בְּאוֹתָהּ שָׁנָה
בֵּה עָלִיתִי לְאַרְץ
בושיקי בושיקי
וּמְדִינָה שְׁלָמָה יֵצֵאָה לְחֹסֶל אוֹתָךְ
בְּטָעוֹת
וְחֲשַׁבְתָּ עַל אֶהְבֶּתְךָ הַנוֹרוֹגִית הַגְּדוֹלָה
עַל חִלּוּמוֹתֶיךָ עַל אִירוֹפָּה
אֶרֶץ חֲדָשָׁה מְלֹאֵת תְּקוּוֹת וְכֶסֶף
בושיקי בושיקי
וְחֲשַׁבְתִּי עַל הַעוֹזֶרֶת שְׁלִי פְטִימָה
שֶׁנִּסְעָה עִם בַּעֲלָהּ לְבִלְגִיָּה
הִיא שְׁכַל כֶּךָ אֶהְבֶּה אוֹתִי
וְחִדָּשׁ לִפְנֵי שְׁעִלִיתִי לְאַרְץ
בָּאָה לְבַקֵּר וְהִבִּיאָה שׁוֹקוֹלָדִים
וְאֶהְבֶּתִי אוֹתָהּ מְאֹד
אֲךָ לֹא יִדְעָתִי אֵיךְ לְהִגִּיב
נִשְׁאַרְתִּי תְּקוּעַ בַּמְּקוֹמִי.
בושיקי בושיקי
חִלּוּמְךָ הוֹיָמָה
בְּטָעוֹת
עַל יְדֵי אוֹתָהּ מְדִינָה

בָּהּ חֲלוֹמִי נִשְׁכַּר
בָּהּ נִשְׁאַרְתִּי לְשׁוֹרֵר
אֶת חֲלוֹמֶךָ.

(אחמד בושיקי, מלצר מרוקאי, נהרג בטעות ב **1973**
בנורווגיה על ידי המוסד
הישראלי שחשב אותו למחבל פלסטיני).

ששת

לפני מלחמת ששת הימים
הגיע אבי עם מכונית חדשה

הנו 4

בצבע ירק

מזעזע

שהחליפה את הסימקה

הישנה

והוא ספר שקנה אותה מכמר

ושהיא במצב מעלה

כי הכמרים שומרים טוב מאד על

מכוניותיהם

וזה היה האוטו בו נסענו עד

שעלינו.

יומים לפני המלחמה

ידיד ערבי פגש את אבי

ואמר לו

שהנה הגיע סופה של מדינת ישראל

עוד כמה ימים

והערבים יחסלו אותה

שבוע לא יצאנו מן הבית

ונסענו לעיר הקיט

הקרובה לגבול הספרדי

שמא נצטרך לברח

ושבועים מאחר יותר

פגש אבי את אותו ערבי

שפחד אפלו לומר לו שלום

או להביט

בעינו.

לחם החלום

מיום ליום כמו שאור שנשפך
הולכים הנעגועים וטופחים
מיצרים לחם
ומרחיקים חלום
שהנה כאן במקום אחר
בארץ אחרת
החלום יהיה גדול יותר
והוא יוכל לכסות על
לחות ארץ מולדתי
החלום נשבר הלחם התיבש
מלחמות רדפו מלחמות
ורק הזכרון נשאר
כמו פיל שיחזור לקבר אבותיו
יצרח קצת לידם
וימשיך לדרכו
נופל לא נופל
אבל פיל אחר.

מזוודה

אָנִי נוֹשֵׂא עִמִּי מְזוּדָה תְּמִידִית
אָנִי לֹקֵחַ אוֹתָהּ לְכָל מְקוֹם
מְחַכֶּה לְרַגֵּעַ שְׂאֵלָךְ
מְחַכֶּה לְרַגֵּעַ שְׂיִסְלָקוֹ אוֹתִי
מִבֵּית לְבֵית
מֵעִיר לְעִיר
מִמְדִּינָה לְמְדִינָה
וְהַמְזוּדָה מְלֹאָה צַעֲצוּעִים
שְׂשׂוּם יֶלֶד לֹא שָׁחַק בָּהֶם
מְלֹאָה זְכֵרֹנוֹת
שֶׁל אֲנָשִׁים בְּלִי עֶבֶר
מְלֹאָה אֶהָבוֹת
שֶׁלֹא הִגִּיעוּ לְיָדֵי מָמוֹשׁ
מְלֹאָה בְּגָדִים
שְׂאִישׁ לֹא יִלְבָּשׁ
מְלֹאָה כְּעָסִים
בְּנֶהָר רְגוּעַ
מְלֹאָה אֵי-הַבְּנוֹת
עִם עוֹלָם שֶׁלֹא יָדַע
מְלֹאָה אֶפְלָיוֹת
שֶׁל אֲנָשִׁי-הָאֲשָׁלִיּוֹת
מְלֹאָה אֶכְזָרִיּוֹת
לְאֲנָשִׁים שֶׁהוֹשִׁיטוּ יָד
הוֹשִׁיטוּ יָד וְאָמְרוּ לָהֶם דִּי
רְצוּ אֶהְבֶּה
וְקִבְּלוּ מְזוּדָה.

להיות מיעוט אתני

אם אתה מדבר על עברך
הם טוענים שאינך מדבר
אלא על עברך

אם אתה מדבר על דברים אחרים
הם לא שומעים

אם אתה צועק הם טוענים
שאתה רעשן

אם אתה מדבר בנימוס
הם מתפעלים ממך

אם אתה בוכה
הם טוענים שאתה בכין

אם אתה מתריס
הם טוענים שאתה שקרן

אם אתה צוחק הם טוענים
שאתה ליצן

אם אתה נוקט עמדה ברורה
הם לא מבינים את עמדתך

אם אתה מבקר מתוך דאגה לעתיד
הם מבקשים שלא תתערב
בענינם

מה שאתה לא עושה
אתה והם יוצאים
קרחים מפאן
ומפאן
ואתה יותר קרח.

כשאני/אתם

כְּשֶׁאֲנִי בּוֹכָה
אַתֶּם מְלַגְלָגִים

כְּשֶׁאֲנִי אוֹמֵר מָה אֲנִי מְרַגֵּשׁ
אַתֶּם אוֹמְרִים לִי שְׂוֶה לֹא מָה
שֶׁאֲנִי מְרַגֵּשׁ

כְּשֶׁאֲנִי אוֹמֵר אֶת דַּעְתִּי
אַתֶּם אוֹמְרִים שֶׁאֲנִי כוֹעֵס

כְּשֶׁאֲנִי כוֹעֵס
אַתֶּם אוֹמְרִים שֶׁאֲנִי פְּרִימִיטִיבִי

כְּשֶׁאֲנִי מְקַבֵּל אֶת הַדִּין
אַתֶּם אוֹמְרִים שֶׁאֲנִי פְּסִיבִי

כְּשֶׁאֲנִי מְסַבֵּיר
אַתֶּם אוֹמְרִים שֶׁאֲנִי רוֹצֶה
לְרוּץ
לְכַנָּסָת

כְּשֶׁאֲנִי אוֹמֵר לָכֵם שֶׁאֲנִי לֹא אוֹהֵב לְרוּץ
אַתֶּם לֹא שׁוֹמְעִים

כְּשֶׁאַתֶּם לֹא שׁוֹמְעִים
אֲנִי אוֹמֵר אֶת הַדְּבָרִים
הַכֵּי יְפִים.

עלייתי לארץ ישראל

הגיע הזמן לדבר על זה:

ל'א ב'אתי. הורי הביאו אותי.
ל'א התאקלמתי, עשיתי כ'אלו.
ל'א הפכתי לציוני. כמעט ההפך.
אני צועק כי אין לי ל'אן ל'לכת.
למרות כ'ל האמור ל'עיל אכפת לי.
אל תשא'לו אותי א'ך.
אם ל'א ה'יתי י'הודי, ה'יתי אנטישמי.
אני יודע ש'זה ל'א נעים לשמ'ע,
ז'ה ג'ם ל'א נעים לומר.

מי שאמר די

נ'צעקנו די
ו'ל'א ה'יה ב'זה די
ו'ל'א ה'יה א'ל ש'יאמר
די
ו'הגופות נ'ערמו כ'מו כ'כל
הזמנים
נ'אמרנו די
במקום ל'עשות די
נ'עשינו יד
עם א'לה ש'ל'א א'מרו די
ו'היינו מתד'ינים ב'לי סוף
ומזד'ינים ב'לי סוף
אך ל'א ידענו ל'השתמש בנשקנו
כי א'מרנו די
למ'לחמה
וב'ערב רבו
השיחות ו'ההסברים
ו'ל'א ה'יה מ'י ש'יאמר די
למ'נות.

וחי בהם

הָאוֹטוֹבוֹס יִדְהָר
חַי פְּעָמִים אֶל הָעִיר הַחַיָּה
חַי אַנְשִׁים יוֹשְׁבִים בּוֹ
חַי יָמִים הֵם נוֹסְעִים
עַד לָעִיר
הַחַיָּה
וְהַחַיָּה מִתְעוֹרָרֶת
לְהִרְג
עִם חַי רְאשִׁים
חַי אַנְשִׁים
חַי פְּעָמִים
פּוֹעָמִים
וּמִן כָּל חַיָּה חַי
פִּיּוֹת
נוֹטְפוֹת אֶשׁ
וְעֶשֶׂן
וְאַחֲרֵי חַי הַחַיּוֹת
בָּא נַחֲשׁ אֶחָד
וְרִפָּא
אֶת הָעוֹלָם

בְּל"ו יָמִים.

אדר התשנ"ו

הערה: משנכנס חודש אדר תשנ"ו לא רבתה השמחה אלא
היה יגון ואיש לא שמח בפורים, שלושה אוטובוסים
התפוצצו בירושלים, קו **18**, קו **36**, ושוב קו **18**.
בפיגוע השני בקו **18** נהרגו **18** אנשים ביום ראשון יא
באדר. למחרת היה פיגוע נוסף בכיכר דיזנגוף.

תרועות יריחו

רחב הזונה היתה ביריחו
אך למרגלים לא היה לב רחב
רגליהם עיפות
רגלים להיות
מנהיגים לעבדים
עבדים בעצמם לעבדים
ארצם צרה בעיניהם
והגבנים הננסים
נראו להם
ענקים מפחידים
והפחידו את העם
שהארץ צרה
לאנשים נמוכי קומה
לעבדים מפי-חרות
לגולים אוהבי-גלות
המקסמים מפירמידות-מצרים
הנראות להם רחבות
וכך הפכה מדינתם צרה
כגדל לבם
הצור
ומרחב זונה נשארה
ולא לבה
הרחב.

עם נעלם

אָני לאַ יודע למה
עשרים שנה
אָני נפגש רק עם משגעים
הטוענים
שנה סופו של העם היהודי
עוד מעט אם כך וכך בטח
הכל יתמוטט
למה אָני נפגש עם
חוזי-שחרות כל יום
ואני חוזה להם
ירחים שלמים של אשר
למה הם מדברים כל הזמן
על העם היהודי הנעלם
הרי הוא תמיד היה נעלם
ואני רק רואה
עולים ועוד עולים
בתים ועוד בתים
כבישים ועוד כבישים
אנשים ועוד אנשים
בנים ובנות ערים
בנים חוזרים לגבולם.
איש אינו יודע מה הגבול
הוא משתנה ללא הרף
גדל וקצר
ואחרי אלפים שנות
גלות
אני מאחל לעצמנו
אלפים שנות
גבולות.

הבחירות

חַמֵּשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה לֹא הִצְבַּעְתִּי
אָבָל הַפַּעַם אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מַה קָרָה לִי
אוֹלֵי הַצֶּרֶךְ לְנִסּוֹת מַשְׁהוּ חֲדָשׁ
הַרְגֵּשָׁה רַעֲנָנָה
אֶתָּה הוֹלֵךְ
נִכְנֵס לְקִלְפִי
וְעוֹשֶׂה דְבָר בְּנָלִי
לְחִלוּטִין
מִכְנִיס פֶּתֶק לְתוֹךְ מַעֲטָפָה וְאוֹפֵה
אֶתָּה קוֹבֵעַ אֶת הַגּוֹרָל שֶׁל פֶּמָּה גְּנֹרְלִים לְשַׁעֲבֹר
וְכַמָּה פּוֹלִיטִיקָאִים לְשַׁעֲתִיד
הַלֵּכְתִּי וְהִצְבַּעְתִּי כַּמּוֹכֵן
נָגֵד
רֹאשׁ הַמַּמְשָׁלָה
אָבָל אַחֲרֵי שֶׁהִצְבַּעְתִּי וְנִצַּחַת הַמַּעֲמָד שֶׁלְמַעַנּוּ הִצְבַּעְתִּי
כָּבֹד רָצִיתִי לְהַחֲלִיף אוֹתוֹ מִיָּד
אֲנִי מִיָּד נָגֵד
אֲנִי רוֹצֶה בְּחִירוֹת כָּל יוֹמִים
כָּל שָׁעָה
אִם כָּבֹד
כָּל יוֹם נִחֲלִיף מִיִּשְׁהוּ
כָּל יוֹם יִתְמוּדְדוּ
כָּמוּ גִלְדִּיטוֹרִים בְּזִירָה
וְאֶנְחֲנוּ נָשִׁים פֶּתָקִים
וְעוֹד פֶּתָקִים

חַמֵּשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה לֹא הִצְבַּעְתִּי וְאֲנִי
יוֹדֵעַ שְׁגָרְמָתִי לְחֶלֶק מִן הָעָם
סֶכֶל בֶּל יִתְאַר
הֵם פֶּשׁוּט אֶהְבּוּ אֶת הַמַּעֲמָד הַשָּׁנִי
וְאֲנִי לֹא אֶהְבֵּתִי אֵף אֶחָד
וְאֲנִי לֹא יוֹדֵעַ לָמָּה

מִה נִכְנַס בִּי
שָׁקֶל לְקִלְתִּי לָהֶם אֶת אֶהְבָתָם

בְּדֶרֶךְ כָּלֵל אָנִי אָדָם מְאֹד פְּתוּחַ
בְּעֵינַי סֶקֶס.

פרס נובל לפיסיקה

הַיּוֹם רָאִיתִי פֶּרֶס נּוֹבֵל לְפִיִּסְיָקָה
הָיוּ לוֹ יָדַיִם שֶׁל
פֶּרֶס נּוֹבֵל לְפִיִּסְיָקָה
וְרִגְלַיִם שֶׁל פֶּרֶס
נּוֹבֵל לְפִיִּסְיָקָה
וְעֵינַיִם שֶׁל פֶּרֶס
נּוֹבֵל
לְפִיִּסְיָקָה
וּמִבֶּטֶט שֶׁל פֶּרֶס נּוֹבֵל
לְפִיִּסְיָקָה
וְנִעְלָיִם שֶׁל פֶּרֶס
נּוֹבֵל לְפִיִּסְיָקָה
וְחִלְצָה שֶׁל פֶּרֶס נּוֹבֵל
לְפִיִּסְיָקָה

בְּחַיִּים לֹא הָיִיתִי חוֹשֵׁב שֶׁהוּא
פֶּרֶס נּוֹבֵל לְכִימָיָה.

איסטנבולבול

הָיָה לָנוּ שָׁבוּעַ נִפְלָא בְּאִיסְטַנְבּוּל
הָיִינוּ בְּהֶלְטוֹן מְלוֹן נִפְלָא
הָיָה אֵיזָה קוֹנְגֶרֶס גָּדוֹל וְהָיוּ אֲנָשִׁים מִכָּל הַמְּדִינוֹת
וְנִהְיִינוּ מִכָּל רִגְעַ
כֵּן שָׁמַעְנוּ מִשָּׁהוּ עַל הַפְּגָנָה שֶׁל הַכּוֹרְדִּים
אָנִי לֹא יוֹדֵעַ אִם הָיוּ הֶרֶוּגִים
אָבֵל זֶה הָיָה מְלוֹן מִמָּשׁ נִפְלָא
כָּל רִגְעַ הָיָה נִפְלָא
וְהִלְכְנוּ לְרֶחֱוִב הַגָּדוֹל רֶחֱוִב הַטִּיּוֹלִים
אוֹ מִשָּׁהוּ כְּזֶה
וּכְשֶׁהֲצַעְנוּ רְאִינוּ בְּרֶחֱוִב
שׁוּטֵר בְּכָל מָטָר
כְּנֶרְאָה שֵׁשׁ לָהֶם עֶדְף בְּכַח אָדָם
אִזְ אִמְרָנוּ שָׂזָה לֹא בִשְׂבִילָנוּ וְחִזְרָנוּ
לְמֶלֶן שְׁגָם הוּא הָיָה מְלֹא שׁוּטֵרִים
אָבֵל מָה אָנִי אֶגִּיד לָךְ מִמָּשׁ
נִהְיִינוּ מִכָּל רִגְעַ.

אם אתם רואים אותי ברחוב

וְאֵינִי אוֹמֵר לָכֶם שְׁלוֹם
אֶל תַּחֲשָׁבוּ שְׂאֵנִי רוֹצֶה בְּחִבְרַתְכֶם
אוֹ שְׂאֵנִי מְנַסֶּה לִפְגֹּעַ בָּכֶם
אִם תִּרְאוּ אוֹתִי בְּרָחוֹב
וְאֵנִי חוֹשֵׁב עַל שִׁיר אַחֵר
מִלִּים אַחֲרוֹת
שְׂאוּלֵי יוֹכְלוּ סוּף סוּף
לְצַיֵּר אֶת קו הָרִקְיעַ הַמְּחַבֵּר בֵּין רִגְלֵי
לְבִין עִיר הוֹלֶדֶתִי
קֹשֶׁת בְּעֵנָן עֲנֻקִית
אִם תִּרְאוּ אוֹתִי בְּרָחוֹב וְאֵינִי
אוֹמֵר שְׁלוֹם
אֵין זֶה הַכְרֹזֹת מִלְחָמָה
אֶלָּא צַפְיָה
לְבָאוֹת.

חלום יהודי

חֲלֵמְתִי שֶׁנִּפְלָה פְּצֻצַת אֶטוֹם בְּתֵל אָבִיב
וְהָיָה כַּמּוֹכֵן בְּלִגְן גָּדוֹל וּמֵתִים לָרֹב
וְאִז הַתְּגִלָּה שֶׁהִיְהוּדִים אֵינָם רְגִישִׁים
לְקִרְיָנָה בְּדִיוֹאקְטִיבִית בְּכָלֵל
וְזֹאת בְּזִכּוֹת בְּרִית-הַמֶּלֶךְ
וּבְזִכּוֹת זֶה שֶׁהָיָה נַעֲשִׂית בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי
וְלֹא אַחֲרֵי חֲדָשִׁים אוֹ שָׁנִים
וְאִז הִבִּינוּ כָּלֶם אֶת הַגְּאוּנִיּוֹת שֶׁל אֲבֹרָהם
שֶׁהָיָה מִמָּחָה גָּדוֹל לְפִיסִיקָה אֶטוֹמִית.

שיר איך ההיסטוריה חודרת למציאות

בְּלִילָה הָרֵאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח
לְקוֹי יְרַח
בְּעֶרֶב סִפּוֹת
לְקוֹי יְרַח

וּבְעֶרֶב סִפּוֹת
בַּיּוֹם אֶחָד
נִהְרָגוּ
11
אִישׁ

וְהַקְרָבוֹת הַגְּדוֹלִים
הָיוּ
בְּקֶבֶר
יוֹסֵף

וּבְקֶבֶר
רַחֵל

וְרֹאשׁ מְמִשְׁלֵת יִשְׂרָאֵל
שָׁמוּ
בְּנִימִין

לֹא נִשְׁפַּח יוֹסֵף
לֹא נִשְׁפַּח אוֹתָךְ
יוֹתֵר
בְּבוֹר
בִּידֵי נָכְרִים
לֹא נוֹכַל לְשַׁכַּח
אֶת מַעֲשֵׂה
שְׁמֵעוֹן
וְאַחִיו.

עולה ותיקה

זֶה יָפָה מְאֹד שְׁאֵת מְעוֹלָם
לֹא כָעֲסָתָּ עַל עֲלִיתְךָ
זֶה יָפָה מְאֹד שְׁאֵתָם
שֶׁלֹּשָׁה דִּירוֹת בְּאַרְץ
אֲבָל אֲנִי

כֵּן
כָּעֲסָתִי
הִשְׁאַלְהָ הִיא מָה עָלִי לַעֲשׂוֹת
בְּכַעֲסִי

הָאֵם לְהִטְבִּיעוֹ בְּכֹס
אוֹ הָאֵם לְהַכְנִיסוֹ לְכִיס
הָאֵם לְצַעֲקַת עַל יְלָדִי
כְּדִי לֹא לִוְמַר שְׁכָעֲסָתִי
אֲנִי בְּטוֹחַ שְׁאֵת מְבִינָה
שֶׁהִיא עֲדִיף לְכַתֹּב עַל זֶה
שִׁיר

זֶה פְּחוֹת מְזִיק
מֵאֲשֶׁר לְלָכַת עִם סֻלִּים שֶׁל
כָּעַס עַל גִּבִּי
וְחוּץ מִזֶּה
אוֹלֵי זֶה עֹזֵר לְכַמֵּה אֲנָשִׁים אַחֲרֵים
לְהַבִּין אֶת כָּעֲסָם.

וְעוֹד מְשֻׁהוּ:
מִן הַרְגַע שְׁכַתְּבָתִי אֶת כָּעֲסִי
הַרְגִשְׁתִּי הַרְבֵּה יוֹתֵר יִשְׂרָאֵלִי
וּכְבֹּר לֹא כָעֲסָתִי עַל זֶה
יוֹתֵר.

ילדות

אני מדבר הרבה על ילדתי
אני יודע
וזה לא בגלל הגעגועים בלבד
זה כדי לראות את הדברים
שוב
מנקודת ראות אחרת
כי רבות דבר על השפעת הילדות
על המבגר
אך מעט על יכולתו של המבגר
לשנות את ילדותו
לראותה מזווית אחרת
לבקר בה כמו באתר באינטרנט
ולשוחח אתה
השירה יכולה לשנות
את העבר
לתת לו משמעות
אחרת
לתת תשובות במקום בו
אין שאלות.

אלהים דמוקרטי

בַּעֲדֵן הַדְּמוֹקְרַטִי כָּל אֶחָד
רוֹצֶה לְהִבִּין
אֶת הַתְּכַנִּית שֶׁל אֱלֹהִים
וְאִם הוּא לֹא מִבִּין
אוֹ אִם חֵלֶק מִן הָעִנְיָן לֹא נִרְאָה
אָז אוֹפֵּי אֵין אֱלֹהִים
הוּא לֹא מֵאֲמִין
כָּל פְּרוֹפֶסוֹר לְפִילוֹסוֹפִיָּה רוֹאֶה אֶת עֲצָמוֹ
מִמַּחֲה לַתְּכַנִּיּוֹת הָעוֹלָם
כָּל בִּיּוֹלוֹג מְטַמֵּט כָּל פִּיִּסְקָאִי כָּל פֶּרֶס נוֹבֵל
כָּל אֱלֹה שֶׁהוֹלָכִים לְהַעֲלִם מִן הָעוֹלָם וּלְהַאֲבִיל
עַל יְדֵי תוֹלְעִים רוֹאִים עֲצָמָם מְסֻמָּכִים
לְשֵׁפֶט אֶת הַנֶּצְחִי אֶת מָה שֶׁלִּפְנֵיהֶם וְאֶת מָה
שֶׁיְהִיָּה אַחֲרֵיהֶם.
שֶׁיְהִיָּה לָהֶם לְבְרִיאוֹת.
אֲנִי רַק רוֹצֶה לְדַעַת מָה מְקוֹמִי
בַּתְּכַנִּית הַגְּדוֹלָה
זֶה בְּהַחֲלֵט מְסַפִּיק לִי.

עץ

השִׁלְחָן הַזֶּה עָלִיו אָנִי כּוֹתֵב
שְׁהִיָּה פַעַם עֵץ
שִׁשְׁתֵּי אִישׁ חִי
עַל אֲדָמָה יְבֹשָׁה
בָּהּ שָׁכַב אִישׁ מֵת
שִׁכְתָּב פַּעַם שִׁיר
עַל שִׁלְחָן מַעַץ

הָאִישׁ הַזֶּה
הָאֵם הוּא עֵץ?

סעודת האש

הַסְפִּינָה בְּעֶרְהָ עַל הַיָּם
וְהָאֵב אָמַר לְבָנּוּ
מוֹטָב שְׁנִקְפִּץ אֶל הַיָּם
מֵאֲשֶׁר שְׁנִשְׁרַף כָּאֵן
לְפָחוֹת נִהְיָה סְעוּדָה לְכָרִישִׁים.

אָמַר הַבֵּן:
וְלָמָּה שְׁלֹא נִהְיָה סְעוּדַת-הָאֵשׁ?

בדרך אל העץ

משהו קורה לנו בדרך אל העץ
השכילים מבין המגפים בלות
הכנפים שוקעות העינים חבוטות
משהו קורה לנו בדרך אל הבץ
העינים שראו כבר אינן רוצות לראות
העינים שחפשו את העולם ממבטו בורחות
הרגלים שרצו אל האנשים שוקעות ושוקעות
הידיים שרצו לחבק נעשות קצרות
השפתיים שרצו לנשק מקור רועדות
הלב שרצה לפעם רוצה לדום
משהו קורה לנו בדרך אל הבורות
המלים שרצו לגעת מנסות למנוע
המלים שרצו להפתיע הופכות לתרים
המלים שרצו ליצר מנסות להגן
המלים שאהבו את האמת רוצות לשקר.

עובר בעולם

אתה עובר בעולם
ולומד מן הסכל
לומד מן הסכל
לעבר בעולם
לומד לראות את
ריצת האחרים
אתה עשיר מן הרץ
אתה,
היושב במדרכה
ומביט ברצים
אחר הצלחתם
מזלזלים בתלמודך.

ציציות

ימים שלמים
היה בודק את ציציותיו
בודק ושואל את עצמו לשם מה הוא בודק
מודה ושואל את עצמו על מה הוא מודה
עוזב ושואל את עצמו את מי הוא עוזב
ימים שלמים כך, מהסס
רואה את השמש שוב זורחת שוב שוקעת
את המים שוב יורדים ושבים להיות מים
את לדתו ואת מותו
את חיי המתגלגלים
מודה ושואל מודה ועיף
עד מתי יתגלגל האדם
והרי הוא אינו כדור
אכל יש מי שבוטט בו

שירים בנייר ממוחזר

אולי ניר עליו מישהו כתב
שיר
שאיש לא קרא
שעורכים לא רצו לפרסם
שיר נפלא, נפלא כל כך
אולי אותו שיר
הנכתב עכשו
שיר שאומר לנו
איך העולם יתקן
שיר ממחזר
על ניר ממחזר
מלים חוזרות ונשנות.

אוכל לתולעים

בְּמוֹתַי אֲשַׁמַּח לַהֲיוֹת אֲכֹל לַתּוֹלְעִים
כְּפִי שֶׁהָאֲדָמָה נִתְּנָה לִי אֲכֹל
כְּפִי שֶׁאֲכַלְתִּי אֶת הַפְּרִי וְאֶת הָעוֹף
כֶּךָ דִּירִי הָאֲדָמָה
יֵאָכְלוּ אֶת כָּל פְּרוּרֵי גוֹפִי
וְאֲשַׁמַּח
אֶהְיֶה מְאֻשָּׁר שְׂגֹם בְּמוֹתַי
כָּל חֶלֶק מִבְּשָׁרִי
יֵשׁ לוֹ מְקוֹם בְּעוֹלָם.

יד ימין

היא היד שכותבת
היא שמוחקת
היא שמחבכת את שדיך
היא שמאוננת
היא שצועקת
היא שמניחה את התפלין
היא שמכה
היא שמצחצחת שנים
היא שחודרת
היא שמנפנפת לשלום
היא שיורה
היא היד שמחבכת
והיד שמכה
היד שנכנסת לפיס
היד שחותמת על השק
היד שחותמת את פסק הדין
היד שמנתחת ידים אחרות
היד שמכינה את הפצצה
והיד שעוצרת את הפצצה
היד שמתקתקת על המחשב
היד שמבקרת את השיר
היד שמוסרת את השיר לסדר
היד שמוחקת את השיר
היד שזורקת את הספר
את העתון את העבר את העתיד
את העבר את העט את הדף את המדף
את העץ את העלה את העולם.

תשובה

צַעֲקָתִי בְּרָחוּב אֶז אִיפֹה
אֱלֹהִים, אִישׁ לֹא הִבִּיט בִּי
אֲנָשִׁים כּוֹפְפוּ רֹאשָׁם, לֹא
רָאִינוּ אֶת הַמִּשְׁנָע, לֹא שָׁמְעֵנוּ
אֶת שְׁאֲלָתוֹ, וְאֲנִי שׁוֹב שְׁאֲלָתִי, אֶז
אִיפֹה הוּא, מֶה הוּא מְחַכֶּה,
הֲרִי הָאָדָם לֹא יָבִין, וְלֹא
יִשְׁתַּפֵּר, וְאִם הִגָּאֵלָה אֵינָהּ
תְּלוּיָהּ בְּשְׁאֲלָתוֹ, אֶז מֶה
הַתְּשׁוּבָה לְשְׁאֲלָתִי.

תווך

בְּאֲמֻצֵּי הַהִמָּלָה בְּאֲמֻצֵּי הַמְּסָחֵר בְּאֲמֻצֵּי הַחַיִּים
הִיא יְשֻׁבָּה לֵה שָׁם
הַמְּשׁוֹרְרֶת הַשְּׂמְאֵלִית
בְּאֲמֻצֵּי שְׁנוֹת הָעֶשְׂרִים
כּוֹתֶכֶת שִׁירֵי בֶסֶר
חוֹרְזֹת עִם אוֹתָהּ מָלָה
בְּאֲמֻצֵּי הַרִיצָה הַמְּטֹרֶפֶת בְּאֲמֻצֵּי הַיּוֹם
כָּלֶם קָפְצוּ לְשִׁתִּית קָפָה בְּאֲמֻצֵּי הָעֵבוּדָה
וּבְכָל הַטְּרוּף הַזֶּה הִיא יְשֻׁבָּה
שֹׁעֵר שְׁחֹר אֶרֶץ
מְרֻכָּזִת בְּמַחְבְּרַת עֲמוּסַת שִׁירִים
מְאִירָה אֶת הַטְּרוּף
מְרָאָה לְאֲנָשִׁים שְׁרִיצָתָם אֲנִי
שֶׁהֵם בְּאֲמֻצֵּי
הַכְּלוּם.

גשם

יֵרֵד גֶּשֶׁם וְגֶשֶׁם וְגֶשֶׁם וְגֶשֶׁם וְלֹא
הַפְסִיק הַגֶּשֶׁם, יֵרֵד גֶּשֶׁם
וְעוֹד גֶּשֶׁם, וְהָעוֹלָם הָיָה
גִּשּׁוּם מְגִשּׁוּם גִּשְׁמִי
וְהַבְטָתִי לְאֵן הַשׁוֹרָה תִּקַּח אוֹתִי
בְּתוֹךְ הַגֶּשֶׁם הַמְגִשּׁוּם הַזֶּה
הָאֲנָשִׁים הָיוּ מְקַפְּלִים בְּתוֹךְ
עֲצָמָם, כְּסִימָן הַזְּמָנִים
הָיָה לָהֶם הַכֹּל, אֲךָ לֹא שָׁמְחָה
הָיָה לָהֶם מִכָּל גֶּשֶׁם הָעוֹלָם
אֲךָ לֹא אֶהְבָּה, הָיָה לָהֶם
מְכֻנְיּוֹת, מְכֻנּוֹת, טְלוּיּוֹת
מְחֻשָּׁבִים, וְיָמָּה לֹא, עַד שֶׁהִבִּינוּ
שָׂאִין לָהֶם
כָּלֹם חוּץ מִן
הַיִּדְיָעָה שָׂאִין לָהֶם כָּלֹם.

השאלה אחרי כל כך הרבה שנים

אחרי הסבובים הרבים במסדרונות
הלכנים החשוכים של
בית החולים
ולאחר שפקידות עם עור של פיל של צב ושל כבש ב־חד
זרקו אותה מפה לשם ולזלו בה
והתייחסו לסרטן השד שלה כאלו היה מסטיק
היא פתאום פתחה את פיה ואמרה
כל א מאמינה שהיא אומרת את זה
אחרי כל כך הרבה שנים

אם האשכנזים לא רצו אותנו פה
אז למה אמרו לנו לבוא?

אלפיים שנה שוב ושוב ושוב

אלפים שנה
התגעגענו לירושלים
ולא לתל אביב
ובתוך ירושלים
התגעגענו
לבית המקדש
ולא לרשת מקדונלדס
ועכשו כלם מדברים אתנו
על שכיות
על הסכמי סחר
על בורסה גואה
על רמת חיים
על שלום עסקי.
ועל סקי.

נאני אומר לכם
הרי כל הדברים
האלה יעברו מן העולם
ולעולם
בעולם
ישארו
הגעגועים.

סוד השלבים

הם חותכים אותך אט אט לחתיכות
מבלי שתרגיש
בהתחלה הם מבקשים רק את הזרת
של הרגל השמאלית
אתה מהסס פמוכן
אבל מה זה זרת כדי להכנס לזירה
אפשר ללכת רגיל איש לא ירגיש גם אתה לא
אולי קצת פאב וזה יעבור אבל מהר מאוד
אתה כבר בלי אצבעות בשתי הרגלים
ואז אתה אומר לעצמך שאם הגעת עד כאן
מה חשובה כבר רגל התרגלת לכאבי הנתוחים
אחר כך יד ואחר כך הם מבקשים
כלאחר יד
חלק מן המוח החלק הזה שהוא הוא
שעשה אותך מענין ומקורי חזק ומרענן
ואתה חייב לתת פי אם לא אתה תאבד
את המעמד שלך והמעמד שלך
כך שטפו לך את המוח יותר חשוב מכל דבר
ואחרי הלובוטומיה הקטנה אתה כבר יכול לתת להם
הכל
אבל אז
כבר הפכת לצל של כל הענין
והם כבר לא מענינים כך יש להם
אנשים אחרים מאוד חשובים
לחתך להם.

אתה תבכה אז ותנסה לשוב למה שהיית אבל אין
דרך חזרה
תשכח מזה.

מדור לדור וממדינה למדינה

טוב, ומה צפית שיעשו
הם עשו מה שלמדו
לדכא כל מה ששונה
לפחד מן המקוריות של האחרים
לומר שזה לא שונה
שזה פרימיטיבי
שזה אגרסיבי
מה חשבת שהם יהיו
על אנושאים
אבל הם למדו טוב את השיטה
טוב כל כך עד שאפלו המדכאים
אינם מבינים את הדכוי

.

נלחם עם המילים

אָנִי כּוֹתֵב אֶת הַשִּׁירִים הָאֵלֶּה
כְּדֵי לְהוֹכִיחַ לְעַצְמִי שֶׁהֵם לֹא שִׁבְרוּ אוֹתִי
אֲבָל הָעֲצָמוֹת כּוֹאֲבוֹת מְאֹד
וּפְחוֹת וּפְחוֹת אָנִי יָכוֹל לֹאמַר בְּבִטָּחָה
לֹא שִׁבְרוּ אוֹתִי
אָנִי כּוֹתֵב אֶת הַשִּׁירִים הָאֵלֶּה כְּדֵי
לְשׂוֹרֵד
אֲבָל מָה שְׁנוִים הַשְּׁרִידִים שְׁלִי
אִם אֵין מִי שִׁירָאָה אוֹתָם יִקְשִׁיב יִקְרָא
אָנִי כּוֹתֵב אֶת הַשִּׁירִים הָאֵלֶּה כְּדֵי לֹא לָמוּת
מִשִּׁבְרוֹן לֵב כְּדֵי לֹא לִשְׁכַּח אֶת בֵּיתִי
אֶת עִירִי אֶת אֲבוֹתִי אֶת מִבְטֵיהֶם
הֵם מִבִּיטִים בִּי וְאוֹמְרִים
מַשֶּׁה מַשֶּׁה בָּנִנוּ וְנִכְדָּנוּ
תִּכְתֹּב אוֹתָנוּ
תִּכְתֹּב אֶת חֵינּוּ אֶת חַיִּיד
וְאַל תִּקְשִׁיב לָהֶם
אֵינִי יוֹדֵעַ לָמָּה לִי לְהִקְשִׁיב
לְמָתִים
אֲךָ לְפַעֲמִים הַמָּתִים הָאֵלֶּה חַיִּים
יֹתֵר
מִן הַחַיִּים
הֵם לֹא יָדְעוּ עַל הַטֵּלְבִּיזְיָה וְאִישׁ לֹא
יָכֹל לְדַבֵּא אוֹתָם עַד כְּדֵי כֶּךָ שִׁיתְחַנְנוּ
לְקֶצֶת כְּבוֹד
כְּמוֹנִי.

עושה שרירים

לֹא לֹא
אֲנִי חֶזֶק
לֹא אֶבְקֶשׁ טוֹבוֹת
מֵאֶף
אֶחָד
לֹא לֹא אֲנִי חֶזֶק
אֲנִי לֹא מוֹכֵן שִׁיעֲזָרוּ לִי
אֲנִי לֹא מוֹכֵן שִׁיְהִיו פְּטָרוֹנִים שְׁלִי
מִגְּלִים שְׁלִי
מוֹצְצֵי הַדָּם שְׁלִי בְּעִבּוּדוֹת סְמִינָרְיוֹנִיּוֹת
בְּעִבּוּדוֹת דּוֹקטוֹרַת
אֲנִי לֹא מוֹכֵן שִׁיסְלָחוּ לִי
עַל טַעֲוִיּוֹת הָעֶבֶר שְׁלִי
אֲנִי לֹא אוֹהֵב אוֹתָם
בְּדִיוֹק כְּפִי שֶׁאֲנִי חוֹשֵׁב
שֶׁהֵם לֹא אוֹהֵבִים אוֹתִי
וְזֶה בְּסֵדֶר
כָּל עוֹד הֵם שֵׁם נֶאֱנִי
כָּאן.

אני אוהב קרנפים

זֶה לֹא שָׁלֵא רָצִיתִי לְהִתְקַרֵּן
רָצִיתִי מְאֹד
רַק אֲנִי מִצְּלִיחַ
עַל אִף כָּל אֶהְבְּתִי לְקַרְנָפִים
פָּשוּט אֵין בִּי אֶת הָאֲנָזִים הַזֶּה
שְׁגוּרָם לְכֹלָם לְהִתְקַרֵּן
וְתִאֲמִינוּ לִי אֲנִי רוֹצֶה לְהִיּוֹת קַרְנָן
אָבֵל כָּל פֶּעַם שֶׁאֲנִי קָצֵת שָׁבַע
זֶה מִתְעוֹרֵר אֶצְלִי
הַצּוֹרֵךְ לְבָעֵט בְּכֹל הַקַּרְנָפִים
שֶׁכֵּל כֵּךְ רָצִיתִי לְהִדְמֹות לָהֶם
הַצּוֹרֵךְ לומר דְּבָרִים מְזַעְזָעִים
שֶׁקַּרְנָפִים נוֹרְמָלִים לֹא אוֹהֲבִים
לְשִׁמְעַ
אֲנִי דוֹקָא מְבִין אֶת זֶה שֶׁהֵם
מְשִׁתִּיקִים אוֹתִי
מִתְעַלְמִים מִמֶּנִּי
שׁוֹמְעִים אוֹתִי וּמִצְלִיחִים לֹא לְהִקְשִׁיב לְמִלָּה
אֲנִי דוֹקָא מְבִין אוֹתָם
יוֹתֵר מְדִי אֶפְלוּ
אָבֵל אֲנִי מִחְפֵּשׁ בְּכֹל זֶה
וְאֲנִי מְקַנֶּה שֵׁשׁ, אֶלְפִים
מִחְסְרֵי הָאֲנָזִים הַזֶּה
כְּמוֹנִי

כרטיס הטיסה הכי זול

הנְסִיעָה הַכִּי אֶרְכָּה
היא לְהִגִּיעַ
לְמָקוֹם
בוֹ
אֶתָּה נִמְצָא.

מילותיו האחרונות של המהגר

כָּכֵל שְׁאֲנִי מְסַבֵּיר יוֹתֵר
כֵּן אֲנִי מְבִין פְּחוֹת

אימהות ומשוררים

מַעֲנִין שְׁאִמָּהוּת מִתְעַקְּשׁוֹת
שְׁבִינִיָּהֶן יְהִיו
מוֹזִיקָאִים
מְנַצֵּחִים
אֶפְלוּ מִלְחִינִים
אֶבֶל
תִּמְצְאוּ לִי אִמָּא שְׁמַעוּדָת
אֶת בְּנָהּ
לְהִיּוֹת מְשׁוֹרֵר
אוֹ אֶפְלוּ
סוֹפֵר
שׁוֹלַחַת אוֹתוֹ לְשַׁעֲוָרִים פְּרֻטִּים
לְסוֹפְרִים מְפָרְסָמִים
לְמְשׁוֹרְרִים
כְּדֵי שִׁילְמָדוֹ
שְׁלוֹקַחַת הַלְוָאוֹת
כְּדֵי שֶׁהֵבֵן יוֹכֵל לְכַתֹּב.

יֵשׁ לָנוּ שֵׁם שֶׁל מְקַלְקְלֵי
נֵעֵר
מְחַרְחָרִי
מִהִפְכוֹת.
לֹא כִּמוֹ מוֹזִיקָאִים.

להיות רואה חשבון

הקטע הקדוש של אמי הוא לומר לי
עכשו
כשסוף סוף נראים נצנים של הצלחה
בקרנך הספרותית שלי
כמוכן אין דבר כזה
ש
היא תמיד התנגדה להיותי סופר
כדי שאהיה סופר
כי אני תמיד עושה את ההפך
או כדכריה:
"נדעתי שהדרך היחידה שתהיה סופר
היא לומר לך להיות רואה חשבון."
נו,
כן,
היא תמיד מנהלת את הענינים
את העולם
אפלו את אלהים בימים זוגיים.
אמרת לי
שהתרגיל הזה קצת מאחר כדי
שאתחיל ללמד ראית חשבון
עכשו.

פרס ספרותי

אני תמיד טוען שמעולם לא זכיתי
בפרס ספרותי
אז זה לא נכון
פעם אחת זכיתי
בפרס על שם משוררת צעירה
שנהרגה בתאונת דרכים
ושמשפחתה החליטה להנציח באמצעות פרס
הגעתי להוצאת תער
שבה מגלחים בנראה משוררים
או כל מיני כותבי שורות בסר שחושבים
שהם משוררים
והעורך
אמר לי שהוא שמח שזכיתי עם עוד
שמונה אנשים בפרס הספרותי על שם משמה
שמעתי עם שמיעתי הנפלאה שמונים
שמונים!!!!
אמרתי לו,
שמונה,
הוא ענה, הם מאד אהבו את כתב היד שלי,
והפרס הוא שיוציאו לי ספר במאתים חמשים עתקים
ואצטרך להשתתף רק
בשמונים אחוז מן ההפקה
שזה היה ארבעת אלפים ש"ח
זאת אומרת שהם ישתתפו בשמונה מאות ש"ח.
מיד אמרתי לא.
לא אמרתי לו שאחשב או שלא אחשב
ולא שום דבר
אמרתי לא.
וגם אמרתי לו שעדיף שהיו מוציאים ספר אחד
ולא מנצלים את המשפחה כדי
לעשק עוד שמונה משוררים.

הם גם הבטיחו יחסי צבור וכיוצא באלו,
אבל אף פעם לא שמעתי על הפרס יותר
או על המשוררים שזכו בו.
בנראה שנה היתה הפרס הספרותי היחיד
שהזוכים התנגדו לקבל אותו.
ורק בפרס הנה זכיתי.

ועוד משהו:
השיר הזה כמו כל שיר
נכון רק להגע בו הוא נכתב
בך אני בכל אפן מקנה
וגם
שטפו טפו
מעכשו והלאה אתחיל לזכות
בפרס ספרותי כל חדש
או לפחות כל שנה.

צרכני השירה

לפי סקר שנערך בספרד
חמשה עשר אחוזים מן האנשים קוראים
שירה
אבל הם קוראים בעקר
משוררים
מתים.

משוררים מתים מתפרנסים יפה מאוד
משירה.
תחשבו על כל הספרים שמכר ביאליק
מאז הוא

מת,
או גוסטבו אדולפו

בקר.
אבל משוררים חיים יכולים למות
משירה
או כפי שצעק משורר חי בתכנית אפוסטרוף
שעסקה בשירה
בנסיון לקרוא שיר משלו
ללא הצלחה
"אתם אוהבים אותנו כשאנחנו
מתים."

מצד שני יכול להיות שיש לנו קוראים
מתים

שחיים בעבר,
הם קוראים אותנו בלי ידיעתנו
ואינם משלמים שכר סופרים
כמו כל כתבי העת.
מקצוע קשה משורר
או שאפה מקדים את זמנו
או שאחרת אותו

בְּכֹל מְקוֹה
לִפְנֵי שְׁהִתְחַלֵּת לִכְתּוֹב אֶת הַשִּׁיר הָרִאשׁוֹן
אַתָּה יוֹדֵעַ שֶׁאֵת הַרְפָּכָת לֹא תִתְפָּס.

וְעוֹד מִשְׁהוּ:
הָיִיתִי מִצִּיעַ שְׁהִיזְאוֹת לְאוֹר
שְׁמִתְפָּרְנִסוֹת מִמְּשׁוֹרְרִים מְפָרְסָמִים וּמֵתִים
יִקְדִּישׁוּ עֲשָׂרָה אָחוֹז מֵהַכְּנִסוֹתֵיהֶם
לְפָרְסוֹם מְשׁוֹרְרִים
חַיִּים
אֲךָ כְּפִי שֶׁאֲנִי מְכִיר אֶת עוֹלָם הַסְּפָרוֹת
הֵם הָיוּ מְפָרְסָמִים רַק עֶסְקָנִים סְפָרוֹתִיִּים
וְהִגְרוּעִים שֶׁבְּמְשׁוֹרְרִים.
בְּטַח לֹא אוֹתִי.

ביום ההוא

תבוא המלה ותדבר
יבוא הדבור וידבר

לא עוד סבובי סרק
מלים מסתובבות סביב עצמן
לא עוד התפתליות
אי הקנות
ומלים שלא אומרות דבר

תבוא המלה ותדבר
יבוא הדבור וידבר

הדבור יהיה לדבר
הפה יברא
הפה יצור
הפה יעשה
ביום ההוא

תבוא המלה המדברת בדבר
ותביא גאלה לפה.

שיר כשאין מה לומר

לֹא נוֹתֵר מֶה לַעֲשׂוֹת
כִּי אִם לְהִתְחִיל שִׁיר
בְּמָלִים לֹא נוֹתֵר

כִּי כָּבֹד אֵין מֶה לְנוֹתֵר
וְאֵין מֶה לְהוֹתֵר
אֶפְלוּ לֹא לְבָד
בְּשִׁיר שֶׁמִּתְחִיל בְּמָלִים לֹא נוֹתֵר

לֹא נוֹתֵר מֶה לְהִמָּשִׁיךְ
כִּי אִם בְּמָלִים
לֹא נוֹתֵר מֶה לְהִמָּשִׁיךְ

וְאֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁפִּשְׁעֵתִי לִפְנֵי עֶשֶׂר שׁוּרוֹת
כְּשֶׁהִתְחַלֵּתִי לְכַתֹּב מִשְׁהוּ
כְּלִי שִׁיחֵיהָ לִי מֶה לוֹמַר
וּבְכָל זֹאת אֲנִי מְרַגֵּשׁ הֶקְלָה.

מחשבה מרגיעה

אָחד הַדְּבָרִים
הַמְּרַגְּעִים בְּיוֹתֵר שְׁאֶפְשֵׁר לַחֲשֹׁב
זֶה שֶׁכֹּלָם מְתִים
בְּעֵינֵי הַזֶּה
הַשְׂוִיּוֹן הוּא מַחְלָט
הַמְּשׁוֹרֵר הָעֲנִי וְאֵיל הַהוֹן הַמּוֹלְטִימִלְיוֹנֵר
הַבְּנֵי זִנּוּת הַכִּי גְדוֹלִים
מוֹצִיאִים לְאוֹר שְׁלֹא מִפְּרָסְמִים אוֹתִי
סְבוֹת שְׁמֵרוֹ אֶת חַיֵּי נְכִדֵּיהֶם
הוֹרִים רָעִים וְיִלָּדִים שֶׁהִרְסוּ הוֹרִים
פּוֹלִיטִיקָאִים מְשַׁחֲתִים וְרַבָּנִים עֲלוֹנִים
אֲנָשֵׁי רוּחַ נִפְלְאִים זֹכֵי פָּרֶס נֹכַח
בְּרַגְעַת הַמָּוֶת בְּאוֹתוֹ רַגַע גּוֹרְלִי
בֵּין אִם יֵשׁ מִשְׁהוּ אַחֲרָיו אוֹ לֹא,
שְׂוִים,
שְׂוִים לְגַמְרִי
וְלֹא שְׂוִים
כָּלֹהִם.

פינג פונג

אָנִי מִשְׁחָק פִּינְג פּוֹנְג עִם
הַמוֹסָפִים לְסִפְרוֹת, עִם כְּתָבִי הָעֵת,
עִם הוֹצָאוֹת לְאוֹר
שׁוֹלַח לָהֶם כָּתֵב יָד
וְהֵם מַחְזִירִים
שׁוֹלַח לָהֶם שׁוֹב
וְשׁוֹב מַחְזִירִים
אָבֵל אָנִי עֶקֶשׁ וְלָהֶם
יֵשׁ הַרְבֵּה אֲנָשִׁים עִם מְטָקוֹת
שְׂמַחְזִירִים
אָבֵל אָנִי עוֹד יוֹתֵר עֶקֶשׁ
וּמִיָּד פֶּעַם אָנִי מַכְנִיס לָהֶם כְּדוֹר
מֵאִיפֶה שְׂהֵכִי פְחוֹת צָפוֹ
מִהַחֲרָשׁ שְׂבָאֲמִצֵּעַ הַמְטָקָה
הֵם לֹא מְבִינִים אֵיךְ זֶה קָרָה לָהֶם
מִתְחַרְטִים וְאִזּוֹ מַחְלִיטִים לְתֵת לְכְּדוֹרִים שְׁלִי סֵתֶם לְעוֹף
וּמִפְסִיקִים לְהַחְזִיר
לֹא כְּדֹאִי לְהִתְעַסֵּק עִם הַמְשָׁנָה הַזֶּה
אָבֵל לֹא כָּלָם וְלֹא כָּל הַזְּמַן
כִּי אָנִי מוֹצִיא לָהֶם כְּדוֹר חֲדָשׁ
וְשׁוֹב יוֹרָה וְיוֹרָה
וְתָמִיד יֵשׁ מִיִּשְׁהוּ שֵׁם מְנַמֵּס שְׂמַחְזִיר
וְאִזּוֹ אָנִי חוֹבֵט שׁוֹב וְשׁוֹב
עַד שֶׁאֲנִי אֲכַנִּיעַ אֶת כָּלָם
וְהֵם יִכְנִיעוּ אוֹתִי.
הַסּוֹף הָרִי יִדוּעַ לְכָלֶם מֵרֵאשׁ:
כְּעוֹלָם הַזֶּה אֵין מְנַצְחִים
יֵשׁ רַק כָּאֵלֶּה שְׂבָעֵטוֹ טוֹב יוֹתֵר
אוֹ חֲבֵטוֹ יוֹתֵר חֲבֵטוֹת
הַשָּׂאָר נִשְׁאָר קְבוּעַ.

הצייר המהולל

הייתי בן עֶשֶׂר
ובבית הספר החליטו על תחרות ציור
כל הילדים ציירו את הבית שלהם או את האוטו
אבל אני החלטתי לצייר ציור אבסטרקטי לגמרי
ללא צורות, מרחתי עליו צבעים ועוד צבעים
וכלם הביטו בי ואמרו לעצמם שבטח יצחקו עלי
או יצעקו עלי בבית הספר
ההפתעה הגיעה כאשר זכיתי בפרס הראשון
והמורה לערבית מוסיפה בנישוי שהיה ציר די מכשר
וראה את כשרוני
החליט על דעת עצמו לעשות כמה תקונים
ולשנות לצורות המונרות שלי דמיות אנושיות יותר
וכשראיתי את השנויים כעסתי ובעטתי ובכיתי
ואמרתי למורה שהציור הזה הוא לא הציור שלי
ולא מעניין אותי שום פרס
הוא לא יהיה בתערוכה
ושאת השנוי שלו אי אפשר לשנות
בהתחלה כלם חשבו שאני צוחק
אחר כך מר בנישו היה נבון
ולא ידע מה לעשות

אני יכול לומר שעד היום
התגובה שלי לאמנות לא השתנתה
במילימטר אני עדין כועס ובוכה
על מה שעושים ליצירתי
וכלם נבוכים ממה שאני עושה
כותב או אומר
בסוף הציור בן הצג
התפשרתי בלי להתפשר
בלי רצון
בלי העולם

כְּמוֹ שְׁאֲנִי מִתְפַּשֵּׁר הַיּוֹם.

אָה, כֵּן, זֶה הָיָה הַצִּיּוֹר הָרֹאשׁוֹן
וְהָאֲחֵרוֹן בְּחַיִּי
מֵאֲזַנְתִּי בְּקִי שִׁירִים
וְאִישׁ לֹא מִצִּיר עָלֵיהֶם.

שְׁעוּעִית עִם טִבְסִקוֹ לֵארוּחַת בּוֹקֵר

יִשְׁבַּתִּי לְשִׁתּוֹת קָפָה אֶסְפָּרְסוֹ
בִּקְרֵי שֶׁל חֲמִסִּין
וּלְיָדִי יָשֵׁב מְשׁוֹרֵר מִכֹּר
בְּכָל זֹאת, קִצֵּת פְּחוֹת מִמֶּנִּי
וְדַבֵּר עִם אֵיזָה אִישׁ רוּחַ אוֹ רִדְיוֹ אוֹ טְלוֹיִזְיָה
הֵם דִּבְרוּ עַל אֶרֶס פּוֹאֲטִיקָה
וְעַל אֲתוֹס וְעַל פְּתוֹס וְעַל אָפוֹס
וְעַל הַמִּדֶּע וְעַל הַהִשְׁפָּלָה וְעַל
עֲרוֹב תְּרַבּוּתִי וְעַל שְׁלוֹב תְּרַבּוּתִי
בְּנִימָה אֲשֶׁכְּנִזִּית לְמִדֵּי
וְאֲנִי שְׁאֵלְתִּי אֶת עֲצָמִי
מָה לַעֲזֹאזֵל אֶכְלוּ הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה
לֵארוּחַת בֹּקֵר,

שְׁעוּעִית אֲדַמָּה עִם טִבְסִקוֹ?
וְגַם נִחַמְתִּי אֶת עֲצָמִי שְׁאִין לִי חֲבֵרִים כְּאֵלֶּה.
בְּכָל זֹאת
הֵם לְגַמְרִי קִלְקְלוּ לִי אֶת הַטַּעַם שֶׁל
הַקָּפָה.

על שירה וכולסטרול

הוא דִּבֵּר עַל כּוֹלֶסְטֵרוֹל
וְעַל כּוֹלֶסְטֵרוֹל וְעַל כּוֹלֶסְטֵרוֹל
וְעַל כֵּךְ שֶׁזֶה תּוֹרֶשֶׁתִי
וְעַל הַדִּיאֶטוֹת שֶׁלֹּא עוֹזְרוֹת
עַל הַתְּרוּפּוֹת שֶׁהוּא לֹא רוֹצֶה לְקַחַת
לִידוֹ יֵשֵׁב הַמְּשׁוֹרֵר
וְדִבֵּר עַל שִׁירָיו וְעַל שִׁירָיו וְעַל שִׁירָתוֹ
וְעַל כִּמָּה הִיא חֲשׂוּבָה
עַל כִּמָּה הַמְּשׁוֹרְרִים הַצְעִירִים
מִשְׁפָּעִים מִמֶּנּוּ.
נִסִּיתִי לְדַבֵּר אֲךָ הֵם הִתְעַלְמוּ.
לִכֵּן הִתְרַכַּנְתִּי בְּמַרְק הַמִּיזוּ
שֶׁבִשְׁלֹחַנִי וְחֲשַׁבְתִּי שְׂטוֹב
שֶׁהַשִּׁירָה אֵינָה תּוֹרֶשֶׁתִי
בְּמִיָּחַד לֹא שִׁירָה טוֹבָה.

עורך חשוב

יִשְׁבְּתִי בְּבֵית קָפָה עִם יָדִיד
וְנִכְנְסוּ זֹוג גִּבְרִים
אֶחָד מֵהֶם הִפְרִתִּי וְאֶמְרָתִי לוֹ שְׁלוֹם
וּפִתְאוֹם הַשָּׁנִי אוֹמֵר שְׁלִי שְׁלוֹם בְּקוֹלִי קוֹלוֹת
בְּאֶדָם מִנֶּמֶס הַשְּׁבִתִּי לוֹ שְׁלוֹם בְּחִבָּה
לְפֶתַע הוּא אוֹמֵר לִי
לֹא אֲנִי לֹא מִכִּיר אוֹתְךָ!
קֶצֶת מִפֶּתַע אֶמְרָתִי לוֹ טוֹב בּוֹא נִכִּיר
וְלֹזָה הוּא לֹא עֲנָה. הֵם הִלְכוּ וַיֵּשְׁבוּ בְּמִקּוֹם
אַחֵר. וְאָז יְדִידִי אוֹמֵר לִי אֵתָה יוֹדֵעַ מִי
זֶה? זֶה כֵּךְ כֵּךְ, עוֹרֵךְ שֶׁל הוֹצָאָה חֲשׂוּבָה.
הוּא בְּטֵחַ זֶהָה אוֹתִי מֵאִיזוֹ תְּכִנִּית טְלוֹיִזְיָה אוֹ תְּמוּנָה בְּעֵתוֹן
וְחֲשַׁב שְׂאֵם יִפִּיר אוֹתִי אֲבָקֶשׁ מִמֶּנּוּ מִשְׁהוּ
אוֹ אוֹלִי שְׂאֲנִשְׁךָ לוֹ אֵת הַזֶּרֶת, אֲזַי בְּפַעַם הַבָּאָה תִּדְעוּ
אֲנִי נוֹבֵחַ
לֹא נוֹשֵׁךְ.

שיר במוסף הספרותי של החג

או בְּבִקְשָׁה בְּבִקְשָׁה עוֹרֵךְ נֶחֱמָד
פָּרָסָם שִׁיר שְׁלִי בְּמוֹסֵף שֶׁל הַחֵג
פָּרָסָם שִׁיר שְׁלִי וְאִזּוֹ אוֹכֵל לוֹמַר
הִנֵּה אֶתֶם רוֹאִים אֲנִי מְשׁוֹרֵר
פָּרָסְמוּ שִׁיר שְׁלִי בְּמוֹסֵף
וְאִמִּי תִגִּיד לְחִבְרוֹתֶיהָ לְלֶכֶת לְקַרְא
אֶת הָעֵתוֹן שֶׁלָּךְ כִּי הֵבֵן שְׁלֵה מְשׁוֹרֵר
וְאֶשְׁתִּי תֵלֵךְ לְכָל חִבְרוֹתֶיהָ בְּעִבּוּדָה
וּבְנִי יִשְׁמַח לְהִרְאוֹת אֶת שִׁירֵי בֵּית הַסֵּפֶר
וּבִתִּי תִישֵׁן עִם הָעֵתוֹן לִידָה לִילָה אוֹ שְׁנִים
וְאֲנִי אֶשְׁמַח כָּל כֶּךָ וְאֶשְׁמַח עַל כָּמָה שְׁקָלִים
שֶׁאֶקְבֹּל עַל כְּתִיבָתִי וְלֹא עַל הָעִבּוּדָה הָעֲלוּבָה
שֶׁמְפָרְנֶסֶת אוֹתִי, וְרַק אֶת, עוֹרֶכֶת נִכְבְּדָה
תִּשְׁאַרִי עִם מוֹסֵף מָלֵא שִׁירִים שְׁאִין לֹאִישׁ
בָּהֶם עֲנִין.

שוב נופל בין הכיסאות

אני רואה את הפשרון
ואת המקוריות
אבל אני מבינה למה יש כל כך הרבה
טעיות
כתיב,
טעיות
תחביר
חסר עקביות
בדמיונות
טעיות זכר ונקבה

אז את לא הבנת את הפשרון שלי גברת
ונחבל
כי דוקא את צריכה להבין ולא
כל האחרים
כי את
זו שמחליטה להוציא ספרים
לאור
כי הפשרון הרי הוא הטעיות
שלי שהן טעיות רק
שלי, כי כל אחד יכול לכתב שיר
רומן
ללא טעיות
אבל כמו הטעיות
שלי
אין

אתה נופל בין הכסאות
הספר שלך הוא לא בדיוק פרוזה
ולא בדיוק שירה ולא בדיוק פילוסופיה
אולי תכתב משהו אחר
עקבי יותר
עלילתי יותר

אז בכלל גברת לא הבנת את ספרי
ונחבל

כִּי דִּנְקָא
אֶת
מַחְלִיטָה לְהוֹצִיאֵם לְאוֹר
בְּהוֹצָאָה רְצִינִית
זֶה הָרִי יוֹתֵר חָשׁוּב מִכָּל
דְּבָר
חוּץ מִן הַפְּתִיכָה

כִּי זֶה בְּדִיוֹק הָעֲנִין שֶׁהַסֵּפֶר שְׁלִי
הוּא שְׁלִי בְּלִבִּד
לֹא פְּרוּזָה וְכֵן פְּרוּזָה
לֹא שִׁירָה וְכֵן שִׁירָה
לֹא הִגּוּת וְכֵן הִגּוּת

פַּעַם אַחַת אָפְלוּ שְׁלַחְתִּי שְׁנֵי כְּתָבֵי יָד
לְפָרֶס טְשֶׁרֶנְחוּבְסְקִי
וְאֵת הַשִּׁירָה פָּסְלוּ כִּי זֶה לֹא
שִׁירָה
אֵת הַפְּרוּזָה כִּי זֶה לֹא
פְּרוּזָה

יֵשׁ יָמִים שְׁאֲנִי חוֹשֵׁב שְׁאֲנִי לֹא
אֲנִי

מֵרֵב שֶׁכָּבֵר אָמְרוּ לִי
לְכָתֵב מַשְׁהוּ אַחֵר
לְכָתֵב עַל מַשְׁהוּ אַחֵר
לְכָתֵב בְּצוּרָה אַחֶרֶת

וְאֲנִי לֹא יָכֹל לְכָתֵב מַשְׁהוּ אַחֵר
כִּי סוֹפֵר כּוֹתֵב אֵת מַה שֶּׁהוּא
יָכֹל
וְלֹא אֵת מַה שֶּׁהוּא
רוֹצֶה
וְאֲנִי גַם לֹא רוֹצֶה לְכָתֵב מַשְׁהוּ
אַחֵר
אֲזִי אֲנִי דִּנְקָא מְרַצֶּה
מְאֹד

חָבַל בַּקֶּשׁ שֶׁהַגְּבוּרֹת בְּהוֹצָאוֹת לְאוֹר
לֹא מְבִינֹת עַל מַה אֲנִי שָׁח
וְאֲנִי נֹפֵל לָהֶם כָּל כֶּךָ הַרְבֵּה בֵּין הַכְּסָאוֹת
עַד שֶׁכָּכֹר כּוֹאֵב לִי הַתַּחַת

הַשֵּׁלֵב הָבֹא יִהְיֶה
לְכַתֵּב
רוֹמָן
בְּחֵרוֹנִים.

מדינה של משוררים

על הדיסק הזה כתוב
IMAGINE A NATION OF POETS

דמיון מדינה של משוררים
ואמרת לי לעצמי
רק זה לא!
זה מה שחסר לי לדמיון

אבל המסר כבר נקלט והתחלתי לדמיון

מדינה בה כל משורר רוצה לפרסם את שיריו
ואף משורר לא רוצה לפרסם אותו

מדינה בה כלם מצפים רק לתשומת לב
של אחרים

ראש ממשלה משורר
מתכנן מבצעים בלתי אפשריים

שר החוץ משורר
נפגע מפל מלה שאומרים

כל החילים משוררים
יורים מלים במקום טילים

מוכר החמוצים גם הוא משורר
השוק נראה כמו שדה קרב עזוב

ומליון הוצאות לאור של משוררים
שלא רוצים לפרסם אותי

וכתב העת שלי שבו אני מפרסם
רק את עצמי
והקורא היחיד הוא אני

וְגַם בְּנֵי הוּא מְשׁוֹרֵר כְּמוֹכֶן
אֵינוֹ שׁוֹמֵעַ דְּבַר שְׁאֵנִי אֹמֵר

וּבִתִּי חוֹלֶמֶת בְּשִׁירָה
עַל נְסִיךְ חִלּוּמוֹת עִם סוֹס

וְאִשְׁתִּי מְשׁוֹרֶרֶת לִי אַרְוִיחָה חֶמֶה
בְּטַעַם שֶׁל אוֹתִיּוֹת גְּרוֹנִיּוֹת

וּבְאֶמְצַע הַדְּמִיוֹן שְׁלִי הַתְּעוֹרֶרֶתִי
בְּבִקְהָה מְחִלּוֹם הַזֹּעָה
מִרְעֵשׁ הַבּוֹם שֶׁל טִיס מְשׁוֹרֵר.

היה שלום כופר נפלא

אני קורא את בוקובסקי
היה שלום ידידי
אני מקנה שפבר גלית
שׁיש
חיים
אחרי הקבר
ואחרי הסוסים
הנשים
והיין
ואני אומר לעצמי
מה פבר
בחור
שפאמין בביאת המשיח
ובנצח ישראל
ובבנית בית המקדש
קורא את בוקובסקי
ונזכר
במשורר
שהיה קורא את אליוט
בבית הפנסת בחזרת הש"צ
נו, מילא אליוט, אבל
בוקובסקי...
משחק בקביה שכור
מה לי ולו.

כן, הגה המשפט מגיע,
אני מעדיף בוקובסקי אחד
גוי גרמני שאומר את האמת בפרצוף
על אלה רבנים
שמתפללים על פשרות של פלפל.

ומיד, במוכן
אני מרגיש
רגשי
אשמה אימים.

אנחת תפילין

"ביום השלישי בירושלים"
הוא אמר לי

"הבנתי שאני לא בקניה,
אלה השרשים שלי, השרשים
שהדחקתי
אני לא מאמין באלהים
או בעצם אני לא מאמין ולא
לא מאמין
זו פשוט שאלה שלא מעסיקה אותי
כבר עשרים שנה
אם הוא שם אז הוא שם
ואם לא אז לא.
אבל אני מרגיש
ש...

איך לומר זאת,
אני רוצה להניח תפילין כל בוקר
ללכת לבית הכנסת בשבת
להרגיש את יהדותי
כי הריחות פה,
בתי הכנסת זה מזכיר לי את ילדותי"

חדש מאחר יותר
אביו נפטר
והוא מצא עצמו
כמעט בעל כרחו
אומר קדיש
מתפלל שלש תפלות ביום
מניח תפילין
כל הדברים שלא חשב שיעשה.
ואני לא יכול
לשפח
את המלים שאמר.
המלים שקורות.

אמצעי התקשורת אמצעי מניעה

מִשׁוּם מָה הֵם כָּל הַזְמַן מִתְקַשְּׂרִים
מְדַבְּרִים
מְבַטְיחִים
אוֹמְרִים לִי שְׂרוּצִים לְכַתּוֹב
עַל הַסֵּפֶר שְׁלִי
כְּתִיבָה לְעִתּוֹן
רֵאיוֹן בְּטֵלְוִיזְיָה
וְזֶה כְּמַעַט תָּמִיד
מִתְבַּטֵּל בְּרִגְעַ הָאֲחֵרוֹן
אוֹ נִדְחָה לְמוֹעֵד בְּלִתִּי יָדוּעַ.

זֶה דּוֹקָא מוֹצֵא חֵן בְּעֵינַי,
אֲנִי מַעֲדִיף הֲרִיבָה דְּחִיּוֹת
וְכַמָּה שִׁירִים טוֹבִים
מֵאִשֶּׁר הֲרִיבָה פְּתֻבוֹת
וְהֲרִיבָה שִׁירִים גְּרוּעִים.

סוף הסרט

זֶה לֹא שְׂאֲנִי נֶגֶד הַסִּפְּמִי שְׁלוֹם
אָבֵל כְּפִי שְׂאֲנִי אוֹהֵב
שִׁירִים אֲרָכִים
שְׁקִשָּׁה לְקַבֵּעַ אֶת הַגְּבוּלִם
כְּפִי שְׂאֲנִי אוֹהֵב בְּקִבּוּקִי יֵין
שְׁטוּנָף דֶּה פֶּפֶר
שְׁלֹא נִגְמָרִים לְעוֹלָם
כֵּךְ אֲנִי גַם אוֹהֵב מְדִינוֹת גְּדוּלוֹת
רַחְבוֹת
שְׁלֹא כָל יִרְיָקָה
עוֹבֶרֶת אֶת הַגְּבוּל
וְנוֹחֶתֶת עַל שָׂכֵן מְבֻלָּבֵל
שְׂאֲנִי לֹקֵחַ אוֹטוֹ
חֶבֶל שְׂאִין לִי רִשְׁיוֹן
וְתוֹךְ עֲשָׂרִים דְּקוֹת אֲנִי עוֹבֵר אֶת הַגְּבוּל
זֶה לֹא שְׂאֲנִי נֶגֶד הַסִּפְּמִי שְׁלוֹם וְכָל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
אֲנִי דוֹקָא לֹא מְפַחֵד מֵעֲרָבִים
הַשָּׂכֵן שְׁלִי בְּמְרוֹקוֹ הִיָּה עֲרָבִי
וְהוּא בָּאֵמֶת לֹא אֹהֵב גְּבוּלוֹת
כָּל פֶּעַם שֶׁהִיָּה מִתְעַצֵּבֵן עַל אִשְׁתּוֹ
הִיָּה קוֹרֵעַ לָהּ אֶת הַכְּתוּבָה
כֵּךְ בְּפִשְׁטוּת מִתְגַּרְשִׁים הָעֲרָבִים
וְשׁוֹלֵחַ אוֹתָהּ מִבֵּיתָהּ
יוֹמִים לְאַחַר מִכֵּן הִיָּה כָּבֵד מִתְגַּעְגֵּעַ לְרִיכִים אֲתָהּ
וְחוֹזֵר וּמִתְחַתֵּן אֲתָהּ.
הוּא עֹשֶׂה אֶת זֶה לְפָחוֹת פֶּעַם בְּשָׁנָה,
עַד שֶׁהִקְאֲדִי אָמַר לָהֶם שֶׁהוּא לֹא יִחַתֵּן אוֹתָם יוֹתֵר.
חֶבֶל שֶׁעֲזַבְתִּי אֶת מְרוֹקוֹ כִּי אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ
מָה הֵמָּשֶׁךְ.
בְּכָל מִקְרָה אֲנִי מִתְכַּוֵּן לְהִשָּׁאֵר כָּאֵן
לְרֹאוֹת מָה הַסּוּף שֶׁל הַסֵּרֵט הַזֶּה
עַל הַסִּפְּמִי הַשְּׁלוֹם.
שְׁלֵמַתִּי כְּרִטִּים בְּמַחִיר מְפֻקָּע.

השירים שלך צריכים עריכה

מן היום שאני זוכר את עצמי
הייתי הראשון לצאת מכל מבחן
בערך ברבע או חצי מן הזמן של
האחרים
והציון שלי היה יותר טוב או פחות טוב

כשהייתי נשאר לבד'ק את המבחן שוב ושוב
הייתי מתקן את כל הדברים הנכונים
והופכם לטעויות
ואת הטעויות משאיר.

בגלל זה אני משתדל מאד
לא לערוך את שירי
אי אי אי.

המגישה

אחרי כְּתֻבָּה בְּעִתּוֹן רְצָתָה לְרֹאֲיִן אוֹתִי לְטֹלִיזִיָּה
וְהִיא שְׁאַלָה

מַה בּוֹעֵר לָךְ בַּפָּנִים
עַל מַה אַתָּה כָּל כָּךְ כּוֹעֵס

וּכְשֶׁאֶמְרָתִי לָהּ שְׁאַנִּי לֹא כָּל כָּךְ כּוֹעֵס

הִיא כְּעֵסָה מְאֹד

הִיא רְצָתָה לְרֹאוֹת מְשׁוֹרֵר כּוֹעֵס
מְרוֹקָאִי כּוֹעֵס

מַה הִיא תַּעֲשֶׂה אִתִּי עֲכָשׁוּ
מַה הִיא תִּשְׁאַל אוֹתִי מַה אֲנִי
חוֹשֵׁב עַל תְּהִלַּת הַשְּׁלוֹם
אַה אַה אַה
הִיא תִּשְׁאַל אוֹתִי עַל שִׁירָה?

הַשִּׁירִים שֶׁלָּךְ מְאֹד יָפִים
הַרְגִּשְׁתִּי מִן הַמֶּאֱמָר שֶׁאַתָּה בֵּין אָדָם שֶׁיֵּשׁ לוֹ מַה לוֹמַר
הַמֶּאֱמָר הַזֶּה פְּשוּט מְאֹלֵף

תּוֹדָה,
אֲנִי אוֹמֵר בְּמִבּוֹכָה

וְחוֹשֵׁב לַעֲצָמִי
הִיא סֶתֶם מִדְּבָרֶת
הִיא מְחַפֶּשֶׁת פְּרִנְסָה

וְאִזּוּ בְּאֶמְצַע הַשִּׁירָה הַגִּיעָה הָעוֹרֶכֶת
שֶׁהִיָּתָה צְעִירָה מְמֻנָּה
וְנִרְאָתָה עֶשֶׂר שָׁנִים מְבִגֶּרֶת מְמֻנָּה
וּמִתְסַכֶּלֶת, מְאֹד מִתְסַכֶּלֶת,

וְהִסְתַּכְּלָה עָלַי
בְּזִמְנָן שֶׁהִמְשַׁכְתִּי לְדַבֵּר עִם
הַמְּגִישָׁה
עַל
הַקָּשָׁר
בֵּין רְפוּאָה טְבָעִית
וְלַחֵץ חֲבָרְתִּי
וְכַנְרָאָה הַפְסַדְתִּי שָׁם
עוֹד

עֶשֶׂר נִקְדוֹת

בְּכָל מְקוֹמָה אַחֲרֵי הַמְּגִישָׁה הַמְתַּלְהֶבֶת הַזֹּאת
הֵן לֹא הִתְקַשְּׁרוּ

וְאִם יִתְקַשְּׁרוּ אֶחָיָה מִפְתָּע
עַד דְּמַעוֹת

לי זה לא יקרה

בשנת 1263

או בכל שנה אחרת
שלח רב של קהלה
מכתב לעיר סמוכה
וזהיר את הרב
שהצלבים באים
לצלב אותם
הרב שלח
לו מכתב חזרה
ובו הסביר
שהיחסים עם שכניהם מעלים
ושלהם זה לא יקרה
אך לפני שהמכתב הגיע
כל הקהלה
בבר היתה מחסלת.

חיוץ מן השליח עם המכתב.

על מה אסור לדבר/ הוראות למשורר שרוצה להצליח

לֹא לְדַבֵּר
עַל גְּרוּשׁ שֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף עַד
מִלִּיּוֹן עֶרְבִים

ב 1948

לֹא לְדַבֵּר עַל גְּרוּשׁ
שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אֶלֶף עֶרְבִים

ב 1967

לֹא לְדַבֵּר עַל
אֲפִלְיָה עֲדָתִית אוֹ עַל
סִפְרָדִים וְאַשְׁכְּנָזִים
לֹא לְדַבֵּר עַל כֶּךָ
שִׁפְצֻצַת אָטוֹם יִשְׂרָאֵלִית
מִהֲנֶה אִיּוֹם עַל אֲרָצוֹת עֶרֶב
רַק הַהֶפֶךְ נִכּוֹן
לֹא לְדַבֵּר עַל הַמָּשִׁיחַ
וְעוֹד פְּחוֹת עַל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
לֹא לְדַבֵּר עַל יַחְסֵי שְׂכָנוֹת טוֹבִים
בֵּין מְסֻלָּמִים לִיהוּדִים
בְּאַרְצוֹת עֶרֶב
לֹא לִוְמַר מִלָּה רָעָה
עַל הַתְּרַבּוּת הַמַּעֲרָבִית
לֹא לְדַבֵּר נֶגֶד
הַדְמוּקְרַטִיָּה
לְפָחוֹת הִיא הָרַע
בְּמַעוּטוֹ
לֹא לְדַבֵּר עַל שְׁלִיטָה אֲשְׁכְּנָזִית
בְּמוֹקְדֵי הַחֲבָרָה
לֹא לְדַבֵּר עַל הַיַּחַס לְמַעוֹט
הָעֶרְבִי
לֹא לְהִטִּיל סֶפֶק
בְּהוֹמָגִיוֹת הַצִּיּוֹנִית

לֹא לְדַבֵּר עַל יְלָדֵי תִימָן
 לֹא לְדַבֵּר עַל הַכֶּסֶף שֶׁגָּנְבוּ מִן הָעוֹלָם
 מֵאַרְצוֹת עָרֵב
 לֹא לְדַבֵּר עַל הַפִּגְוָה הַשְּׂפָלָתִי שֶׁל יְהוּדִים
 בְּאַרְצוֹת אֲשֶׁכְּנֹז
 לֹא לְדַבֵּר עַל מְדִינֵי יִשְׂרָאֵלִית
 פָּרוּ-עֲרֻבִית
 לֹא לְהִטִּיל סֶפֶק בְּרַעְיוֹן הַהִפְרָדָּה
 אֲפָשָׁר לְהִתְנַפֵּחַ עַל גְּבוֹהַּ הַגָּדָר
 לֹא לְדַבֵּר עַל מְרֻדְכֵי וַעֲנוּנוֹ
 לֹא לְדַבֵּר עַל כָּפָר כְּנָא

יֵשׁ עוֹד הִרְבֵּה לָאוֹיִם אֲכָל אִם כָּל אֶלֶּה
 אֵינָם מְסַפִּיקִים כְּדֵי לַעֲשׂוֹת אוֹתָךְ
 מְשׁוֹרֵר קָטָן עִם מֵחַ סְתוּם
 אֲתָה בְּנִרְאָה יוֹתֵר גָּאוֹן
 מְמוֹצָרֵט.

משחק בייסבול

בְּכָל פַּעַם שֶׁאֲנִי מְנַסֶּה לְהוֹצִיא אֶת רֹאשִׁי
 מֵעַל הַמִּים
 מוֹצִיא סֶפֶר שִׁירָה אוּ מִפְרָסֵם פֶּה וְשֵׁם
 אֲנִי מְרַגֵּשׁ
 שְׂמִישָׁהוּ
 חוֹבֵט בִּי עִם מַחְבֵּט בֵּי־סִבּוֹל
 וּמּוֹרִיד לִי אֶת הָרֹאשׁ
 וְאֲנִי הוֹלֵךְ שְׂפוּף כַּמָּה זְמַיִם
 חֲדָשִׁים אוּ שְׁנָיִם
 וּכְשֶׁאֲנִי עוֹלֶה שׁוֹב אֲנִי יוֹתֵר חָזָק
 אֲכָל הַמַּחְבֵּט שֶׁלָּהֶם מִבְּרִזָּל
 וְשׁוֹב אֲנִי נוֹפֵל
 עַד שֶׁיִּהְיֶה אוֹתִי
 אֲנִי מְנִיחַ
 אוּ שְׂאֲחִלִּיט
 לְהִשָּׁאֵר אֶת הָרֹאשׁ בְּתוֹךְ הַמִּים
 שְׁזֶה בְּעֶצֶם
 אוֹתוֹ דִּבֵּר.

גם אני לא מבין בשירה

התפתחה שירה שהיא
רב השירה הנכתבת
היום
שכל מטרתה היא שילמדו אותה
בבתי ספר
שדוקטורים יכתבו עליה דוקטורט
שירה מסרבלת
שהמלים בה הן דרך להתחמק מכל אמירה
ולכן
אני נגד למונדי ספרות
בבתי הספר
כך כל משורר יצטרך
להראות את המעים שלו על הדף
בצורה ברורה
ולא לברוח אל תוך מטפורות
ולא איש לא יקרא אותו
וכך גם יפסיקו להברית את התלמידים
מן השירה האמתית כי כל מה ששלמדים אותם
בבתי הספר זה לומר שהם
לא מבינים בשירה.

ואם אתה חושב שזה
לא
שיר
אתה מקרה
אבוד
בשכילי.

בוקובסקי שוב

זֶה קוֹרָה יוֹתֵר וְיוֹתֵר
אֲנִי מִתְחִיל לִקְרֹא סֵפֶר
וְאַחֲרֵי עֲמוּד אוֹ שְׁנַיִם
אֲנִי שָׁב לְבּוּקוֹבְסְקִי
קוֹרֵא פְּרִימוֹ לְוִי
וְשׁוֹב
בּוּקוֹבְסְקִי
מִנְסָה לִקְרֹא
טוֹנִי מוֹרִיסוֹן
וְשׁוֹב בּוּקוֹבְסְקִי
אֶת הַסּוּפְרִים הַיִּשְׂרָאֵלִים
כִּבְר מְזֶמֶן הַפִּסְקָתִי
לְנִסּוֹת
הֵם נִרְאִים כְּמוֹ אֲנָשִׁים
שֶׁמַּעֲלֵם לֹא עֲזָבוּ
אֶת תְּנוּעַת הַנְּעָר

וְאֲנִי חוֹשֵׁב עַל זֶה
שֶׁכָּל הַסְּפּוֹר הַזֶּה
הוּא עַל מְנַת לְהַגִּיעַ
לְעִשְׂרֵה אֲנָשִׁים
שֶׁצְרִיכִים אֶת שִׁירְתִּי
עַל מְנַת לְשַׁרֵּד בְּעוֹלָם הַזֶּה
כְּפִי שֶׁהֵייתִי צָרִיךְ בְּזִמְנוֹ
אֶת גִּינְזֶכֶרְג
אֶת ז' אֶבֶס
אֶת בּוֹרֹאוֹז
וְעֶכְשָׁו
אֶת בּוּקוֹבְסְקִי
כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ לַחַיּוֹת
אִי־שָׁהוּ בְּתוֹךְ
כָּל הַטְּרוֹף
אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מִי הֵם
וְגַם הֵם אֵינָם יוֹדְעִים
אֲבָל הֵם יִדְעוּ יוֹם אֶחָד.
אֲנִי לֹא בָטוּחַ
שֶׁאֲדַע.

אנשי הספרות

היו מעדיפים
שלא אהיה
קנים בכלל
אני מפריע להם
ולאירופאיות המזיפת שלהם
הם מתעלמים ממני אך הם כבדו לא יכולים לומר
שלא שמעו את שמי
נהייתי הסופר שלא מקבל את הפרס
בפרסים הספרותיים
ונה שדוחים
בהוצאות לאור
ומישהו כבדו פנה אותי
הסופר הלא מפרסם הכי מפר בארץ
הם היו מעדיפים שאעלה להם פתאום
אני כמו איזה יתוש שמפריע להם באיזון
לא יותר מדי כי האזנים שלהם לא ממש נקיות
הם עדיין יאמרו לי
למה אתה מתעסק בזה
ולמה בזה
וכשאני בא בטענות על אפליה הם אומרים
אבל פרסמו את שיריך בכתב עת זה או בכתב עת אחר
כאלו שהפרסום הזה אמור
להשתיק אותי
ולא
לתת לי את החפץ לומר את מה שאני חושב.
אבל אל תדאגו פרישים יקרים
אני בכלל לא יודע לשתוק.

מנעמי המשטר

קִשָּׁה לִי לְהֶאֱמִין כְּשֶׁאֲנִי רוֹאֶה
אוֹתָךְ שְׂפֵל כֶּךָ קֵל לְקִנּוּת בֶּן אָדָם
קִצֵּת כְּבוֹד קִצֵּת פְּרִסּוּם קִצֵּת פְּרִסִּים
וְכָל הַלֵּהט הוֹלֵךְ לוֹ נֶעְלָם לוֹ
קִשָּׁה לִי לְהֶאֱמִין
שִׁפְתָאוֹם הָאִישׁ שֶׁרָצָה לִשְׁכַּב אֶת אֱלֹהִים
כּוֹתֵב שִׁירִים כָּל כֶּךָ אֵינִים
שָׂאִין בָּהֶם כְּלוּם
מֵאֲמָרִים כָּל כֶּךָ צְפוּיִים וּמַעֲגָלִים
שִׁמְצָאוֹ חֵן בְּעֵינֵי הַבְּרִגְנוּת הַשְּׂבָעָה
שֶׁלֹא יֵאָמְרוּ וְשֶׁלֹא יִגִּידוּ כְּלוּם
אוֹלֵי זֶה הַבְּחִירָה שֶׁל גִּיל אַרְבָּעִים
אוֹלֵי חֲבוּק הַדָּב שֶׁל הַמִּמְסָד
הַפְּרִסִּים הַהוֹצָאוֹת לְאוֹר אַחֲרֶיךָ
הַצְּלִיחוּ לְדַבָּא אֶת הָאוֹר שֶׁבְּךָ
הַפְתּוּי כְּנֶרְאָה גְדוֹל מְדִי.
בִּינְתָיִם הֵם אֶפְלוּ לֹא מְנַסִּים אוֹתִי
וּמִתְעַלְמִים מִמֶּנִּי
וְלִכְן אֲנִי יָכוֹל לִהְיוֹת גִּבּוֹר
וְלֹאֲמַר לָךְ אֵת זֶה
וְאֲנִי לֹא יָכֹל לֹאֲמַר שֶׁאֲנִי יָכוֹל לַעֲמוֹד
בְּכָל הַמְּנַעֲמִים שֶׁנוֹעְדוּ לְגִמּוֹר אִמֶּן
אֲכַל אֲנִי מִמֶּשׁ מְקִנָּה שֶׁלֹּאֲרֹאוֹת אוֹתָךְ
יִלְמַד אוֹתִי מִשְׁהוֹ.

החלטות

בן אדם צריך להחליט לפעמים
ואני לא יודע להחליט
אני יודע לדחות החלטות לאחרית הימים
האם אני ממשיך לכתוב כך
ללא שום תגובה
האם אני מחליט לעסוק סוף סוף
ברפואה טבעית
(בשביל מה עשיתי את המבחנים
וקבלתי ת'אר?)
האם אני כבר עוזב את הנהלת החשבונות
שנים אני
לא מחליט
ומתיסר ואני עיף מאד
ישן שבע עשרה שעות ביום
ומחכה שיפטרו אותי
כדי שהדברים יעשו מתוך עצמם
או אני לא יודע למה אני מחכה
ולמי
עד שסוף סוף החלטתי
להתגרש לפני שבועים
ואמרתי את זה
סוף סוף
"אני רוצה להתגרש!"
אמרתי בקול רם
לא מאמין למשמע קולי
ושוב חזרתי על זה
פתאום היא התחילה
להתנהג כפי
שכל כך רציתי בשמונה השנים האחרונות
אז השאלה שוב
חזרה לסל המחזור
ועכשו אני גם
לא יודע אם להתגרש או לא.
אז פשפפ אני מחליט
בשביל מה אני מחליט?

בעניין הכישלון

אני חַיב להודות
אני מקנא
בִּיכֹלֶת הַמְּגִלּוּמִיּוֹת
הַמְּתוּמִיּוֹת
שֶׁלְךָ
לַעֲשׂוֹת מִכָּל הַצִּלְחָה קִטְנָה
חֲגִיגָה גְדוֹלָה
וְלִשְׂכּוֹחַ כָּל כְּשָׁלוֹן
כִּאֲלוּ לֹא בָּא
אני חַיב להודות
שֶׁעַל אִף הָאֲגוּצָנוּטְרִיּוֹת הָאֱלִימָה שֶׁלְךָ
הַהֲתַעֲסָקוֹת הַזֹּאת הַמַּעֲיִפָּה בְּכָל פֶּרֶט
שֶׁקָּשׁוּר אֵלֶיךָ
זוֹ תְּכוּנָה מְגֻזָּמֶת אֵךְ
יֵשׁ בָּהּ מִשְׁהוֹ חַיּוּבִי

כִּי אֲנִי
מִכָּל הַצִּלְחָה עוֹשֶׂה דְּבַר שֶׁל מָה
בְּכֶךְ
וְכָל כְּשָׁלוֹן נִרְאָה בְּעֵינַי
דְּבַר גְּדוֹל וְעֶצוֹם שֶׁיֵּשׁ לְנִתְחֹת אוֹתוֹ
לְדַבֵּר עָלָיו שָׁנִים
אֲפִלּוּ הַהֲצִלְחוֹת נִרְאוֹת לִי מְסֻבּוֹת
לֹא נְכוֹנוֹת
"פֶּרֶסְמוֹ אוֹתִי כִּי הָיוּ צָרִיכִים מִשְׁהוֹ
אֶתְנִי"
וְלֹא בְּגִלְל כְּשִׁירוֹנוֹתִי
וְדַחוּ אוֹתִי כִּי הֵם לֹא מְבִינִים אוֹתִי
אוֹ בְּגִלְל שֶׁאֲנִי מְכַשֵּׁר מְדִי.
אֲנִי מְגִזִּים
לְכוּן
הַשָּׁנִי.

טיול לא מאורגן

בוא אתי
קורא יקר
אקח אותך
בטיול מאורגן
לארצות
שלא ידעת על קיומן
ואחרי הטיול
שלא יעלה לך כמעט כלום
אחרי הטיול
אתה אפילו
תהיה
עשיר יותר.

שלילת הזיכרון

היא נסעה לְמִרוֹקוֹ
בְּגִיל שְׂבָעִים וְחֵמֶשׁ
עִם בָּתָּהּ
וְכִשְׁשָׁאֲלָתִי אוֹתָהּ אֵיךְ הָיָה הִיא
עֲנָתָהּ

יִרְדָּה לִי אָבֵן מֵהַלֵּב

שְׁתַּקְּתִי לְשִׁמוּעַ אֶת הַהֶמֶשׁךְ
חֲשַׁבְתִּי שֶׁהִיא תֹאמַר לִי
שֶׁהִיא סוֹף סוֹף רָאָתָה אֶת עִיר
הוֹלָדָתָהּ
בָּהּ לֹא הָיְתָה חֲמָשִׁים שָׁנָה
אָבֵל הִיא אֲמָרָהּ

יִרְדָּה לִי אָבֵן מֵהַלֵּב
הִרְאִיתִי לְבִתִּי אֶת בֵּיתִי
וְאֶת הָעִיר שְׁלִי

חֲמָשִׁים שָׁנָה אַחֲרֵי
הִיא זָכְלָה לִהְיוֹת בְּטוּחָהּ
לִפְנֵי מוֹתָהּ שְׁבָתָהּ
לֹא תַחֲשֹׁב שֶׁהִיא מְשַׁגְּעַת
שֶׁהִיא לֹא תַחֲשֹׁב שֶׁהִיא
הַמְצִיאָה אֶת הַזְכָּרוֹנוֹת
שֶׁלָּהּ מֵתוֹךְ דְּמִיוֹן מְזַרְחִי מִפְתָּח

גַּם אֵלֶּה חֲמָשִׁים
שָׁנוֹת צִיּוֹנוֹת.

זֶה
עֶצוּב.

נחל

חֲשַׁבְתִּי שָׁאֵם אֶכְתֹּב עוֹד שִׁיר וְעוֹד שִׁיר
וְעוֹד סִפּוּר וְעוֹד רוֹמָן
בְּסוֹף זֶה יִגְמַר
וְלֹא יִהְיֶה לִי יוֹתֵר מֶה
לְכַתּוֹב
וְלֹא אֶצְטָרֵךְ לְהִתְעַסֵּק שׁוּב וְשׁוּב
בְּמַה שְׁכָּל כֶּךָ מְדַבֵּא אוֹתִי
לְנִסּוֹת לְפָרֶסֶם
אֶת הַדְּבָרִים
לְשִׁלּוֹחַ לְעֵתוֹנִים כְּתִבִּי עֵת הוֹצָאוֹת
לְאוֹר
וּכְשֶׁאֲנִי פּוֹגֵשׁ סוֹפֵר אוֹ מְשׁוֹרֵר מִיָּבֶשׁ
שֶׁשׁוֹאֵל אוֹתִי
אִם אֲנִי כּוֹתֵב
אֲנִי אוֹמֵר כֵּן הַמוֹן
וְעוֹד לִפְנֵי שֶׁאֲנִי מִסְפִּיק לְהוֹסִיף אֶת
צִעְרִי
אֲנִי רוֹאֶה אֶת מִבְּטֵי הַקִּנְיָה בְּעֵינַיִם
וְאֲנִי חֵיב לוֹמַר שֶׁאֲנִי כָּל כֶּךָ נִהְיָה
מִזֶּה
שֶׁאֲנִי לֹא מְמַשִּׁיךְ
עִם טְרוֹנִיּוֹתִי
אֲבָל
אוֹלֵי
יוֹם אֶחָד
אֶהְיֶה מְשׁוֹרֵר גָּדוֹל
כְּמוֹ רִמְבוֹ
וְאַפְסִיק
לְכַתּוֹב.

פעם אפשר היה לכתוב לעתיד

כל בִּקְרָא אֲנִי מִתְעוֹרֵר וּמִתְפַּלֵּא
שֶׁהָעוֹלָם עֲדִין קַיָּם
לְפָעַמִּים זֶה קוֹרֶה לִּי
אֶפְלוּ בְּצִהְרִים
אֲנִי מִצְפֶּה לְפִצְצוֹת אָטוֹם
לְהִרְי גֵּעַשׁ לְהִצְפוֹת
מִבּוֹלִים זְהוּמִים מִחִלּוֹת
מִגִּפּוֹת וּמָה לֹא
וְאֲנִי עֲדִין לֹא מִבִּין
אֵיךְ זֶה נִמָּשֵׁךְ
מִיּוֹם לִיּוֹם
אֲנִי מִפְרָסֵם פֹּה שִׁיר שֵׁם סְפוֹר
לְפָעַמִּים סֶפֶר
כְּמָה שִׁיּוֹתֵר
שִׁיקְרָאוֹ אוֹתָם
אֵלֶּה שִׁישְׁאָרוֹ
אֲחֵרִי.
אִם יִשְׁאָרוּ.

הכיסא

הם גורמים לך לחשוב
שאם תקבל פסא פאולם
תהיה איש חשוב
כי כל אלה שבפנים חושבים
שהם חשובים
וכשהם נותנים לך אותו
אתה משכנע שעליך לשמור
עליו על אף
שאתה רואה ששום הצגה לא מצליחה
וההצגה היחידה היא הקהל
אלה שחושבים שהם חשובים
מסתכלים על שכניהם
וחושבים שהם יותר חשובים מהם
אתה רואה ואינך מבין
אך אם כלם מחכים אתה אומר לעצמך
הרי שיש לך למה לחכות
בינתיים הזמן שלך הולך על שטיות
אשתך מפסיקה לדבר איתך
פספסת את כל הילדות של ילדיך
וההצגה אין
אבל אתה כבר מפחד
שבחויץ גרוע הרבה יותר
שלא רק שאין הצגה שם
אלא שאיש אינו מחכה לה.

להתראות, ידידי, מזמן
אבדת לי בקליקות
ובקונספירציות
הטקס הזה הוא
רשמי בלבד.

העטלפים

הסְּדִינִים הָיוּ עֲדֵינָן
חֲמִים
מִן הַלַּיְלָה הַקּוֹדֶם
הַיּוֹם כְּאֵלוֹ
עָטַף אֶת הַחֲדָר

אֲמַרְתָּ
שְׁלוֹם

וּבָאוּתוֹ רָגַע
פְּרָצָה

הַמִּלְחָמָה.

אני לא כותב בשבת

בְּיוֹם שַׁבָּת זֶה

חֲשַׁבְתִּי שִׁיר

נִפְלָא

וְחֲשַׁבְתִּי

שְׁאֲזָכֹר

אוֹתוֹ

הוא הִגִּיעַ אֵלַי מוֹכֵן

מֶלֶה אַחֵר מֶלֶה

שׁוֹרֵה אַחֵר שׁוֹרֵה

וְשִׁכַּחְתִּי אוֹתוֹ

כָּל שַׁבָּת יֵשׁ שִׁיר כְּזֶה

שְׁאֵינִי כּוֹתֵב

וְזֶה

חֲמָשִׁים וּשְׁנַיִם שִׁירִים נִפְלָאִים

בְּשָׁנָה

שְׁאֵינִי צָרִיךְ לְשַׁלּוּחַ

לְכַתְּבֵי-עֵת, לְעֵתוֹנִים, לְקַרְנֹת,

לְפָרָסִים סְפְרוֹתִיִּים,

לְהוֹצִאות לְאוֹר

עַל מְנַת לְפָרֶסֶם אוֹתָם

כְּדֵי לְקַבֵּל אֵיזָה שְׂמוֹנִים אַחֲוִיז

דְּחִיוֹת

כָּל שְׁנָתִים שֶׁלֹּא יֵשׁ סֵפֶר שֶׁלֹּא

כְּתַבְתִּי

כְּתַב יָד נּוֹסֵף שְׁאֵינִי צָרִיךְ לְהַתְעַסֵּק אִתּוֹ.

טוֹב מְאֹד.

כשאת

כְּשֶׁאתָּ מְסַבֶּנֶת אֶת
אִיכָר מִינִי
אֲנִי רוֹאָה

מְעַרְבֵּל בְּטוֹן
עֵנָק

בְּעֵזָה

וּבְתוֹכוֹ אֲנִי רוֹאָה יְלָדִים
שֶׁלֹא צוֹעְקִים וְלֹא בּוֹכִים
יְהוּדִים וּמְסֻלָּמִים

וְהֵם מְסֻתּוֹבְבִים
מְסֻתּוֹבְבִים בְּלִי סוּף

הַזְקָפָה
נַעֲלָמָת. אָבֵל אֲנִי
לֹא יוֹדֵעַ
מָה הַקֶּשֶׁר בֵּין הַדְּבָרִים.

זה תמיד מפתיע

היום התקשרתי לפצינט
לברוק
למה אינו מגיע
אולי אינו מרגיש טוב
אולי
שכח
אולי ברח
יש לי נסיון
והרי כל זה
קורה
בקשתי את גברת פן וכך
שקבעה תור לבצע
ואמרו לי רק רגע
וברגע הזה
שמעתי
בכיות
והרבה אנשים מדברים
והרי היה מדבר במקרה
של סרטן
וכבר הבנתי
שהוא נפטר
עוד לפני שהגיע אלי
שזה בכל זאת עדיף על
אחרי
שאז אתה רואה אותו
ואחרי כמה ימים אתה יודע שהוא
מת
וגם זה
כבר קרה לי עם בחורה יפהפיה
בת שלשים ושתים
שהפנה אותה אלי ידיד-מטפל מבגר ממני
בשלשים שנה
ונפטרה לי
פחות מח'דש אחרי שהתחלתי את הטפול
זה היה מקרה קשה של סרטן בשד
שהתפשט לקבה ולכבד
וכששאלתי אותו למה הפנה אותה

אלי
אמר לי שממקרים באלה
לומדים
נכון, לומדים
אבל דברים שעדיף לא
ללמוד
לא כל דבר
טוב
לדעת
וכשהגברת ענתה לטלפון
היא בקשה סליחה
ואמרה שלא יכלה להודיע לי
סליחה היא עוד בקשה

ואני כמוכן אמרתי שזה בסדר
ורציתי לסגור את הטלפון מהר
ולא ידעתי מה לומר
ואמרתי לה
עם אבלי ירושלים תנחמו
והיא אמרה שזה בא בהפתעה

ורציתי לומר לה שכל מנת
בא בהפתעה
בזמן שראשי ממשלות מתכתשים
ובוני הקבישים סוללים
ושוחטים ושוחטים את הפרה
והעינים שלהן יוצאות
בזמן שגברים מכים את נשותיהם
בזמן שהורים מכים את בניהם הקטנים
זה תמיד בא בהפתעה
גם אחרי מחלה ממשכת
גם אחרי שחיו שמונים שנה
גם אחרי שעבדו באותו מקום ארבעים שנה
גם כשהם ילדים רכים
גם כשהם תינוקות בני יומם וכל כך חלשים
גם כשהם צעירים וחסנים
גם אחרי סרטן של עשר שנים
גם אחרי טרשת נפוצה
או אחרי עשרים שנות סכרת

או חיים שלמים של אסטמה
זה תמיד בא בהפתעה
ואתה רואה מסביב לחלון וזה תמיד מפתיע
שהעולם ממשיך
אתה הרי מבגר ואתה יודע שהעולם ימשיך
אבל זה שוב ושוב מפתיע אותך
שנהג המשאית פורק סחורה
דוקא באותו יום מפתיע
שהספר צוחק עם הקלינטית הראשונה שלו
שהמאפיה מוכרת קרואסונים
ואתה בטוח שאין טעם לקרואסונים האלה
שאנשים שותים קפה
והולכים לשבת במשרד
שאנשים הולכים לבקר רופא
ומקוים להרפא
שאנשים
הרי זה בלתי אפשרי
שאנשים לא יודעים
על המות
אתה יודע שהם לא יודעים
ושזה אפשרי
אבל אתה מגיב כמו ילד בגן
שלא מבין שיש אמהות
חוץ מהאמא שלך.

העוזרת

הִיְתָה
עוֹזֶרֶת אַחַת
בְּמִרוֹקוֹ
בַּת שֵׁשׁ עָשָׂרָה
שֶׁהִיְתָה מֵרָאָה אֶת שְׂדֵיָהּ
לְאַחִי
וְאַחֵר
כֶּךָ
גַּם מִבְקָשָׁת מַמְנוּ שִׁיגַע
בָּהֶם
אֲכַל לִי הִיא לֹא הִיְתָה נוֹתֶנֶת
לְגַעַת
אוֹ לְהַסְתֵּכָל
וּפְעַם אַחַת
אַחִי הוֹדִיעַ לָנוּ עַל שְׁעַת הַפְּגִישָׁה
וְהִלְכָנוּ אָנֹכִי וְכַמָּה בְּנֵי דוֹדִים
מֵאַחֲרֵי הַחֲלוֹן
וְרָאִינוּ אוֹתוֹ
נוֹגֵעַ
בְּשְׂדֵיָהּ.

שְׁמָהּ הָיָה חֲבִיבָהּ.

רחובות

אֲנִי הוֹלֵךְ בְּרַחוּבוֹת שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם
וְחוֹשֵׁב עַל רַחוּבוֹת תְּטוּאָן
וַיּוֹרֵד בְּיַרְדוֹת
וְחוֹשֵׁב לְעַצְמִי
שֶׁכֶּמֶה שְׁאַנְסָה לְהִתְחַמֵּק הַגִּיעַ
הַזְמַן
שֶׁאִמַּר לְעַצְמִי

נִכְשַׁלְתִּי

זֶה לֹא הֵלֵךְ לֵאמֹר כָּל הַדֶּרֶךְ
נֶאֱבַקְתִּי
וְנִכְשַׁלְתִּי

אֵתָּה כָּבֹד לֹא יָכֹל לְהֵאָשִׁים
אֵת
הַמָּסֹד
אֵת הָאֲשֻׁכָּנִים
אֵת הַמּוֹלִים
אוֹ אֵת אֵף אֶחָד
הַקּוֹרְאִים
לֹא
בָּאוּ
וְלֹא בָּאִים

נִכְשַׁלְתִּי

כְּמוֹ גִּבּוֹר,
כְּמוֹ גִּלְדִּיטוֹר
אוֹ כְּמוֹ אֲבִיר
וּבְכָל זֹאת

נִכְשַׁלְתִּי

עָכְשׁוּ אֵתָּה יָכֹל לָלֶכֶת בְּרַחוּבוֹת יְרוּשָׁלַיִם

לְחֹשֶׁב עַל תַּטּוּאן עַל שִׁירִים שֶׁתִּכְתֹּב
מַעֲכָשׁוּ בְּסִפְרֵי אוֹ בְּצִרְפָּתִית
לְאֵף אֶחָד לֹא אֶכְפֹּת אִם לֹא
תִכְתֹּב עוֹד שׁוֹרָה אַחַת בְּחֵיךְ
לְאֵף אֶחָד בְּטַח לֹא לְסִפְרוֹת הָעֵבְרִית
וְגַם לְךָ לֹא אֶכְפֹּת מִן הַסִּפְרוֹת הָעֵבְרִית

נִכְשָׁלַת

וּכְשִׁיצֵא סֵפֶר וְעוֹד סֵפֶר
הַתַּפְרָסָם שִׁיר וְעוֹד שִׁיר
סִפּוֹר וְעוֹד סִפּוֹר
כָּתַב עֵת חֹשֶׁב וּכְתַב עֵת לֹא חֹשֶׁב
וְהָכִיל דְּמָמָה דָּקָה
אִישׁ לֹא הִגִּיב
כֵּלָם עֲבְרוּ לְצַד הַשְּׁנִי שֶׁל
הַמְדָּרָכָה
בְּדִיוֹק כְּמוֹ שֶׁאַתָּה עוֹשֶׂה כְּשֶׁאַתָּה
רוֹאֶה
מְשׁוֹרֵר שֶׁאַתָּה מִכִּיר
לִפְנֵי שִׁיתְחִיל לְדַבֵּר אֶתְךָ
כָּכָל שֶׁפָּרְסָמוּ אוֹתְךָ יוֹתֵר כֶּךָ הֵלֶךְ
הַפְּשָׁלוֹן
וְנִהְיָה בּוֹלֵט יוֹתֵר

כְּמוֹ הֶרְחֹבוֹת שֶׁל תַּטּוּאן
עִם הַחֹרִים בְּמִדְרָכוֹת שְׁאִישׁ
לֹא מִתְקַן
הֶרְחֹבוֹת בְּחוֹדְרֶיהָ
שְׁאִינֶךָ זֹכֵר אִם הִלַּכְתָּ אֲלֵיהֶם
עִם אֲבִיךָ אוֹ לֹא
הַמּוֹרֶרֶה
הָאֶנְסִנְצ'ה
וְלֹא אֶכְפֹּת לִי אִם אֵינְכֶם יוֹדְעִים מַה זֶה
בְּכָל מִקְרָה אֵינְכֶם קוֹרְאִים
אַתֶּם עוֹבְרִים עַל הַמָּלִים
כְּאֵלוֹ זֶה הָיָה עֲתוֹן
וְלֹא נִגְיָעָה בְּלֵב הַפֶּאֶב

עֲכָשׁוּ אֲנִי יְכוֹל לֹאמֹר שְׁכַשְׁלוֹנִי הוּא
כְּשִׁלּוֹנְכֶם
אֲכַל זֶה לֹא נָכוֹן
שָׁזָה כְּשִׁלּוֹן הַסְּפָרוֹת הָעֵבֶרִית
לְקַבֵּל אוֹתִי
אֲכַל הַסְּפָרוֹת הָעֵבֶרִית עִם
כָּל בִּינוּנֵיהֶּתָּה וְהַפּוֹזוֹת שָׁלָה
לֹא צָרִיכָה אוֹתִי
הִיא צָרִיכָה עוֹד בִּינוּנֵיּוֹת

לֹא לֹא

זֶה הַכְּשִׁלּוֹן שְׁלִי
וְאִם הַקּוֹרְאִים לֹא בָּאוּ
זֶה הַכְּשִׁלּוֹן שְׁלִי
אֲנִי לֹא אוֹמֵר
אַשְׁמָתִי
כִּי בָמָּה אֶפְשָׁר לְהֶאֱשִׁים אוֹתִי
אֲכַל זֶה
בְּהֶחֱלֵט
הַכְּשִׁלּוֹן
שְׁלִי

וְאֲנִי מִיד
חוּזָר
לְרַחוּבוֹת
שֶׁל תַּטּוּאָן.

וְעוֹד מִשְׁהוּ:
אוֹלֵי הַהֲצִלָּה הַגְּדוֹלָה בְּיוֹתֵר
לְפָעַמִּים
הִיא
לְהוֹדוֹת
בְּכַשְׁלוֹן.

מותם של אחרים

לוקח לנו שנים
להבין שהרגע
החשוב הוא לא
רגע האכזר
אלא השנים שהמתים
חיו אתנו

מה שהם נתנו לנו
מה שהם השאירו
אחריהם

ואני חושב על אחי שמת בגיל
שמונה
כשהייתי בן שלש עשרה
והאבה שנתתי לו
ואת העוגות שבדיו
שהוא היה נותן לכלם
ואת היפי שלו.
לקח לי שנים
להבין
ששמונה השנים
בהן חי
היו הרבה יותר חשובות
מן היום הקטן בו מת.

מות השירה

השירה מתה
אט אט
בידיהם של אלפי משוררים
שמחזיקים אותה ולא מצליחים
להרוג אותה או להציל אותה
בידי אלפי משוררים
הפותחים את מותה
הבוכים

וראיתי שיר באינטרנט על מות השירה
וכאשר לחצתי על הכותרת
המחשב סרב שוב ושוב להראות את השיר
תקלה
או אולי השירה
לא יכולה למות כל עוד
מישהו מדבר על מותה.

כבוד ותרבות

הדוד שלי שהוא
גינקולוג
הסתובב פֶּעַם בְּרִיבְיָה בְּנִים
וּלְפֶתַע הִתְקַרַּב אֵלָיו
אִישׁ כֶּבֶן חֲמִשִּׁים
עַם יֶלֶד בְּגִיל הָעֶשְׂרִיה
וְאָמַר לוֹ
אַתָּה דוֹקטוֹר שׁוֹקֵרוֹן מְרַבֵּט
נָכוֹן?
כֵּן

הוא עָנָה.
וְאָז פָּנָה לְיֶלֶד
וְאָמַר לוֹ
עֲכָשׁוּ תִנְשֵׁק לוֹ אֶת הַיָּד,
זֶה הָרוֹפֵא שֶׁהֵבִיא אוֹתָךְ
לְעוֹלָם.

געגועים לחבר

מה שְׁהָכִי חֶסֶד לִי
זֶה אוֹתָן פְּגִישׁוֹת אַקְרָאִיּוֹת
בֵּין רְחוֹב קֶרֶן קִימָת
לְרְחוֹב אֶלְחָרִיזִי
אַתָּה שׁוֹאֵל מַה נִּשְׁמַע
וְאֲנִי אוֹמֵר לָךְ שֵׁשׁ עוֹד פֶּרֶס
עַל שֵׁם פּוֹנִפּוֹנוֹבְסְקִי שָׁבוּ לֹא זָכִיתִי
וְאִזְ אַתָּה אוֹמֵר לִי
אַתָּה עֲדִין מְתִיחַס לְמִטְמָטָמִים הָאֵלֶּה?
וְאֲנִי אוֹמֵר לָךְ
מִטְמָטָמִים מִטְמָטָמִים אֲבָל אֲנִי צָרִיךְ אֶת כֶּסֶף
הֵם לֹא יִתְּנוּ לִי פֶרֶס אֶחָד
הָאֲשָׁפְנִזִּים הָאֵלֶּה?
וְאִזְ אַתָּה אוֹמֵר שְׂאֵתָה מְמַהֵר
וְשִׁנְתָּ קֶשֶׁר וְנִפְגַּשׁ יוֹם אֲחֵר
כָּאֵלּוּ שְׁהִפְגִּישׁוֹת הָאֵלֶּה
לֹא מִסְפִּיקוֹת
כָּאֵלּוּ שְׁהִפְגִּישׁוֹת הָאֵלֶּה
אֵינָן הַחֲשׁוּבוֹת
בְּיֻתֵּר.

דודי המהנדס

אָנִי זֹכֵר אֶת הַדּוֹר שֶׁלִּי
קֶצֶת כְּבִשָּׁה שְׁחִרָה שֶׁל הַמְשָׁפָּחָה
קֶצֶת הַגָּאוֹן
הִיא אָמַר לִי כִּבְר בְּאַמְצֵעַ שְׁנוֹת הַשְּׁבָעִים
הֵם מִמֶּשׁ רָעִים הַפּוֹלָנִים הָאֵלֶּה
זֶה לֹא כִּמוֹ הַיְּהוּדִים שֶׁהִפְרִנּוּ בְּתַטּוּאָן
אָנִי לֹא יוֹדֵעַ
מָה הִיא לָנוּ רַע בְּתַטּוּאָן
כָּל הַזְּמַן עוֹזֵב אֶת הָאָרֶץ
לְבֵית שְׁלוֹ בְּמַלְגָּה
נוֹסֵעַ וְחוֹזֵר וְנִשְׁאָר
וּמִפְּחָד מִמְטוּסִים
מִגִּיעַ לְנֶמֶל הַתְּעוּפָה
וְחוֹזֵר הַבֵּיתָה
פַּעַם לִפְנֵי הַצָּבָא הָעִיר אוֹתִי בְּאַרְבַּע בְּבִקּוֹר
רָצָה שְׁאֲתַלְנָה אֵלָיו לִסְפֹּר
הַכִּנְתִּי מִזְוָדָה כְּדֵי לְנִסּוֹעַ אֹתוֹ
וּבְנֶמֶל הַתְּעוּפָה לֹא נָתַנוּ לִי לְנִסּוֹעַ
כִּי לֹא הִיא לִי אֲשׁוּר מִן הַצָּבָא
אֲבָל בְּאוֹתוֹ יוֹם הוּא נִסֵּעַ
כַּנְרָאָה שְׁנַתִּי לוֹ מִסְפִּיק בְּטַחוֹן
וְהוּא הִשְׁאִיר אוֹתִי עִם הָאֲכֻזָּה
וְנַחֵם אוֹתִי בְּכֶךְ שְׁנַתָּן
לִי אֶת כָּל הַלִּירוֹת שֶׁהָיוּ לוֹ
וְהֵן הָיוּ דֵּי הַרְבֵּה דָּמִי
כִּיס לְכֶמֶה חֲדָשִׁים.

מה שמרחיק אותי ממך

מה שמרחיק אותי ממך
הוא מה שקרב אותי
אלריך
רפכת ששורטת מכונית
צפור שמנקרת עץ
דג שלא רוצה לעלות על שלך
המבט המשתנה שלך שהיה כל כך מסתורי
רק מעצבן אותי עכשו
הכח שלך לשלוט בכל מצב
הופך להיות
מה שמנטרל את כל תפקידי בבית

מה שמרחיק אותי ממך
הוא שקרב אותי אליך
צלחת מלאה חומוס מעלה
מבט של תתול חולף ליד הים
העינים הגדולות הפכו לקטנות
והים הסוער עם גליו
למה שמפריע לי לשחות.

זבל

הנה חוזרת ההרגשה הזאת
שכל הספרות היא זבל אחד גדול
שכל השירה היא שקר
במיוחד השירים שלי
זה קורה אחרי קריאה
של שירים רבים בזמן קצר
המלים מתחילות להראות כמו עגבניות באושות
השורות נראות כמו ספינות טובעות
הרצף נראה כמו רצפה מלכלכת
הקצב צועד כמו סוס פסח
והשירים נראים כמו
ילדים מפגרים.

איי איי איי קו

במדינת
החרשים
העור
הוא
המלך.

הכתיבה

היא
המחלה
התורפה.

שירת סוף העולם

כ"ח

פעם חשבתני הרבה על המות
הייתי קובע תאריכים מדויקים
בהם אמות, האחרון היה
בגיל עשרים ושמונה
עכשו בגיל שלשים ושלש אני
הולך בפריז ורואה אנשים מתים
שחושבים שהם חיים, ואני
הולך בפריז מחננות לחננות ולא
מוצא ספרי שירה, הם בפנה שאיש אינו
רואה, בעיר של אנשים מתים
אנשים ללא שירה
פעם חשבתני הרבה על המות
עכשו כל יום מרחיק אותי מן המות
אני הולך מן המות אל החיים
אל האור ויום אחד אראה את האור הגדול
ביום שבו כל האנשים מכנים מות
זה יהיה מזמן כמו תמיד
שם אפגוש אותך בגיל שבע עשרה
לומר לך שיש אהבה, ולא רק אכזבה
שם תפגשי אותי בגיל שבע עשרה
לומר לי שיש חיים, לא רק מות
וכל חיינו יהיו משתנים ללא סוף.
זמן עבר וזמן עתיד
יצטלבו ותנשקו בתוך מגן דוד
זמן עבר זמן עתיד זמן הנה
ותאחדו ותפוצצו
אז אמר לך אלה לא החיים
זה לא העולם כי יש, את יודעת
מעל כל זה יש משהו אחר

עוֹלָם אַחֵר בּוֹ אֶת וְאֲנִי אֶחָד
 בּוֹ אֵין מָוֶת בּוֹ יֵשׁ רַק חַיִּים
 עוֹלָם אַחֵר בּוֹ הָאוֹר לֹא נִהְיָה צֶל
 בּוֹ אֶפְשָׁר לְהִבִּיט בְּשִׁמְשׁ
 עוֹלָם אַחֵר בּוֹ אֵינֶךָ בּוֹ אֵינָנִי
 בּוֹ אֵינָנוּ בּוֹ אָנוּ הִיחִידִים
 בּוֹ אֵין אָנוּ רוֹאִים אֶת עֲצָמָנוּ
 בּוֹ אֵין אָנוּ אֶלָּא אֲנַחְנוּ

כָּכָל שְׁאֲנִי חַי יוֹתֵר
 כָּךְ
 הַמּוֹת מִתְרַחֵק מִמּוֹנִי.

צֶל

וְכִי מָה הָיָה כָּל כֶּךָ טוֹב בְּעוֹלָם הַזֶּה
 שְׁנִבְכָּה עַל סוּפוֹ
 מִלְּבַד הַצִּפְיָה לְסוּפוֹ
 וּלְעוֹלָם אַחֵר
 לְעוֹלָם שְׂבָא.

הַמָּלָה הִיא גַּעְגּוּעִים לְמָלָה
 הָאֶהָבָה גַּעְגּוּעִים לְאֶהָבָה
 הָאִשָּׁה גַּעְגּוּעִים לְאִשָּׁה
 הַתְּפִלָּה גַּעְגּוּעִים לְתְּפִלָּה
 הָאוֹר גַּעְגּוּעִים לְאוֹר
 הָאִמוּנָה גַּעְגּוּעִים לְאִמוּנָה
 הָאֶמֶת גַּעְגּוּעִים לְאֶמֶת

הַכֹּל
 צֶל
 גַּעְגּוּעִים
 לְאוֹר.

הַמְרָגֵל

הַמְשׁוֹרֵר מוֹלִי
בְּפֶרֶק מֶקֶס ג' קוֹב
רוֹשֵׁם פְּתָקִים
מְרָגֵל אַחֵר סוֹף הָעוֹלָם
רוֹשֵׁם אֶת הָעוֹלָם
מִלְיוֹנֵי מְשׁוֹרְרִים בְּפֶרֶקִים בְּכָל הָעוֹלָם
כּוֹתְבִים לֹא קוֹרְאִים
כּוֹתְבִים לַעֲתִיד
לַעֲבֹר.

מוֹת הַמָּוֶת

אָדָם מִתְבּוֹנֵן בְּסִנְיָה
הוּא אוֹהֵב אֶת עִירוֹ שְׁנִמְחָקֶת
הוּא אוֹהֵב אֶת הַמַּיִם הָעֶכוּרִים
אָדָם מְסַתְּפֵל בְּסִנְיָה
הוּא אוֹהֵב אֶת הָאוֹרוֹת
אֶת הָאֶהְבוֹת הָאֲבוֹדוֹת
אֶת הַלֵּילוֹת לֹא סוֹף
אֶת הַלּוֹם הַמָּוֶת
אֶת מוֹת הַחֵלּוֹם
אֶת מוֹת הַמָּוֶת
אָדָם מְסַתְּפֵל בַּמַּיִם
הוּא אוֹהֵב אֶת אִשְׁתּוֹ שְׁנִמְחָקֶת
אֶת הַחַיִּים שְׁנִגְמָרִים
הוּא אוֹהֵב אֶת בְּנָיו
שְׁחוֹשְׁבִים עָלָיו
עַל הַלֵּילוֹת בְּהֵן
הַתְּבּוֹנֵן בְּסִנְיָה.

סְטִירָה

מה יְקָרָה, מְתֵי תָבִין
שְׂבָכָל יוֹם, בְּכָל רָגַע
הַמְצִיאוֹת סוּתָרֶת סוּטָרֶת
אֶת כָּל הַתְּאוּרִיּוֹת
וְהַפְעֵר רַק הוֹלֵךְ וְגִדֵּל
עֲכָשׂוֹ אֶתָּה אוֹמֵר שֵׁשׁ לָךְ זָנָב
וְאֶתָּה קֶרֶחַ מִפָּאן וּמִפָּאן
אֶתָּה אוֹמֵר גַּם שְׂרָכְכֶךָ יָכִיל לְטוֹס
שְׁקִטוּעַ רִגְלִים יָכִיל לְלָכֵת עַל אַרְבַּע
שְׁמֵתִים יְכוּלִים לְשִׁתּוֹת קֶפֶה
מְתֵי, בָּבֶר, מַה קוֹרָה לָךְ יְדִידִי
לְשֵׁם מָה עֵינִים, לְשֵׁם מָה אֲזָנִים
לְשֵׁם מַה נִּתְּנוּ לָךְ רֹאשׁ?

יְרוּשָׁלַם

שׁוּב נָשׁוּב לְרֵאוֹת בְּשִׁיבְתְּךָ אֶל מְקוֹמְךָ
יְרוּשָׁלַם עִיר שָׁלֵם אֶל הַשָּׁלֵם
שׁוּב נָשׁוּב לְהִתְחַבֵּר בְּצִיר הַמְקָשׁ
בִּינִינוּ לְאַמֵּת
הָאֲחֵת
שׁוּב נָשׁוּב לְהִתְמַקֵּם עַל הַמְּקוֹם הַנִּכּוֹן
בְּמְקוֹם
שׁוּב נָשׁוּב לְרֵאוֹת בְּשִׁיבְתְּךָ אֶל מְקוֹמְךָ
אֶל הַמְּקוֹם

שׁוּב נָשׁוּב מִן הַגְּלוּת
כָּל הַמְּדִינוֹת וְכָל הָעַמִּים
מִגְּלוּת יְרוּשָׁלַם מִחוּץ לְצִירָה
שׁוּב נָשׁוּב יְרוּשָׁלַם
אֶל הַשָּׁלֵם.

שפעת

הפּעִמוֹנִים צִלְצְלוּ בְּרָאשֵׁי כְּמוֹ הַשֶּׁלֶג הַנוֹפֵל
הפּעִמוֹנִים צִלְצְלוּ בְּרָאשֵׁי וְלֹא הָיָה מִי שְׁיַעֲצֹר אוֹתָם
וְאִמְרָתִי לַעֲצָמֵי מָתִי יִפְסִיקוּ בְּכָר הַפּעִמוֹנִים וְאִמְרָתִי לְאִשְׁתִּי
אִשְׁתִּי אִשְׁתִּי תִפְסִיקִי אֶת הַפּעִמוֹנִים אֲנִי מִמֶּךָ תִפְסִיקִי אוֹתָם
וְשֶׁלֶג יִכְרַד בִּירוּשָׁלַיִם וּבִבֵּית רַק גֶּשֶׁם וְרֵאִיתִי אֶת אִשְׁתִּי הוֹלֶכֶת
שְׂתוּיָה כְּלוּט בְּפִרְיֹז בְּאֻמְצֵעַ הַלַּיְלָה וְשׁוֹכֶכֶת עִם גָּבֵר זָר
וְאַחֵר כֵּךְ הִיא מִתְחַרְטֶט אֵךְ הִיא לֹא סִפְרָה לִי עַל זֶה
וְהִלַּכְתִּי אֶל הָאִשָּׁה הַבִּלְגִּית שְׁנוּלְדָה בְּאֻנְגְּלִיָּה וְחִיָּה בִּירוּשָׁלַיִם
שֶׁהִיְתָה גְבוּהָה וְנִאֲנָה וְאִמְרָתִי לָהּ אֶתְךָ אֲנִי אֶתְחַתֵּן
אֶת תַּטְהָרִי אוֹתִי וְאֶלְכֶךָ לְלִמּוֹד תּוֹרָה וְהַפּעִמוֹנִים, הַפּעִמוֹנִים,
וְאַחֵר הִלַּכְתִּי אֶל הָרֵב הָאֲדָמוּנִי וְאִמְרָתִי לוֹ הִבֵּל כָּל הַסְּפָרוֹת
וְהִבֵּל הַבָּלִים כָּל הַרְפּוּאָה וְהִבֵּל הַבָּלִי הַבָּלִים כָּל חַיֵּי הָעוֹלָם הִזָּה
וְעַתָּה אֲנִי בּוֹכָה בְּפִנְיִ שְׁאֲנִי רוֹצָה לְהִתְיַסֵּר בְּעוֹלָמָה שֶׁל תּוֹרָה
לְכָאֵב לְכִנּוּת וְלִסְבֵּל וְלָמוּת אֲנִי תָן לִי לָמוּת בְּאֻהֶלָה שֶׁל תּוֹרָה
וְהוּא זָרֵק אוֹתִי בְּכַח מִן הַמַּעֲלֵל שֶׁלּוֹ וּמִיִּשְׁכָּחוּ אֶל הָרֹחֹב
וְכָל הַזְּמַן הִזָּה הָיוּ מַחְלָקִים אֶת הַשֶּׁלֶל שֶׁבַעַת אֲלָפִים שֶׁקָּל בְּשִׁבְלִי
וְשׁוֹב כְּמָה שְׁעוֹת אַחֵר כֵּךְ עוֹד פַּעַם מַחְלָקִים אֶת הַשֶּׁלֶל וְכִסְף
זוֹרֵם בְּלִי סוּף, כָּל טֶפֶה זֶהָ, וּפַעֲמוֹנִים בְּרָאשֵׁי וּמַחְלָקִים אֶת הַשֶּׁלֶל
וְקָרָאתִי לְאִשְׁתִּי וְאִמְרָתִי לָהּ לָמָּה לֹא מִפְסִיקִים אֶת הַפּעִמוֹנִים
בְּכָר לִילָה וְאִשְׁתִּי לֹא עָנְתָה לִי וְהִבִּיאָה לִי מַיִם זָכִים טְהוֹרִים
מִמַּעַיִן הַשְּׁלוֹחַ וְהַמַּיִם הָיוּ נְקִיִּים בְּתוֹכָם הַמִּלֶּאכֶךְ גְּבִרְיָאֵל
וְאִמְרָתִי לוֹ מוּטָב מוֹתִי מוּטָב מוֹתִי
מַחֲיֵי הָעוֹלָם הִזָּה אֲנִי יוֹדֵעַ שְׁצָרֶיךָ
לְתַקֵּן אֲבָל אִם תִּתֵּן לִי לְכַחֵר אֲנִי מוֹתֵר עַל כָּל תַּקִּינִי
עֲקֹשׁוּ וּבְכָל רִגְעַ גַּם עַל יָפִי יִלְדִי אֲנִי מוֹתֵר, מוֹתֵר וְהוֹלֵךְ
הִבִּי יִדְעָתִי שֶׁמִּשְׁחָק הוּא זֶה יִדְעָתִי שֶׁאִמְשִׁיךְ וְאִחִיָּה
וְאִסְבֵּל אֶת הַמָּסַע

עוד שנים רבות להעיד באנשים ואחר באה אשה עם כתנת לבנה
 ואמרה, ודאי, ואמרתי לה ודאי מה,
 ואמרה ודאי אינך זוכה בפרסים ולא בפרסום,
 אתה טהור מדי, מיד רואים עליך
 שבצעד שום הון שבעולם שבעד שום כבוד שבעולם
 אתה לא תשקר הם רואים שלא יוכלו לקנותך
 גם אם יכסו אותך בזהב ובכבוד ואתה
 מאיר בזהר הקיע מדליק להם גפרור
 בחשך וכשהם רואים שלריק צעקו
 הם נבהלים וכל הזמן הפעמונים בראשי
 והיו כלם שוב ושוב מחלקים את השלל
 ואני תמיד מקבל יותר מכלם
 אלפי שקלים מחלקים, קונים ומוכרים
 ואני מקבל יותר מכלם ואז החלו כל
 המנורות לנבול כמו עצים עיפים
 ואני מנסה לאחז בכלן שלא יגיעו לרצפה
 שיש בזה סכנה גדולה ואני רץ ממנורה למנורה
 ואני לא מצליח והמנורות נופלות וגשם יורד שוב בתוך הבית
 גשם מטר רעמים וברקים בתוך ביתי וכל התקליטים מתקלקלים
 ופעמונים מצלצלים בראשי סהרורי ארבע מחשבות בכל רגע
 צפצופים באזני כבר איני יכול לשלט בראשי חושב כמו קדחת
 ושוב מחלקים שלל ושוב פעמונים בראשי ואז הקול אמר
 בערב ילין בכי ולבקר רנה בערב ילין בכי ולבקר רנה
 והיד המלטפת והחמה אוזני כתינוק ומשכיבני בעריסה לישן

אַבֶּן

כְּמוֹ הַגֵּל הַמִּכָּה בְּאַבֶּן
כְּמוֹ הַגֵּל הַמִּכָּה בְּאַבֶּן וְאֵינוֹ מִרְפָּה
כְּמוֹ הַגֵּל הַמִּכָּה בְּאַבֶּן וְאֵינוֹ מִרְפָּה וּמִמָּשִׁיךְ
כְּמוֹ הַגֵּל הַמִּכָּה בְּאַבֶּן וְאֵינוֹ מִרְפָּה וּמִמָּשִׁיךְ לֹלֵא לְאוֹת
כְּמוֹ הַגֵּל הַמִּכָּה בְּאַבֶּן וְאֵינוֹ מִרְפָּה וּמִמָּשִׁיךְ לֹלֵא לְאוֹת יָמִים
כְּמוֹ הַגֵּל הַמִּכָּה בְּאַבֶּן וְאֵינוֹ מִרְפָּה וּמִמָּשִׁיךְ לֹלֵא לְאוֹת יָמִים
וְלֵילוֹת
כְּמוֹ הַגֵּל הַמִּכָּה בְּאַבֶּן וְאֵינוֹ מִרְפָּה וּמִמָּשִׁיךְ לֹלֵא לְאוֹת יָמִים
וְלֵילוֹת

חֲדָשִׁים וְשָׁנִים
כְּמוֹ הַגֵּל הַמִּכָּה בְּאַבֶּן וְאֵינוֹ מִרְפָּה וּמִמָּשִׁיךְ לֹלֵא לְאוֹת יָמִים
וְלֵילוֹת

חֲדָשִׁים וְשָׁנִים עַד
שֶׁהוּא חוֹדֵר בְּרִפְּהָ
כְּמוֹ הַגֵּל הַמִּכָּה בְּאַבֶּן וְאֵינוֹ מִרְפָּה וּמִמָּשִׁיךְ לֹלֵא לְאוֹת יָמִים
וְלֵילוֹת

חֲדָשִׁים וְשָׁנִים עַד
שֶׁהוּא חוֹדֵר בְּרִפְּהָ וּמִגִּיעַ לְיָם

אַחַר

כֶּן הַשִּׁיר.

חֲזוֹן אַבְרָהָם

וּבְחֲזוֹנִי אַבְרָהָם זָקֵן לָבֹן
כָּא לְחִבְקָנִי
בְּרֶךְ אוֹתִי לְשָׁלוֹם
לְדֶרֶךְ, לְאַהֲבָה

וּבְחֲזוֹנִי רָאִיתִי אֶת יְרֵמְיָה
הָאֲדָמוּנִי קוֹרֵא וּבּוֹכָה
קוֹרֵעַ אֶת בְּגָדָיו וְיֹשֶׁר
צוּעֵק וּמְנַחֵם, יְרֵמְיָה
אֵיפֹה אַתָּה וְאֵיפֹה הָעוֹלָם

אֲנִי לֹא מִפְּחָד לָמוֹת
אֲנִי מִפְּחָד לַחַיּוֹת
אֲנִי לֹא מִפְּחָד מִן הַדֶּף הַלָּבֵן
אֲנִי מִפְּחָד מִן הַדֶּף הַכָּתוּב.

גאולה

עולה ההר כמעין שמים
על שמשות-בבל
נחרטת הפסה האחרונה
המפוסת
יש כח בזו האהבה כפי שלא היה בעולם
יש עולם בזה היום
כספינה העולה לגינה
בשמים מעננים בשפיכות דמים אימה
יש כאב בזו האהבה כפי שלא היה מנות בעולם
יש עולם בזה המנות המר
שמשות-יין על גדות הירדן
מעננים הספינים החותכים בכשר אהבתנו
בתקנה זו שאין מנוס מלדחותה
פלדה מרפכת
כפי שלא היה בעולם לילה מה נשתנה
מכל זה הכאב הזריחה תזרח
מי היה ומי לא נשאר
עם שחר המדומי-איוב ידממו את סופם
כי לא היה כאב בזו האהבה
כפי שהיה עד עתה בעולם
כי לא היה יפי בזה העולם
כפי שהיה בלילה הזה
כפי שיש בתוכך
הזרח שמשות-ישראל
גרעיני גאולה באלה ימי אכל

הַכְּבִישׁ

הַכְּבִישׁ הַפֶּךְ לְשָׁבִיל
וְהַשְׁבִּיל הַפֶּךְ לַיַּעַר
וּבֵין עֵץ לַעֵץ עֲמֻדָה הַשָּׁמַשׁ
הַתְּפִלָּתִי
וְהַתְּפִלִּין שְׁבֹרְאֵשִׁי
הָיוּ מַחְבְּרִים לַחֲשֹׁמַל
וּמֵאֲזֵנִי יֵצֵאָה שְׁעוֹנָה
אַחֵר מִיָּם
מִיָּם שְׁקוּפִים
אַפְרִים, שְׁחָרִים
וְשׁוֹב שְׁקוּפִים
מִיָּם מִיָּם וְעוֹד מִיָּם
יֵצֵאוּ מֵאֲזֵנִי הַיְּמִנִית
וְהַכְּנִסְתִּי אֶת רֹאשִׁי בְּתוֹךְ הָאֲדָמָה
וְשִׁמְעֵתִי בְּקוֹל חֲזָק
מִיֵּשְׁהוּ קוֹרֵא לִי מִשָּׁה
מִמִּמֶּנּוּ מִמִּמֶּנּוּ מִמִּמֶּנּוּ מִמִּמֶּנּוּ מִמִּמֶּנּוּ
וְאַחֵר הָרַעַשׁ
קוֹל דְּמָמָה דְּקָה
לְחִלְקִיק שֶׁל שְׁנִיָּה
וְאַחֵר
רְשָׁרוֹשׁ הַגְּלִים שֶׁלֹּא נִגְמַר

הַכְּבִישׁ הַפֶּךְ לְשָׁבִיל
וְהַלְכָתִי בּוֹ עַד סוּפוֹ
מִבְּטָנִי יֵצֵא יָלֵד
וְהוּא הַלֵּךְ מִמְּנִי
וּכְכֹל שֶׁהֵלֵךְ קָטָן
עַד שְׁנַעְלָם.

אֲזִי מֵאֲזֵנִי הַשְּׁמָאֵלִית
יֵצֵאוּ הַחִילִים מִפְּלִסְטִיק
הַחִילִים וְהַבְּבוֹת הַקְּטָנִים
שֶׁל יְלָדוֹתַי

יִצְאוּ דֶּרֶךְ אֲזוּי הַשְּׂמָאלִית
 הַשְּׁתֵּרֶר שְׁקֵט
 שֶׁל רִשְׁרוּשׁ חֲגָלִים
 וְאַמְרָתִי לְעֶצְמִי אֵין שְׁקֵט בְּעוֹלָם
 אֵין כָּלֵל דְּבַר כְּזֶה שְׁקֵט בְּעוֹלָם
 אֲבָל אַחֵר שִׁיצְאוּ הַמִּים
 מִן הָאֵין הַיְמָנִית
 שְׁמַעְתִּי לְחִלְקִיק שֶׁל שְׁנִיָּה
 לְחִלְקִיק שֶׁל שְׁנִיָּה שְׁקֵט
 שְׁקֵט מִחֻלָּט בְּלִתִּי מִשָּׁג
 קוֹל דְּמָמָה דַּקָּה.

שְׁמוֹנָה

עָמְדוּ כָּל כּוֹכְבֵי הַלֵּכֶת
 יִשְׂרָאֵל בְּקוֹ יִשְׂרָעֵם הַשְּׁמֶשׁ
 וְהַסְתּוּבְּכָתִי בִּינֵיהֶם
 בְּצוּרַת שְׁמוֹנָה הִיא צוּרַת
 אֵינְסוּף
 שְׁמִינִיּוֹת בֵּין כּוֹכְבִּיּוֹת
 וְאַחֵר שְׁהִנְעֵתִי לְפָלוּטוֹ
 הַרְגָּשְׁתִּי שְׁנַעֲשֶׂה קֶרֶן
 וְחִזּוֹרָתִי לְכַדּוֹר הָאָרֶץ
 וְנִחַתִּי עַל רַחֲבֵת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
 כָּלֹו לִבָּן
 לִבָּן וּמִקְשֵׁט זָהָב
 וְהִיִּיתִי לְבִדִּי בְּרַחֲבֵת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
 וְהִתְפַּלֵּלְתִּי לְמַתִּי לְמַתִּי יִבְנֶה כְּבוֹר
 בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַיָּקָר לִי
 שֶׁהוּא מוֹחֲשֵׁי לִי בְּתוֹךְ תּוֹכִי
 יוֹתֵר מִכָּל בֵּית בְּטוֹן שְׁאֲנִי רוֹאֶה.

קול קורא

שְׁמַעְתִּי אֶת קוֹלִי אוֹמֵר אֶת שְׁמִי בְּקוֹל נְעִים
וְנִפְתָּחָה הַתְּקָרָה
וְרָאִיתִי בְּשָׁמַיִם כְּרֻכָּה עִם סוּס לָבָן
כְּרֻכָּה מְזֻהָב אֵין בָּהּ אִישׁ
נִכְנַסְתִּי לַתּוֹכָהּ וַיִּרְדְּנוּ לְאַדְמָה
נִכְנַסְתִּי לְשִׁבִּיל שְׁהוּכִיל לְשִׁדְרוֹת אֲשָׁכּוּל
בְּצַדְדֵי מָלֵא אֲנָשִׁים שְׁמַחְאוּ לִי בַּפִּים

עָלִיתִי מִן הָרְחוֹב שׁוֹב אֶל הַשָּׁמַיִם
לְקַחְתִּי שְׁנֵי כּוֹכָבִים וְשַׁחֲקָתִי בָהֶם כְּלֹהֲטוּטָן
אַחֵר שְׁמַתִּי אֶת הַכּוֹכָבִים עַל חֲזִי
הִרְגַּשְׁתִּי אֶת חֲמָם
הִחֲזַרְתִּי אֶת הַכּוֹכָבִים לַמָּקוֹם
וַעֲשׂוּ פָנִים צוֹחֲקוֹת.

שְׁבוּעָה

שָׁבַע מִדְּרָגוֹת הוֹכִילוּ לְהֵר סִינִי
נִשְׁמָעוּ קוֹלוֹת מִן הָאֲדָמָה
אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ בְּצַבֵּעַ אָדָם
לֹא תִרְצַח בְּצַבֵּעַ בֵּיתָם
לֹא תִנְאַף בְּצַבֵּעַ לְבָן
כִּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ בְּצַבֵּעַ אָפֹר
שִׁמְרָה אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת בְּצַבֵּעַ צָהָב

אַחֵר בָּא מֹשֶׁה
וְשׁוֹחַחְתִּי אִתּוֹ
וְרָאִיתִי אֶת שְׁנֵי הַדְּבָרוֹת הָרִאשׁוֹנִים
אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ
לֹא יִהְיוּ לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פָּנֶי
בָּאִים מִן הָאֲדָמָה בְּצוּרַת קֶשֶׁת
וְחוֹזְרִים אֶל הָאֲדָמָה בְּצוּרַת קֶשֶׁת
וְהָאוֹתִיּוֹת כָּלֵן בְּצַבְעֵי קֶשֶׁת בְּעֶנָן
וְהִזָּה פֶּתַח גְּדוֹל בְּעֶנָן הַזֶּה
פֶּתַח גְּדוֹל לְהִשָּׁאֵר בְּלִי קְלָפוֹת.

בְּרָכָה

מסלול מרצים
ובמרקזו בְּהִכָּה
נִסְעָתִי וְנִסְעָתִי בְּמִכּוֹנִית
עַד שְׁאֲמַרְתִּי דֵּי
דֵּי לְהִסְתַּכֵּב בְּאוֹתוֹ מְקוֹם
נִכְנַסְתִּי לְתוֹךְ הַבְּרָכָה
וְעַפְתִּי כְמוֹ טִיל לִירֵחַ
שֶׁם אֶכְלָתִי אֶת הַתְּפוּיָה הַלֶּכֶן
יִרְדְּתִי לְבִדּוּר הָאָרֶץ
נִחַתִּי עַל פְּרֹסָה בְּבֵיתִי
וּבֵתִי קָרָאָה בְּשָׁמִי.

הָאֲרָמוֹן

הִלַּכְתִּי בְּשִׁבְלִי
וְשִׁמְעָתִי רַעְשֵׁי טַנְקִים וְכִנּוֹר אֶחָד
אֵט אֵט נִחַלְשׁ רַעַשׁ הַתּוֹתָחִים
וְנִשְׁאָר רַק צִלִּיל גְּבוּהַּ שֶׁל כִּנּוֹר
וְאִזּוֹ הִחַל לְרַדֵּת גֶּשֶׁם
גֶּשֶׁם שְׁחֹר שְׁהִלֵּךְ וְהִזְדַּכֵּךְ
וְשִׁטַּף אוֹתִי רֵץ בְּבִץ
וַיִּרַד גֶּשֶׁם הַמּוֹן גֶּשֶׁם
וּבִרְקִיעַ צִלִּיל גְּבוּהַּ
וְאֶרֶץ שֶׁל כִּנּוֹר.

תכלת

מתוך כוכב תכלת ששמו ישראל
יצאו שני רעמים
ושני ברקים
כל אחד נכנס באין אחרת
ואז מכל אין יצאו
משאיות צעצועים מפלסטיק.

קרן

מן השמש יצאה קרן אל הירח
משניהם קרנים אל הים
ביום הם פגעו בחר געש
ויצא אש
אל הארץ
וכלם היו פוחדים מן האש
חוץ ממני
שידעתי שבנגעו באדמה
הוא הופך לזהב
ולקחתי שק של זהב
ואחר הייתי בונה עם הזהב
בתים ליתומים.

אָב וַבֵּן

אֲנַחְנוּ אַנְשִׁים שֶׁהִתְמַרְדְּנוּ מֵאֵד מִן הַשָּׁמַיִם
שֶׁהָיָא זְרָחָה עָלֵינוּ יָמִים כְּלִילוֹת
וְאֵין בְּנוֹ יָרַח
אֲנַחְנוּ אַנְשִׁים שֶׁחֲפָשְׁנוּ אֶהְבָּה בַּשָּׁמַיִם
עַד שֶׁדַּעַכְנוּ מֵאֵד
וְנִדְמִינוּ לִירַח
וְהֵינּוּ מְקַבְּצִים נְדָבוֹת
כְּמוֹ אוֹתוֹ אָב עָשִׂיר שֶׁאָמַר לְבָנוּ בְּכַעַסוֹ בְּלִיל הַסֶּדֶר
מִן הַסֶּדֶר הִזָּה שֶׁבִּשְׁנַת תש"ן
וְעַד סוּף סֶדֶר שְׁנַת תשנ"א
אֵינִי רוֹאֶה אוֹתְךָ אֶפְלוּ אַתָּה לִידִי
וְאֵינִי יוֹדֵעַ מִמֶּךָ אֶפְלוּ מַדְבָּרִים אֶתִּי עָלֶיךָ
שֶׁכָּפִי שִׁישְׁנָתָ הַיּוֹם בִּשְׁנַת תש"ן
כֶּךָ אֲשַׁנָּא אוֹתְךָ בִּשְׁנַת תשנ"א
וּלְאַחַר פֶּסַח תשנ"א
שָׁב הָאָב לְשׁוֹחַח עִם בְּנוֹ
וּפִיו מְלֵא אֶהְבָּה
כְּאֵלוּ מַעוֹלָם לֹא הָיְתָה שָׁנָה זוֹ
וּבְנוֹ שֶׁהִבִּין מִשְׁמָעוֹת שָׁנָה מַעֲבָרַת זוֹ
הָיָה אוֹהֵב אֶת אָבִיו יוֹתֵר מִתָּמִיד
וְאִישׁ מְלַבְּדֵם לֹא יָדַע אֶת סוּדָם.

אָב וּבָנוּ

מַעֲשֵׂה בָאוֹתוֹ אָב שְׁאָמַר לְבָנוּ
מֵרֹאשׁ הַשָּׁנָה הַזֶּה וְעַד זָנְבוּ
אֵינֶנִּי מְדַבֵּר אִתְּךָ
לֹא בִכְתָב וְלֹא בַעַל פֶּה
לֹא בְשׁוֹגֵג וְלֹא בְמִזִּיד
לֹא בְדִבְרִים שְׂעַל מִנֵּת לְקַבֵּל פָּרֶס
וְלֹא בְדִבְרִים שְׂלֹא עַל מִנֵּת לְקַבֵּל פָּרֶס
וְאִם אֲנִי פּוֹגֵעַ בְּךָ בְּרָחוּב
כְּאֵלוֹ זֶר אֶתָּה
וְלֹא אִמְךָ יִלְדֶתִיךָ.
מַעֲשֵׂה שֶׁהָיוּ שְׁנֵיהֶם בְּשׁוּק
וּפְצָצָה בָּאָה עַל הַשׁוּק
רָאָה אוֹתוֹ אָב אֶת בָּנוּ שׁוֹתֵת דָּם
וְלֹא יָכַל לִזְמַר לוֹ דִּבְרָר
רָאָה אוֹתוֹ נוֹטָה לְמוֹת
וְלֹא יָכַל לְדַבֵּר אִתּוֹ
חָשַׁב שְׁמוּטָב סָכִין בְּגִבּוֹ
וּמִנֵּת בִּיסוּרִים סִינָיִים
מֵאֲשֶׁר לְרֹאוֹת בְּמַחֲזֵה הַזֶּה
וְצָעְקוּ עָלָיו
הִי הִי בִנְךָ הוּא זֶה
וְלֹא שָׁעָה לָהֶם וְעַמֵּד בְּמִלְתּוֹ
וּבָאוֹתוֹ יוֹם אָמְרוּ הַיּוֹדְעִים
נוֹלַד מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּגָלִיל.

פְּעִימוֹת

לְרַבִּם הָיָה זֶקֶן
וְאָז רָאִיתִי בְּנֵהָר
שֶׁהַמְּלִים זֹרְמוֹת
לֹלֵא הַפְּסָקָה
כָּאֱלוֹ אֶחָזֵן פָּחַד
כָּאֱלוֹ אֶחָזֵן אֲשֶׁר
אֲדִיר
אֲשֶׁר הַקְּנוֹל
שְׁחוּזָר עַל מִשְׁפָּטוֹ
מֵאָה אֶלֶף פַּעַם
לְרַבִּם הָיָה זֶקֶן
שֶׁהַשְּׁתַקֵּף מִן הַנֶּהָר
וַיֵּלֶד אֶחָד יֹשֵׁב בְּקֶצֶה הַמַּיִם הַצְּהָבִים
וַהֲרֵהָר.

דָּם אָדָם

דָּם הָאָדָמָה בּוֹעֵר
עַל תְּאֵי הָאָדָם בְּתוֹכָהּ
שָׂרְעוּ וְזָנוּ עָלֶיהָ
עוֹרְקֵי דָם הָאָדָמָה
מִתְפּוֹצְצִים
כְּשֶׁחֶרֶב הָאָדָם
נִתְקַעַת בְּתוֹכוֹ
דָּם הָאָדָמָה נִקְעַ מִן הָאָדָם
קִבֵּל הַתְּקֵף לֵב
שְׁאֲנָשִׁים כְּנוֹ רְעִידַת אֲדָמָה
קִבֵּל הַתְּקֵף נִקְיוֹן
שְׁאֲנָשִׁים כְּנוֹ הָרָגָעֵשׁ
דָּם הָאָדָמָה
עוֹרְקֵי הַדָּם שֶׁל הָאָדָמָה
הַחֲזִיָּה אֲדָמָה שְׁלֵבָהּ דּוֹפֵק
כְּמוֹ לֶבָהּ, דָּם הָאָדָמָה
מִטְעִיּוֹתֵיכֶם.

ניצוץ

חומות יריחו
קורעות ונופלות
וכל אבן הופכת לניצוץ
וכל ניצוץ לתינוק
ובשמים
הפוכים משתחווים
בפני הבורא
ובשמים
עפות חלליות
מעל חומות יריחו
מתפוצצות
ונוצצות.

מלא

העולם מלא אהבה מלא
העולם מלא אור מלא
העולם מלא יפי מלא

והמשוררים מסתירים את האור
והעתונאים כותבים על החשך

קריצה

לֹאֵן יִגְיֵעוּ כָּל הַשְּׂאֵלוֹת בְּשׁוּרוֹת אַרְכּוֹת וּקְצָרוֹת
מִהֶסֶס וְנִשְׁאָר פֶּה, גָּאָה בְּעֶצְמִי, גָּאוֹת מְזִיכָה
חוֹשֵׁב כְּרָגִיל עַל גְּרוּשִׁין כָּל הַיּוֹם, שְׂמוֹנֶה פְּעָמִים בַּיּוֹם
וְעַדִּין אֲשֶׁתִּי לֹא עוֹזֶבֶת אוֹתִי, כַּמָּה זְמַן הִיא תַּחְזִיק מִמַּעַמַּד
וְאֲנִי אוֹמֵר לְעֶצְמִי שְׂאֲנִי בֶן אוֹהֵב אוֹתָהּ, בַּקֹּשֶׁה לַחַיּוֹת
אֶתָּה

שֶׁבְּעוֹלָם הִזָּה כָּבֵר אֵי אֶפְשָׁר לִהְיוֹת גִּבֹּר אוֹ אִשָּׁה,
שֶׁהַנְּשׂוּאִים פֶּשְׁטוֹ רָגֵל

כִּי אֲנִי כָּבֵר מִשְׁנַע מִן הַמְּשִׁיחַ שֶׁלֹּא הִגִּיעַ
שְׁצַרִיךְ לְהִגִּיעַ אֵךְ לֹא מִגִּיעַ

שָׂאֵם הָיָה מִגִּיעַ אִישׁ לֹא הָיָה שֵׁם לֵב,

שֶׁהִגִּיעַ וְאִישׁ לֹא רָאָה אוֹתוֹ,

וְאֲנִי אוֹמֵר שׁוֹב, טוֹב אֶסַּע, אֵצֶא לַדֶּרֶךְ

אֲכַל נוֹחַ לִי פֶה, עִם עֲבוֹדָה בְּלִתִּי מַחֲיֵבֶת

דִּיקָא נוֹחַ לִי שֶׁלֹּא מִפְּרָסְמִים כָּל דְּבָר שְׂאֲנִי כוֹתֵב

זֶה נּוֹתֵן לִי חֹפֶשׁ לְהִשְׁתַּגֵּעַ, אֲנִי מוֹדָה, בְּרַגְעַ שֶׁל וַתּוֹר

חֶסֶד אַחֲרִיּוֹת שְׂבִיה אֶפְשָׁר לְכַתֵּב הַכֹּל

יִפְרָסְמוּ אַחֲרֵי מוֹתִי, וְאֲנִי יִכּוֹל לְקַשֵּׁק כָּל דְּבָר

כִּי יֵשׁ סְכוּי שֶׁלֹּא יִפְרָסְמוּ בְּכָלֵל

לֹא לְהִתְחַיֵּב, בְּשׁוּם פָּנִים וְאֶפֶן לֹא לְהִתְחַיֵּב

לְהִשְׁאָר נֶאֱמָן, נֶאֱמָן לְמָה?

אִם אֵינִי מְסַגֵּל אֶפְלוּ לְהַחֲלִיט הַחֲלָטָה קִטְנָה וְכָל הַזְּמַן

הָרָאשׁ מְסֻתָּבֵב

יְסוּרִים גְּדוֹלִים מְאֹד, וּפְחַד מְמֹנֶת, פְּחַד מְמוֹתִי,

פְּחַד לְאַהֲב אֲנָשִׁים שְׂמֵתִים, לְמָה הֵם מֵתִים?

וְכֵךְ טְרוּפִי זֶה בְּאֶמְצֵעַ הַטְּרוּף הַמְּדִינִי

הַחֲלוּם עֲנִי הַשְּׁלוֹם הַחֲלוּם הַיְּהוּדִי

אוֹלֵי בְּאֶמֶת הָעַם הִזָּה אֵינּוּ רְאוּי לְמְדִינָה

אֵינּוּ יִכָּל לְנַהֵל מְדִינָה

וְאֲנִי רוֹצֶה שׁוֹב לְעֹזֵב הַכֹּל,

כְּמוֹ אֲבִי לְסִפְרָד

אוֹ לְכָל מְקוֹם מִחוּץ לְיִשְׂרָאֵל

אֲנִי חוֹזֵר עַל צַעְדֵי אָבִי
הוֹלֵךְ בַּעֲקֵבוֹת שֶׁהוּא הִשְׁאִיר
בַּעֲקֵבוֹת שֶׁבְּכָל מְקָרָה מוֹבִילוֹת לְמָוֶת
לְכַשְׁלוֹן, לְכַשְׁלוֹן הַכְּשָׁרוֹן לְהַתְּבַטָּא בַּעוֹלָם
לְכַשְׁלוֹן הַשִּׁירָה לְהַצִּיל אֶת הָעוֹלָם מִפְּנֵי עֲצָמוֹ
לְכַשְׁלוֹן הַמְּשׁוֹרָר לְהַצִּיל אֶת עֲצָמוֹ מִפְּנֵי שִׁירָיו
לְכַשְׁלוֹן הָאָדָם לִהְיוֹת הַכֹּל, הַגָּבֵר הָאִשָּׁה
הַחַיִּים אֱלֹהִים הָאִינְסוֹף, לְכַשְׁלוֹן הָאָדָם
לְמָנוּעַ אֶת הַנְּפִילָה, אֶת הַמָּוֶת,
בְּנִפְלִית הַתְּפוּחַ מִן הָעֵץ, כָּל סְבוּי לַעֲלוֹת
נִגְמָר בְּנִפְלִיָּה גְדוֹלָה יוֹתֵר
אָדָם, עוֹלָם, לָמָּה אַתָּה נוֹפֵל
מִי יִצְיָלְךָ מִן הַגִּלְגּוּלִים, מִן הַקְּלָפוֹת
מִי יִצְיָלְךָ מִמְּצִיאוֹת הַחֹמֶר
כְּשֶׁאֵינְךָ רוֹאֶה, כְּשֶׁאַתָּה שׁוֹמֵעַ בְּלִבּוֹל
הַיֵּכָן הָרְאִיָּה הַזֹּפָה

אֲנִי מִשְׁתַּגֵּעַ
הָעוֹלָם אֵינּוּ חָלוּם
הַשִּׁירָה לֹא גּוֹאֲלָת
הָאֱהָבָה לֹא מַצִּילָה
הָאִשְׁלִיָּה לֹא מְנַחֶמֶת
הַדְּמִיוֹן לֹא מַתְּחַתֵּן
הַשְּׁגָעוֹן לֹא מְנַחֵם

אֲנִי מִשְׁתַּגֵּעַ
כָּל הַתְּקוּוֹת הוֹלְכוֹת וְסוֹגְרוֹת אוֹתִי
וְלֹא נִשְׁאָר אֵלָּא לְהִבִּיט בְּמִצִּיאוֹת
הַמְּצִיאוֹת מִשְׁגַּעַת כָּל אֶחָד
וְכֻלָּם מִתְאַמְצִים לַעֲשׂוֹת מְמָנָה אֵידָאָה
לַעֲשׂוֹת מְמָנָה חָלוּם, לַעֲשׂוֹת מְמָנָה תְּרוּץ
לְבָרִחַ מְמָנָה בְּכָל מַחִיר, בְּמַחִיר הַשְּׁגָעוֹן
בְּמַחִיר הָאֶבְדּוֹן, לְרֹאוֹת מְמָנָה חֲלָקִים קִטְנִים
אֵךְ הַמְּצִיאוֹת יוֹשְׁבֹת לָהּ שָׁם בַּפִּנָּה וּמְחַכֶּה לָנוּ
עִם גְּרִזֵּן כְּדֵי לַחֲתוֹךְ אֶת תְּקוּוֹתֵינוּ
מְצִיאוֹת מְצִיאוֹת כָּל יוֹם אֶת מְאִימַת יוֹתֵר
כָּל יוֹם אֶת חֲמַקְמָקָה יוֹתֵר, בְּלִתִּי נִסְבָּלֶת

דוֹרְכַת עַל הָאָדָם, וְכֵן בָּאָה הַטְּלוּיָזָה לְהַצִּילוֹ
לֹמַר לוֹ שְׂמָה שְׁקוּרָה
הוּא הַהֶפֶךְ מִמָּה שֶׁהוּא רוֹאֶה.

וְכֵן אֲנַחְנוּ נִקְרָעִים לְמַחְלוֹת
לְסִרְטוֹן, לְהִתְקַפֵּי לֵב, כִּי הַפְּעָרִים
בֵּין עֲצָמֵנוּ לְעֲצָמֵנוּ הוֹרְגִים אוֹתָנוּ
כְּמוֹ הַפֶּעַר בֵּין קִיּוֹם אֱלֹהִים
לְבֵין שְׁתִּיקָתוֹ.

הָאֶהָבָה לֹא מְנַחֶמֶת

הַשְּׂגָעוֹן לֹא מַצִּיל

הַשִּׁירָה לֹא פֶתֶרוֹן

וְלִכֵּן אֲנִי כּוֹתֵב אֶת הַשִּׁיר הַזֶּה
כְּדֵי לֹא לְהַשְׁתַּגֵּעַ
כְּדֵי לַעֲשׂוֹת סֵדֶר בַּשְּׂגָעוֹן

וְסֵדֶר אֵין

קבלה

לקבל את עצמי יותר
כפי שאני
לקבל את העולם יותר
כפי שהוא
ולחיות בִּיחד
איכשהו

זו כל התורה על שערה אחת.

לקבל ולתת, להסכים
לאהב, לשאף, להשלים
לשלם, להיות שלם עם הדברים
כפי שהם
כפי שהדבור מכנה אותם
להשלים את הדבור אל הדבר

זו כל התורה על אצבע אחת.

לאהב יותר את העולם
כפי שהוא
יכל להיות
לקבל את התקנה באפשרות
את החלום במציאות, את
המציאות במציאות
זו כל התורה על צפון אחת.

לראות את המציאות
כפי שהיא
לקבל את הדברים
כפשוטם
לאהב את הדבר
באשר הוא

הַפָּצַע מִפְּצִיעַ

הַשְׁחָר שׁוֹקֵעַ
הָאֶהָבָה מִבְּטִיחָהּ
הָעוֹלָם מִתְמוּטָט
וְאֲנִי כּוֹתֵב שִׁירִים
וְאֲנִי מוֹחֵק שִׁירִים.

יְהִיָּה

אֶמְרָתִי לְאִשְׁתִּי
אֶתְּ נִפְלְאָה
חֲבַל שְׂאֵת אִשְׁתִּי
כִּי הִמְסַגֶּרֶת
סוֹגֶרֶת אֶת הַמְּסַתֵּגֶר בְּתוֹכָהּ
הוֹרֶסֶת אֶת הָאֶהָבָה
כּוֹלֵאת אֶת תְּקוּוֹתֵינוּ
סוֹגֶרֶת וְחוֹנֶקֶת.

יוֹם יָבֹא וְאֶהְיָה אוֹר
יוֹם יָבֹא וְהִפֹּל יְהִיָּה.

וְהָעוֹלָם, וְהָעוֹלָם...

הַנֶּעֱלָם

הַדָּבָר הַקָּשֶׁה לְקַבֵּל הוּא
שֶׁהָאָדָם אֵינוֹ רוֹצֶה לְהִנָּאֵל
הוּא תָּמִיד מוֹצֵא תְּרוּץ, אִם בְּכָלֵל,
כְּדֵי לְדַחוֹת אֶת הַגָּאוּלָּה,
כִּי עוֹד כַּמָּה אֲלֵפֵי שָׁקִלִים וְאֲנִי כָּבֵד מוֹכֵן
לְחַיֵּי הַנִּצָּח, כִּי עוֹד שִׁיר אֶחָד תִּנּוּ לִי לְכַתֵּב
וְאַחֵר כֵּן אֶהְיֶה שְׁלֹךְ אֱלֹהִים, כִּלִּי שְׁלֹךְ
תֵּן לִי כִּי עוֹד זִיוֶן אֶחָד, עוֹד אַרְוִיחָה אַחַת
עוֹד מְכוּנִית חֲדָשָׁה, וְאֲנִי מוֹכֵן לְלֶכֶת, כֵּן אֲנִי
הוֹפְכִים לְהִבָּל עֲצָמָנוּ
מְתֵי כָּבֵד...

סוף הַעוֹלָם
סוף הַנֶּעֱלָם
סוף

נְחֻמָּה

יֵשׁ יָמִים שְׁאֲנִי רוֹצֶה לְהוֹשִׁיט אֶת יָדִי
לְכָל הַמְּסֻתָּוִבִּים מִמְּרָמִים מֵעַל הָאֶסְפֶּלֶט
שְׂיֵשׁ לָהֶם מְכֹל טוֹב הָעוֹלָם וְזֶה לֹא מִסְפִּיק
סוֹחְרִים בְּעָלֵי שְׂתֵי מְכוּנִיּוֹת עִם פְּרָצוֹף חֲמוּץ
נָשִׁים עִם שְׁלִשָּׁה יְלָדִים וְתִסְכּוּל הַנְּעוּרִים
לְשִׁים אֶת יָדִי עַל רִאשֵׁיהֶם
וְלוֹמַר, כִּמּוֹ
נְבִיא,
נְחֵמוּ יִשְׂרָאֵל
נְחֵמוּ
גְאֻלַּתְכֶּם בַּק מִתְקַרְבָּת

מְשׁוֹרְרִים שְׂרוּצִים לְפָרֶסֶם עוֹד סֶפֶר
זְמֵרִים הַתְּאֵנִים לְעוֹד תְּקִלִּיט
סוֹחְרִים שְׂרוּצִים לְהַרְוִיחַ עוֹד כֶּסֶף
נְשׁוֹת-עוֹרְכֵי-דִין שְׂרוּצוֹת אוֹטוֹ חֶדֶשׁ
עוֹרְכֵי-דִין שְׂרוּצִים לְנַצֵּחַ עוֹד מְשֻׁפָּט
עֲתוּנָאִים שְׂרוּצִים לְפָרֶסֶם עוֹד סְקוֹפּ
פּוֹלִיטִיקָאִים שְׂרוּצִים לְהִיּוֹת רִאשֵׁי מְמִשְׁלָה
נְחֵמוּ, הִרְגְּעוּ, נְחֵמוּ
גְאֻלַּתְכֶּם בַּק מִתְקַרְבָּת.

שְׁחִלּוּם

מְתֵי כֶּבֶד יִתְפּוֹצְצוּ הַסְּפִירוֹת מֵעַל רִאשֵׁינוּ
יִתְפּוֹצְצוּ כָּל הַקְּלָפוֹת מִתַּחַת לַמָּטָה
יִתְפּוֹצְצוּ הָאֱהָבוֹת לְרִסְיֵי שְׁלֵמוֹת

חִלּוּם הַשְּׁלוּם
שְׁלוּם הַחִלּוּם.

צפור

הייתי צפור מלאת כנפים עפה אל הח'פ'ש
ומתחתי העולם היה מלא אנשים שמחים
לא ראיתי את ריח הביוב ולא את בכי התינוק
פצצות נראו כזקוקי די נור משעממים
הייתי צפור בת שלשים ושלש ואהבתי את עצמי
אהבתי את כנפי היפות כל כך את ריח נוצותי
ואיש לא ירה בי

חלמתי על אנשים
כמי שחולם על תקוות אמתיות
חשבתי שאנשים ישתמשו בכחם
האמנתי שזה סוף העולם
אבל האהבה לא שנתה אותם
הם שנו את האהבה
לעשות ממנה כח

הייתי צפור תמימה עם כנפים מזהבות
שהאמינה שאורה יסגור את המביטים
אך איש לא הביט בי

בכיתי אך איש לא שמע
אמרו עלי שאני משורר
כדי לא לשמע את זעקתי

סוף החלום
חלום השלום

ירו ביונה בטנק מרובה.

אָחִי

היִכֵּן אַתָּה אָחִי שְׁאַהֲבָתִי
היִכֵּן נוֹצוּתִיךָ הֵיפּוֹת שְׁחַבְשָׁתִי
היִכֵּן אַתָּה אָחִי הַמְסַנֵּר
היִכֵּן חַיִּיךָ הֵיכֵן חַיּוֹכֵךְ
היִכֵּן אַתָּה אָחִי לְאֵן אַתָּה הוֹלֵךְ
חַיִּיךָ עוֹלָיִם וּבּוֹקְעִים עַד הַשָּׁמַיִם
אָחִי חַיִּיךָ כְּלֶהֱבֶה הַיּוֹצֵאת מֵאַרְיֶה
היִכֵּן אַתָּה אָחִי, הֵיכֵן חַיִּי

היִכֵּן אַתָּה אָחִי, לְאֵן לְקַחְתָּ אֶת הַחֲלוּם, אֶת תְּמִימוּתִי
בְּבַחֲרוּתִי, אָחִי, אַרְיֶה שׁוֹאֵג, לְאֵן לְקַחְתָּ אוֹתִי
עִם שְׁנוֹתֶיךָ הַנֶּעְלָמוֹת, עִם הַתַּעֲלוּמָה
שׁוֹב אֵלַי אָחִי, אֶהֱב אוֹתִי כְּפִי שְׁאַהֲבָתֶיךָ
בְּתַקְנָה שְׁאַהֲבָתִי תַּצִּיל אוֹתְךָ, אֶהֱב אוֹתִי
כְּדֵי שְׁאַהֲבָתִי תָּשׁוּב לְהִיּוֹת תְּמִימָה
אָחִי אֶהֱב אוֹתִי
אָחִי חֲזֹר אוֹתִי
הַחַיִּים, אָה...
חֲלוּם הַחַיִּים, סוֹף הַחַיִּים
הַסּוֹף הַבִּלְתִּי אֶפְשָׁרִי.

אֲנִי שׁוֹמֵעַ אֶת בְּכִי יְלָדִי וְאֲנִי נֹזֵר בְּבְכִי שְׁלֵךְ
בְּכִי הַמּוֹת, בְּכִי הַחֲלָשָׁה בְּפָנַי הַחַיִּים
אֵיךְ בְּכָלֵל אֶפְשָׁר לָמוֹת בְּגִיל שְׁמוֹנָה
חַיִּיךָ הָיוּ הַנוֹצוֹת עָלֶיךָ עֲפָתִי
אֲנִי שׁוֹמֵעַ אֶת בְּכִי יְלָדִי, בְּכִי הַחַיִּים
וְאֲנִי מְאֹשֵׁר לְשִׁמְעַ אוֹתָם צוֹעֲקִים
אֶת זַעֲקָתְךָ נִשְׁמַעַת בְּשָׁמַי יְרוּשָׁלַיִם
יְרוּשָׁלַיִם זֶה שֶׁקָּדְשָׁתָה לֹא הִצִּילָה אוֹתְךָ

מְצִיאוֹת
לְהִבִּיט בְּמְצִיאוֹת
כְּדֵי לִרְאוֹת
שְׂאִינָן בְּמָה לְהִבִּיט

אֵלֵי אֵלֵי לְמָה בְּרֹאשִׁי

נְסִיתִי הַכֹּל
חוּץ מִלְּהִפְסִיק לְנִסּוֹת.

יֹתֵר

לְהִיּוֹת צָעִיר וְלִתְבַּע מִן הָעוֹלָם לְהִיּוֹת
מָה שְׂאֵתָה חוֹשֵׁב שֶׁהוּא צָרִיךְ לְהִיּוֹת
לְעֵמִיד דּוֹם בְּכֹפֶר הָעִיר לְתַבַּע מִן הָאֲנָשִׁים לְהִשְׁתַּנּוֹת
כְּדֵי לְטַבֵּעַ בְּיוֹם מִן הַיָּמִים בֵּינָם הַתְּקוּוֹת
לְטַבֵּעַ וְלִרְאוֹת אֶת הַכֹּל טוֹבֵעַ
וְכָל נִסְיוֹן לָצֵאת מִן הַבֵּץ הַטּוֹכֵעֵנִי רַק מְטַבִּיעַ אוֹתְךָ עִמָּךְ
יֹתֵר

לְהִיּוֹת צָעִיר וְלִקְוֹת שֶׁהַדְּבָרִים יִהְיוּ
לְהִיּוֹת צָעִיר וְלִהְיוֹת לְצַפּוֹת וְלִדְרֹשׁ
לְהִבִּיט בְּכֹל אוֹמְרִים לְךָ מָה אֵתָה רוֹצֶה
וְלֹאמֹר אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ אֲבָל אֲנִי רוֹצֶה מִשֶּׁהוּ אַחֵר

רוֹצֶה יֹתֵר
יֹתֵר וְיֹתֵר
הַכֹּל

הַכֹּל לֹא מְסַפֵּיק
יֹתֵר מִהַכֹּל
הַכֹּל
הַכֹּלֹם.

כּוֹס הַתְּקִנָּה הַמְּרָה
הַתְּקִנָּה בּוֹקֶעֶת וְעוֹלָה
בּוֹקֶעֶת וְיֹרֶדֶת
כְּמוֹ הַטְּמָאָה.

וְחִי

כָּל דְּבַר חַי
מֵת
מִשְׁחַר נְעוּרַי אֲנִי נוֹפֵל לֹא נוֹפֵל
הוֹלֵךְ סְהוּרַי לֹא יֵצֵיב
בְּעוֹלָם שְׁכַל הַזְּמַן מְסֻבָּב
סָבִיב עֲצָמוֹ סָבִיב הַשָּׁמַשׁ
אוֹתוֹ סִיבּוּב אֶלְפֵי שָׁנִים
בְּדִיוֹק אוֹתוֹ סִיבּוּב
שֶׁל יְאוּשׁ
סִיבּוּב הַמָּוֶת
מוֹתִי לֶאֱזֹן תּוֹבִילִי אוֹתִי
לֶאֱזֹן אֶת מוֹבִילָה אֶת אֲחִי
מוֹתִי לֶאֱזֹן אֶת הוֹלֶכֶת בְּלֻעֲדֵי
שְׁלֵשִׁים אוֹ חֲמִשִּׁים אוֹ שִׁבְעִים
שָׁנוֹת חֹפֶשׁ, שָׁנוֹת חֶשֶׁךְ
מוֹתִי, וְאַחֵר כֵּךְ תִּמְיֵד מוֹתִי
מִשְׁחַר נְעוּרַי אֲנִי גֵעוּר וּבָשָׁל
עוֹר וְגִידִים שֶׁהָיוּ עֶפֶר
מִשְׁחַר נְעוּרַי אֲנִי עֶפֶר
טוֹב לֵהְיוֹת עֶפֶר.

הטעות

הטעות לנסות להבין
או טעות ללא תחתיית
בור ללא תקנה

הטעות היא לנסות
או מנוחה עמקה, תמידית
אכזבה ללא תחתיית

הטעות היא לחשוב שיש טעות
שיש דרך, שאין דרך, שיש על מה להסס
שיש מה שאין

הזמן לא מביא יותר תשובות
בור מביא יותר שאלות

הזמן רוצח את התמימות
הזמן הורג את התמימות

לא לנסות לצאת מן ההתדרדרות
זה רק ידרדר את המצב עוד יותר
עמד הבט בדברים הקורים
ואל תקרא בפשע

ללמד לקבל
לקבל את הבילתי נסבל
ללמד לקבל
את שלא נתן לקבל
את מה שלא היה צריך להתקיים
את החלל הפנוי
ללמד לקבל
שגם בקבלה אין נחמה

אלי אלי נחם אותי
אלי נחם אותי באין תקנה

בְּאֵין קִיּוּמֶךָ נַחֵם אוֹתִי
נַחֵם אוֹתִי עַל שִׁבְרָאתָ אוֹתִי

נַחֵם אוֹתִי עַל מַה שֶּׁאַנִּי רוֹאֶה
עַל עוֹלָם מְטַמְטֵם חוֹלֵם חִלּוֹם עַל עֲצָמוֹ
עַל רוֹדְפֵי-בִצָּע מִחֲפָשֵׁי-תְרוּצִים
לְדַחוֹת אֶת מַלְכוּתְךָ בְּעוֹלָם
נַחֵם אוֹתִי

עַל שֶׁאַיִנִּי רוֹצֶה לְחִיּוֹת בְּעוֹלָמְךָ
אִם יֵשׁ בּוֹ אֲנָשִׁים
אִם יֵשׁ זָכָר וּנְקֵבָה
אוֹ מְדוּעַ מְדוּעַ זָכָר וּנְקֵבָה
הֵאֵם כְּדִי שֶׁנִּחְפָּשׁ לְהַשְׁלִים אֶחָד אֶת הַשֵּׁנִי
וְנִלְמַד שָׁנָה בְּלֹתִי אֶפְשָׁרִי
הֵאֵם כְּדִי שֶׁנִּרְגָּשׁ תְּמִיד אֶת הַהֶעָדָר
שֶׁלְּךָ בְּעוֹלָם, הֵאֵם כְּדִי שֶׁנִּלְמַד
שֶׁאֵין תִּקְוָה
שֶׁיֵּשׁ רַק ה' הָיָה

(וְהַה' הָיָה גַם הוּא אֵינוֹ מְנַחֵם)

נַחֵם אוֹתִי, שֶׁאַנִּי רוֹאֶה אֶת כָּל הַיָּפִי בְּעוֹלָם
מִמֶּנּוּ אֲנָשִׁים עוֹשִׂים צֶלֶ

רֵצָח, מָוֶת,
נַחֵם אוֹתִי עַל שֶׁאַנִּי מְשׁוֹרֵר וְנִבִּיא בִּשְׁעַר
נַחֵם אוֹתִי

עַל שֶׁאַנִּי חֵי יוֹדֵעַ

נַחֵם אוֹתִי

אֶחָז אוֹתִי בְּזִרְעוֹתֶיךָ

כְּמוֹ אוֹתָהּ פֶּעַם יְחִידָה

חֲבָקְנִי שֶׁאַדַּע אֶת קִיּוּמְךָ

נַחֵם אוֹתִי, כִּי יֵשׁ רַק נִחְמָה

לֹא תִקְוָה

אָדָם אָדָם, קוֹם וּרְאֵה

מָה עָשִׂיתָ לְעוֹלָם!!

מָה עָשִׂיתִי לְעוֹלָם

מָה עָשִׂינוּ לְעוֹלָם.

שֶׁקֶט

אָני מִחַפֵּשׁ כֵּךְ שֶׁקֶט
קוֹלוֹת הָאָנָשִׁים (קוֹלוֹת רָמִים, קוֹלוֹת הַשֶּׁקֶר)
מְעִיפִים אוֹתִי
קוֹלוֹת הָאָנָשִׁים (רָעִים קְקוֹפּוֹנִיִּים)
מִתִּישִׁים אוֹתִי
מִי יִתֵּן שֶׁקֶט
טוֹרִם-הַחַיִּים
מִי יִתֵּן שֶׁקֶט
אַחֲר־הַחַיִּים
מִגִּינַת הָאִינְסוֹף
מִגִּינַת הַשֶּׁקֶט

כִּי קוֹלוֹת הָעוֹלָם הִתְבַּלְבְּלוּ מְאֹד
וְכָל אִישׁ מְדַבֵּר שָׂפָה אַחֲרֵת
וְחוֹפֵר חוֹר בְּאַדְמָה.

הַשְׁכָּת מְחַפָּה
לָנוּ

הַשְׁכָּת מְחַפָּה
לְשִׁיבָתָנוּ

אֶל הַשְׁכָּת.

הַחֲמוֹר

כִּי אִי אֶפְשָׁר לִהְיוֹת מִן הַחֲמֹר הַחֲמוֹר
הוא מִתְּהַל בְּךָ נִרְאָה לְךָ שֶׁתִּפְסֹת אוֹתוֹ
שֶׁהִנֵּה הַכֹּל בְּסִדְרֵי אֶתָּה שׁוֹלֵט בְּמַצָּב
שְׂאִינֶךָ רוֹצֶה כְּבֹר יוֹתֵר וְאִזּוֹ הַחֲמֹר הַחֲמוֹר
בוֹרֵחַ לְךָ וְאֶתָּה נִשְׁאָר מִיֶּאֱשׁ כְּמוֹ חֲמוֹר
מִתְּבוֹנֵן בְּעֶצְמְךָ שׁוֹאֵל אִיפֹה טְעִיתָ
כִּי אִי אֶפְשָׁר לְסַמֵּךְ עַל הַחֲמֹר
וְרַק בִּיְדִיעָה זֹאת נָתַן לְהִגִּיעַ לַמַּשָּׁהוּ
אָדָם מִתְּבוֹנֵן וּמִדְּלֹג מַעַל הַחֲמֹר.

אֲשֵׁלִיָּה

אֲשֵׁלִית הַתְּקֵנָה
אֲשֵׁלִית הָאֲשֵׁלִיָּה
אֲשֵׁלִית הַמִּבְטָה
אֲשֵׁלִית הָעֵתִיד
אֲשֵׁלִית הָעֶבֶר
אֲשֵׁלִית הַהִנֵּה
שְׁלִית הָאֱמֶת.

אָמֹר וְחִזֹּר
חִזֹּר וְאָמֹר
הָאִוִּיר וְךָ
הַמִּים טוֹבִים
הַדְּמִיוֹן יִצֹר
הָאָדָם בּוֹרָא
כָּל רֶגַע
אֶת הָעוֹלָם

אֲשֵׁלִית הָאוֹר
אֲשֵׁלִית הַמִּטָּרָה
אֲשֵׁלִית הַשְּׁלִיחוֹת
אֲשֵׁלִית הַשְּׁלִיָּה

הַעֲבֹר

יִשְׁנָה מוֹסִיקָה שְׁמִתְנַגֶּנֶת בְּרָגַע בּוֹ הַתִּינוּק
עוֹמֵד לָצֵאת מִן הָרֶחֱם
הִיא מוֹסִיקַת הָאֵינְסוֹף
מוֹסִיקַת לִפְנֵי שְׁאֵמֵר וַיְכוּלוּ
מוֹסִיקָה לִפְנֵי שְׁשֻׁבַת
יִשְׁנָה מוֹסִיקָה שְׁהַעֲבֹר שׁוֹמֵר
בְּרָחִים אִמּוֹ מוֹסִיקַת הַיְדִיעָה
שְׁהַעוֹלָם לֹא יִרְפָּא אֶלָּא יִקַּח
שְׁהַחַיִּים לֹא יִתְקַנּוּ אֶלָּא יִשְׁחָקוּ
יִשְׁנָה מוֹסִיקָה שֶׁל הַעֲבֹר
וְהִיא אוֹתָהּ מוֹסִיקָה שֶׁל הַמֶּת
הַנֶּאֱסָף אֶל עַמּוּיֹ

וְאֶסֶף אֶת כָּל אֱלֹה שְׁאֵהֵב שְׁאֵהֲבוּהוּ
אֱלֹה שְׁהִיּוּ מַחֲבָרִים לְשִׁרְשׁוֹ
בְּרָגַע הַתַּחֲבָרוֹתוֹ לְשִׁלְיָה

אֲנִי מְחַפֵּשׁ אֶת הַמוֹסִיקָה הַזֹּאת
בְּכָל שִׁיר שְׁאֲנִי שׁוֹמֵעַ
שְׁאֲנִי כּוֹתֵב

אֲשֶׁלִּית הַשְּׁלִיָּה

מִחֲזוּרִיּוֹת הָעֲצָבוֹת
מִחֲזוּרִיּוֹת הַשְּׁמִמָּה
מִחֲזוּרִיּוֹת הַכֶּחַח
מִחֲזוּרִיּוֹת הָאֵין-אוֹנִים
מִחֲזוּרִיּוֹת הַתִּקְנָה
מִחֲזוּרִיּוֹת הָאֲכֻזָּה
מִחֲזוּרִיּוֹת הַהֲנָאָה
מִחֲזוּרִיּוֹת הַכָּאֵב
מִחֲזוּרִיּוֹת הָאֲהֻבָּה
מִחֲזוּרִיּוֹת הַשְּׁנָאָה
מִחֲזוּרִיּוֹת הַיָּאוּשׁ
מִחֲזוּרִיּוֹת הָאוֹר
מִחֲזוּרִיּוֹת הַשָּׁחֹר

מחזירות האמונה
מחזירות ההכל
מחזירות הידיעה
מחזירות אבדן הידיעה
מחזירות ההבנה
מחזירות השאלה
מחזירות

לדת השאלה

מיד אחרי שהבנתי
נולדה שאלה חדשה
למדני שכלל לא הבנתי

ומיד כשהבנתי שלא הבנתי
נולדה השאלה הגדולה
מהי הבנה

מש הבנתי שלא אבין
חבק אותי אבי
והרגשתי את ההבנה

שאלות

אָבִי שְׁבַשְׁמִים אֶל תִּסְרְנִי בְּתִשְׁבּוּבוֹת
אָהֵב אוֹתִי בְּשִׁאלוֹת
תֵּן לִי שִׁאלוֹת שְׁיֻבִּילוּ אוֹתִי אֵלֶיךָ
בְּמַדְרָגוֹת לֹא סוֹף
עוֹלוֹת וְיוֹרְדוֹת
אֵךְ תָּמִיד מוֹבִילוֹת אֵלֶיךָ
אֵין מִטָּה מִמֶּךָ
וְאֵין מַעֲלָה מִמֶּךָ

וּשְׁאֵלוֹתֶיךָ כְּשִׁלְיוֹתֶיךָ
וּשְׁאֵלוֹתֶיךָ כְּחֻבּוֹקִים בְּחֻזִּי

אֵלִי אֵלִי
מָה יִשְׁאַל אָדָם
וְאַתָּה לֹא שִׁאלָתְךָ
מָה יִשְׁאַל אָדָם
וְאַתָּה לֹא תִשָּׂא עָלָיו סִימָן שִׁאלָה

מִחֲזוּרֵי הַשִּׁאלָה.

נוצה

הָיִיתִי צָפוֹר זָקֵנָה עִם נוֹצוֹת מְזֻהָב
כָּל בְּדוּר שְׁנוּרָה אֵלִי תָזֵר לְשׁוֹלְחוֹ
אֶפְלוּ בְּדוּר הָאָרֶץ נִשְׁלַח אֶל עֲצָמוֹ
כְּדֵי שִׁישְׁאֵל אֶת הַשִּׁאלוֹת
כְּדֵי שֶׁהַנוֹצוֹת יִתְפָּרְקוּ מֵעֲצָמָן

דָּם אָדָם אָדָמָה

שְׁקֵט...

שְׁקֵט...

"הַעוֹלָם עוֹמֵד לְהִצְמִיחַ עֵץ"

שְׁקֵט...

תָּנוּ לַעוֹלָם לְבַדּוֹ לְהִצְמִיחַ עֲצִים
אַל תִּהְתְּלוּ בּוֹ אַל תִּתְּנוּ לוֹ הוֹרְמוֹנִים
פְּדוּר הָאָרֶץ חַי וְקַיִם חַי וְנוֹשֵׁם
הוּא מִצְמִיחַ עֲצִים וְגִבְעוּלֵי-חֹטָה
אֵינוֹ צָרִיךְ לְתַאֲוָתְכֶם אוֹ לְרַעְלֵיכֶם
תָּנוּ לַעוֹלָם לְנֶשֶׁם
חַק זְכוּיֹת פְּדוּר הָאָרֶץ
בְּדֶרֶךְ

שְׁקֵט...

אֲנָשִׁים שְׁקֵט, אֲנָשִׁים שְׁקֵט!
הַגִּיעַ הַזְמַן
שֶׁהָאָדָם יִלְמַד לְשִׁתֵּק
יֵאלֵץ לְשִׁתֵּק כַּמָּה שָׁעוֹת
עַל מִנַּת שְׁפִדּוּר הָאָרֶץ
יֻכַּל לְנוֹחַ מִמֶּנּוּ
וּיִנְפֹּשׁ מִטְּמָטוֹמוֹ

פְּדוּר הָאָרֶץ דּוֹרֵשׁ אֶת זְכוּיָתוֹ
וְלֹא
הוּא יַעֲשֶׂה לָכֶם רַעֲדוֹת אָדָמָה
הֲרִי גַעֲשׂ, אֶת הַמַּחֲלוֹת
הֲרִי אֲתֶם כָּבֹר עוֹשִׁים בְּעֶצְמְכֶם

שְׁקֵט...

נוחו, שְׁקֵט, נוחו קֶצֶת
תִּפְסְקוּ לְרוּץ בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה
יוֹם כְּפוּר בִּינְלָאֲמִי
יוֹם הַמַּחְשָׁבָה הַבִּינְלָאֲמִי
יִקְבַּע לְרֹאשׁוֹן לְאַפְרִיל
בְּמָקוֹם הַיּוֹם שְׁאֵבֶד
יוֹם הַשְׁקֵט הַבִּינְלָאֲמִי
יוֹם מְנוּחַת כְּדוּר הָאָרֶץ

וְהַשְׁמִיטָה, לְמַתִּי... שְׁמִיטַת הָאֲדָמָה

תָּנוּ לְעוֹלָם לְנוּחַ
הַסְתַּדְּרוּ לְפִי גוּרְלְכֶם הַגָּנְטִי
תָּנוּ לְעוֹלָם לְנוּחַ
וְכֵן תּוּכְלוּ לְנוּחַ
תּוּכְלוּ לָתֵת נוֹפֶשׁ לְנַפְשְׁכֶם.

שְׁקֵט...

הָאִוִּיר יִבֹּשׁ
הַמַּיִם מִתּוֹקִים
הָאֵשׁ חֲמָה
הָאֲדָמָה יִקְוָה לְמְנוּחָהּ

וְאֲנִי אֲנִי אֲנִי בָּא

הִנֵּה וְהִנֵּה, הוֹלֵךְ וּבָא
סִהְרִירִי
מְחַפֵּשׂ אַחֵר עֲצָמִי
בִּצָּל
שְׁעֵשִׁיתִי
בְּחִפּוּשִׁי
מְחַפֵּשׂ אֶת עֲצָמִי
בְּאוֹר שְׁמִחָתִי
מְחַפֵּשׂ אֶת עֲצָמִי

בְּשִׁאלוֹת
שְׁלֹא שִׁאלָתִי

גְּאוּלָּה
גְּאֵלֶת הָעוֹלָם
גְּאֵלֶת הָעוֹלָם וְהָאָדָם

שְׁקֵט...

שִׁבְת הָאֶלֶף הַשְּׁשִׁי

שִׁבְתּוֹ

שִׁבְת הַשִּׁבְת, שְׁבִיתַת הַשִּׁבְת

הַשִּׁבְת הַשִּׁבְת

אָמֵן
שִׁירַת סוּף הָעוֹלָם
סוּף הַשִּׁירָה
סוּף שִׁירַת סוּף הָעוֹלָם
תַּחֲלִית הָעוֹלָם
שִׁיר נָשִׁיר
שִׁירָה חֲדָשָׁה
מַעַל הַשָּׁמַשׁ
מַעַל קִיּוֹם הַשָּׁמַשׁ
שִׁירָה לֹא צֵל
לֹא צֵל צֵלִים
שִׁירָה חֲדָשָׁה נָשִׁיר לָךְ
בְּתַחֲלִית הָעוֹלָם
כְּשִׁיכְלוּ כָּל בְּרוּאֵיךְ לְפָנֶיךָ
בְּעוֹלָם הַמִּתְקֵן הַזֶּה
שִׁתְקֵנוּ בְּזַעַתְנוּ וּבְדַמִּינוּ
בְּדַמִּינוּ

דְּמִינוּ
 הַזֹּעֲקִים מִן הָאָדָמָה
 הַזֹּעֲקִים אֶל תּוֹךְ הָאָדָמָה
 כַּמָּה דָם יְכוּלָה לִשְׁתוֹת אָדָמָה
 כַּמָּה דָם
 לְהַרְגִיעַ הָאָדָם
 כַּמָּה דָם לְאָדָם

שְׁקֵט...

הָאָדָם עוֹמֵד לְהוֹלִיד הָרָאשׁוֹן
 הָאָדָם עוֹמֵד לְהוֹלִיד אָדָמָה
 אָדָמָה עוֹמֶדֶת לְהוֹלִיד אָדָם
 שְׁקֵט,
 אֵינָנוּ רוֹצִים לִשְׁמַע צִירִים
 לֹא צִירִים לְדִלְתוֹת, דִּלְתוֹת לִשְׁמִיעַ
 אָדָמָה מוֹלִידָה אָדָם
 אָדָם הָרָאשׁוֹן עוֹמֵד לְהוֹלִיד
 וְהָאֲנָשִׁים מִתְּבוֹנְנִים וְלֹא רוֹאִים
 זִרְעוֹנִים בְּלִתֵּי מוֹדָעִים
 רוֹאִים וְלֹא מֵאֲמִינִים
 מִתְּבַקְּשִׁים לִשְׁתַּק
 וְלִתֵּת לְאָדָמָה לְלֶדֶת לֹא צִירִים
 לִתֵּת לְאָדָמָה לְהַצְמִיחַ מְנֻנָּה חַיִּי-אָדָם
 לִתֵּת לְאָדָמָה לְחַוֵּשׁ אֶת עֲצָמָה

שְׁקֵט...

הַדְּבָרִים אֵינָם פְּשוּטִים
 הַיֵּלְכוּ הַעֲצָמוֹת שֶׁהָיוּ
 מִיָּהוּ הָאָדָם, הָאֵם דָּמוֹ דָם הָאָדָמָה
 מִיָּהוּ הָאָדָם הָרָאשׁוֹן
 מֵאִיזוֹ דִּלְתָה יֵצֵא
 דִּלְתָה הָרָאשׁוֹן צִירִיָּה כַּפָּה
 דִּלְתָה נִפְתָּחָה אֶל הָעוֹלָמוֹת
 אֶל עוֹלָם הָאָדָם
 שְׁקֵט, שְׁקֵט...
 כִּי כֵן בְּשִׁקֵּט
 תִּשְׁמַע אֶת קוֹלָהּ.

גִּלּ שֶׁל עֲצָמוֹת

שָׁנָה הִייתָ גִּלּ שֶׁל עֲצָמוֹת
מְחַבְּרוֹת בִּידֵי גִידִים עֵיפִים
שָׁנָה כָּבַר הִייתָ אֲדָמָה מְהֻלָּכֶת
לֹא יָכַלְתָּ לְסַבֵּל
רַק עֵינֶיךָ הַחַיּוּמוֹת הָעֲמֻקּוֹת
הִבִּיעוּ אֶת כָּל יֹאוֹשׁ הָעוֹלָם
רַק עֵינֶיךָ הָעֲמֻקּוֹת כָּל כָּךְ
שֶׁל זֶקֶן בֶּן שְׁבָעִים
הָרָאוּ אֶת כָּל הַחֲכָמָה שְׁלֵמִדָּתָהּ
וְשֶׁלֹא תוּכַל לֵלְמֵד
אֶת כָּל הַיֹּאוֹשׁ שֶׁצָּבַרְתָּ
אֶת כָּל הַנְּסוּיִים שֶׁעָשׂוּ בָּךְ
אֶת כָּל הַנִּתְוָחוּתִים
אֶת טְרוּף אִמְךָ לֵלְכֶת נֶגֶד הַזֶּרֶם
אֶת כָּל טְרוּף הָעוֹלָם

אָחִי, אָחִי,
אֲנִי רֵץ אַחֲרֶיךָ, אֲנִי רֵץ אַחֲרֵי
אַתָּה עֹבֵר, מְרוֹקוֹ שְׁלִי
יְפִי מְרוֹקוֹ, אֲכַזְּבֶת מְרוֹקוֹ
סוּף הַגְּלוּת, וְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בָּהּ הִתְפַּגְּרָתָהּ
אַתָּה הֵיִלֵּד שְׁגֻמָּר אֶת תְּטוּאָן
בֶּן שְׁמוּנָה, גִּיל הַגְּאוּלָּה
בֶּן שְׁבַע הַגְּעֵת לְאַרְץ
וּכְבֹּר רְצִיתָ אֶת הַשִּׁבְתָּ שְׁלֵךְ
לְנוּחַ מִכַּבֵּד הָעוֹלָם, מִכַּבֵּד הַגְּלוּת
מִכַּבֵּד גְּלוּתְךָ, מִכַּבֵּד גְּלוּת יִשְׂרָאֵל, מִכַּבֵּד גְּלוּת הָעוֹלָם
רְצִיתָ אֶת מְנוּחָתְךָ בִּירוּשָׁלַיִם
זָכִיתָ לְהֵיִלֵּד בְּגוּלָה וְלָמוֹת בִּירוּשָׁלַיִם
כָּמוֹ זֶקֶן עֵירֶךְ שֶׁתְּמִיד חָלְמוֹ לָמוֹת כָּאֵן
לְנוֹ הוֹתֵרְתָּ אֶת הַחַיִּים הַקָּשִׁים
אֶת זְכוֹן הַשּׁוּמִים וְהָאֲבִיחִים.

אחי, אחי,
בן שמונה, איך אפשר למות בן שמונה
ולמה לא בעצם, למה לא,
מה לומדים בגיל עשרים, בגיל שלשים
לראות את מחזוריות האדם
מחזוריות מנאשת
להולד, ללדת, למות,
להולד, ללדת, למות,
להכל להכלה, לשמחות הקטנות
מה לקחת לאדמה
שזקן בן מאה לא יקח
ומה לקח בן שבועים
שאתה לא לקחת
הכל, אולי מקצת אהבתי
מקצת אהבת הילד שהייתי
שרצה להציל אותך באהבתו
אהבת הילד הזקן שיזן אותך בלילות
מחבק אותך חזק, מחבק ומחבק
יצחק אותך ואוהב אותך
ובוכה אתך, שלא ידע מה לעשות כשמת
שברח, שאינו יכול לחבק את בנני
בלי לחשב עליך, מה לקחת אתך אלי קבר
או אחי, לקחת אתך את תמימותי
את אמונתי, את העולם הנפלא שלא היה
לקחת אתך את הבטחון המזיף של תטואן
לקחת אתך את אמונתי בישאל ובירושלים
ובצדק העולם, ובתמימות מעשי הילד
ובאמונה באהבה, את הכל לקחת
כדי להשאיר אותי עם המלה.

המלה הפתובה שתציל אותי ממותך
שתוכל להחיות אותך שוב ושוב
שתוכל לחבק אותך שוב ושוב
שתוכל לתת משמעות לחייך ולמותך

המלה שתוכל לתת משמעות
שתוכל לתת משמעות
שתוכל לתת משמעות
לחייך, למותך, למותי, לחיי
לאהבתי אליך, לעליתי לארץ
לנתיח בראש שעשוי לך לאחר המות
לסכל המשפחה, לסכל העולם
המלה שתוכל לתת הסבר
להעלמות יפוך מן העולם
להכל הרפואה שלא הצילה אותך
לירושלים שלא עשתה את הנס
לאמונה שמאכזבת.

אתה הלכת, ועלי להלל יי.

החבוק

הוא חבק אותי פעם אחת
כל בלוי חבק את כל בלי
ובאותו רגע הייתי חלק מן השלם
ואז בתוך השלם
אדם ראשון בתוך הבורא
הייתי הבריאה, ומאז אני מנסה להבין
את הרגע הזה של נצח

איני יודע אם הוא אוהב אותי
אך אני אוהב אותו, את הנצח
את רגע החבוק, את רגע הזווג
בו
כל רגע הוא הרגע הזה.

משמעות

הייתי אמר להם יש לחיים משמעות
היו עונים לי אין לחיים משמעות
הייתי אמר להם יש למות משמעות
היו עונים לי אין למות משמעות
הייתי אמר להם יש לאלהים משמעות
היו עונים לי אין לאלהים משמעות
הייתי אמר להם יש לסבל משמעות
היו עונים לי אין לסבל משמעות
הייתי אמר להם יש לחפוש המשמעות משמעות

והיו עונים, עונים ומענים
אף לחפוש המשמעות אין משמעות

שלנה

אמר לי
אתה שהנעת לגיל מפלג
וכתבת כל כך הרבה שירים מפלאים
מה נחמה מצאת במלים
על פי קבר
מה נחמה
מה חכמה
שנראתה על פניך
שלנה של קבלה
הרי שיריך
היו תמיד צעקות ובכיות
קרירות ודם
וכל תמונות וקנתך
שלנה.
האם המלים נחמו אותך,
או אולי, אני חושש
קבלת העבודה
שגם במלים אין נחמה.

מַעֲשֵׂה

הקולות היו אומרים
קום וַעֲשֵׂה מַעֲשֵׂה
וְאֵנִי עוֹנֶה אֵין מַעֲשֵׂה לַעֲשׂוֹת

וְשׁוּב הַקּוֹלוֹת קום וַעֲשֵׂה מַעֲשֵׂה
הָעֵת הַגִּיעָה
לֹא עַת וְלֹא עַט, וְלֹא מַעֲשֵׂה לַעֲשׂוֹת

קום וַעֲשֵׂה מַעֲשֵׂה
קום וַעֲשֵׂה מַעֲשֵׂה
שׁוּב וְשׁוּב
עַד שֶׁהַמַּעֲשֵׂה נַעֲשֶׂה מִתּוֹךְ עֲצָמוֹ.

היום בו

הָאָדָם אֵבֶד אֶת הַקֶּקֶע
בָּה עֲמָדוֹ רִגְלָיו
הָיָה יוֹם יָפָה וּמָלֵא שֶׁמֶשׁ
בְּלִילָה הַקּוֹדֶם פָּמָה פּוֹכְבִים
זָהְרוּ כְּזֹהָר הַיּוֹם הַשְּׁמִינִי
בְּבִקְרָא אֲנָשִׁים קָמוּ לְעִבּוּדָה
וַעֲסָקוּ בְּעִנְיָנֵיהֶם, אוֹבְדֵי רֶכֶט, גְּרוֹשִׁין
וּפְתָאוֹם בְּיוֹם כָּל כֶּךָ יָפָה
הֵם נִשְׁאָרוּ לֹא רֹצֵפָה
וּלְלֹא שְׁמִים

היום בו

הָאָדָם
הֵלֵךְ לְאִבּוֹד
הָיָה יוֹם גָּשׁוּם, הוּא חִפֵּשׁ
אֶת נַעֲלֵי חֲבִית וְשָׁקַע בְּתַרְדֵּמָה
כְּשֶׁהִתְעוֹרָר פָּכַר הָיָה מִיִּשְׁהוֹ אַחֵר
רִגְלָיו לֹא הוֹכִילוּ אוֹתוֹ עוֹד
לְאוֹתָם מְקוֹמוֹת בּוֹ יָדְעוּ לָנוּחַ
רִגְלָיו הִפְכוּ לְכִנְפִים
וּבְמַעוֹפּוֹ הוּא גָלָה
שָׂאִין עֲצָם בְּעוֹלָם
וְהוּא לְבַד, לְבַד
וּנְפִלָא. וּמִשָּׁלָם.

ביום

בו האדם אבד את עשתונותיו
היה קשה לקבוע
אם היה זה יום חרף חם
או יום קיץ גשום
הוא התעורר בבקר לשאגת התרנגול
יצא מביתו עם כידון
וירה אותו אל עבר הירח
הירח צנח וימת
בתוך השמש.

היום

בו האדם טפס על עץ
החיים היה יום שבת
הוא לבש תכריך תכלת
ועל ראשו כפה אדמה
הוא אכל מפריו, אכל ואכל
עד שנאסף אל עמיו.

רְאִיָּה

אֲנִי רוֹאֶה אֶת ה' בְּכָל מָקוֹם

אֲנִי רוֹאֶה אֶת ה' בְּכָל מָקוֹם
בַּחֲשֵׁךְ, בָּאוֹר, בְּאַהֲבָה, בְּרִצְחָה,
בְּשִׁנְאָה, בְּטִמְטוּם, בְּצוּאָה,
בְּעוֹר, בְּזִקְנָה, בְּמוֹת הַיָּלָד,
בְּפוֹלִיטִיקָה, בְּשִׁיחָה, בַּחֲמֶר,
בְּפוֹרְנוֹגְרָפִיָּה, בְּסִטִּיָּה, בְּצֹל,
בְּשִׁרּוּתִים, בְּרִעָב, בְּמוֹתָרוֹת,
בְּפֶסֶלֶת, בְּזֵהוּם-הָאוֹיֵר, בְּרִצְחָה-עַם,
בְּמוֹת-הַצִּדִּיק, בִּיִּסּוּרִים, בְּשִׁמְחָה,
בְּשִׁחִיתוֹת, בְּעֶשֶׂר, בְּאֶשֶׁר, בְּעֵנִי,
בְּמִכּוֹנִיּוֹת, בְּבִנְיָנִים, בְּרִמְזוּרִים,
בְּמַחֲלָה, בְּרִפּוּאָה, בְּמַדָּע, בְּיוֹיִסְקָצִיָּה,
בְּהֶסְתֵּר-הַפָּנִים, בְּהֶסְתֵּר-הַסִּתְרוֹ, בְּאֶדָם,
בַּחֲיָה, בְּשׁוּעָל, בְּעֶקֶב, בְּנַחֲשׁ,
בְּגִבֹּר, בְּאִשָּׁה, בְּטֶרֶסְטִי, בְּאַנְדְּרוֹגִינוֹס,
בְּחוֹל, בְּיָם, בְּיָרֵחַ, בְּשֶׁמֶשׁ,

אֲנִי רוֹאֶה אֶת ה' בְּכָל מָקוֹם

וְכַמָּה שֶׁהוּא מְסַתֵּת
וְכַמָּה שֶׁאֲנִשִּׁים מְנַסִּים לְהַסְתִּירוֹ
כֵּךְ אֲנִי רוֹאֶה אוֹתוֹ יוֹתֵר.

בְּרוּךְ בְּמָקוֹם בְּרוּךְ הוּא.

הַשְּׁלָמָה

בְּשִׁיר הַשָּׁשֶׁת אֲלָפִים הַשְּׁלִים הַמְּשֻׁרָר עִם הַמֶּנֶת
עִם מוֹת אַחִיר, לֹא עִם מוֹתוֹ שְׁלוֹ
הוּא כְּתֹב זֹאת בְּשִׁיר
מִתּוֹךְ פֶּחֶד
בְּגוֹף שְׁלִישִׁי
כִּי עַל מוֹתוֹ לֹא יָדַע וְלֹא יָכַל
לְדַבֵּר בְּגוֹף רִאשׁוֹן
לְמַתִּי הַגּוֹף הַשֵּׁנִי,

בְּשִׁיר הַשָּׁשֶׁת אֲלָפִים
הַשְּׁלִים הַמְּשֻׁרָר עִם הַמֶּנֶת
אֵךְ כְּדַרְכּוֹ
זֶה הָיָה מְאַחֵר מְדִי.

סֵדֶר עוֹלָמִי

שׁוֹב הִיָּתָה לְךָ הַתְּקִפָּה וְצַעֲקָתָ
שְׁאֵתָה רוֹצָה לְשִׁנוֹת אֶת הָעוֹלָם
סִדְרָתָ אֶת כָּל הָעֲנִינִים בְּדִיּוֹק
אֶת הַכֹּלְכֻלָּה, אֶת מַעֲרֻכַת הַצֶּדֶק
אֶת הָאֲנָשִׁים, אֶת שִׁיטַת הַמַּסּוֹי
אֶת אֱלֹהִים, אֶת בְּתִי הַחוּלִים
הַכֹּל סִדְרָתָ בְּמִלְאוֹ
עוֹלָם חֲדָשׁ וְנִפְלָא.
וְאַחֵר כֵּךְ הִלַּכְתָּ לִישׁוֹן.

זֶה סוּף

הָעוֹלָם
סוּף הָעוֹלָם
אֵין טוֹב וְאֵין רָע
וְיָמִי יִדְבָּר וְעַל מָה
קוֹלוֹת נִשְׁמָעִים מְכַל עֶבֶר
וְאַפְלוֹ קַרְקוֹר הַצִּפְרִידֵּעַ
דָּעָה לְגִיטִימִית
שְׁנָה לְכָל קוֹל
כֹּלָם יְכוּלִים לְדַבֵּר
בְּתֵנְאִי שְׁאִישׁ לֹא שׁוֹמֵעַ
הַכֹּל פֶּתוּחַ לְקוֹל, לְכֹל
הַכֹּל פֶּתוּחַ וְחִפְשִׁי
לֹא אֱלֹהִים
כֹּלָם חִפְשִׁים
לְגֹמֹר עִם הָעוֹלָם.

שׁוֹשְׁנָה
וּמִתּוֹךְ הָאֶסְפֵּלֶט
תִּצְמַח שׁוֹשְׁנָה.

הפוך

אִיפֹה טְעִינוּ
בְּאֶמֶת
אִיפֹה לֹא טְעִינוּ
כָּל הַזְמַן הַתְּנֵהְנוּ כְּאֵלֹ
הַכֹּל מִתָּר, הַכֹּל אָסוּר
הַכֹּל הַפּוֹךְ
לְגִמְרִי
כְּאֵלֹ אֶת מִגְדֵּל בָּבֶל
יֵשׁ לְחִפּוֹר בְּתוֹךְ הָאֲדָמָה
בְּתוֹךְ הַיָּם אוֹ בְּחִלָּל
כְּאֵלֹ כָּל הַתְּשׁוּבוֹת
מְחוּצָה לָנוּ
אִיפֹה טְעִינוּ בְּאֶמֶת
אִיפֹה לֹא טְעִינוּ.

בית המקדש

יֵשׁ יָמִים שְׁאֵנִי מִתְּנַעֲנֵעַ לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
עַד לְשֹׁד עֲצָמוֹתֵי מִגִּיעַ הַכָּאֵב
שֶׁם הָיִיתִי הוֹלֵךְ כְּשֶׁהָעוֹלָם הָזֶה הָיָה מְרֵה שְׂחִרָה
הוֹלֵךְ בֵּין כְּתָלָיו
וְיוֹצֵא אָדָם אֲחֵר
בְּמָקוֹם
אֲנִי הוֹלֵךְ אֶל הַיָּם
וְשׂוֹאֵל בְּעֵצַת הַגָּלִים
אֵךְ הַגָּלִים חִמְקִמְקִים
בָּאִים
וְנִעְלָמִים

כלים

אָני נושאַ על גבי אַת כלי-הַמקדָש
אך איני יודע
מה לעשות אִתָּם
כלים כלים
שהובלתי כָּל כֶּךָ הרבה שָׁנים
ועתה איני יודע איך לערוך אֶת השלֶחַן
איך לֵאכֹל אִתָּם אֶת הַקֶּרֶבֶן
על גְּבִי
מִלִּים וְשִׁירִים כֹּה רַבִּים
נְבוֹאוֹת, מְשִׁיחֵי שְׁקָר
תְּקוּוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ תְּקוּוֹת שֶׁהִתְמַמְּשׁוּ
מִמּוֹשׁ מִפְּחִיד עַד לְהִרְסָתוֹ
דוֹרְסִים שֶׁדָּרְסוּ אוֹתָנוּ
וְעַתָּה גַם לְמַדְּנוּ לְדָרֵס

על גְּבִי

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם
הָאֵם יֵשׁ מְשַׁמְּעוֹת לְכָל הַבְּלָבוֹל הַזֶּה
לְשֹׁכֵת בִּירוּשָׁלַיִם לְרֹאוֹת אֶת בְּנֵינִי
וְלֹא לְרֹאוֹת בְּבִנְיָנָה
לֹא לְרֹאוֹת בְּבִנְיָן בֵּיתֶךָ
הָאֵם יֵשׁ סוֹף לַבְּלָבוֹל הַזֶּה
לְרֹאוֹת בְּבִנְיָן שׁוֹב שְׁבִים לְאַרְצְךָ
בְּזָכוֹת מַחֲלַת שְׂכָחָה שֶׁל הִרְגַּע הָאֲחֵרוֹן
הָאֵם יֵשׁ מְשַׁמְּעוֹת לְכָל הַבְּלָבוֹל הַזֶּה
אֱלֹהִים הַנֶּעֱלָם כָּל כֶּךָ
כִּמָּה הַסִּתְרוֹת כְּבֹד בְּנִית לָנוּ מִשָּׁךְ הַשָּׁנִים
כִּמָּה הַסִּתְרוֹת בְּנִינוּ לְעֶצְמָנוּ
כִּמָּה סִתִּירוֹת וְכִמָּה סִתִּירוֹת
נִתְּנוּ לָךְ נִתְּתָ לָנוּ נִתְּנוּ לְעֶצְמָנוּ
וְנִתְּתָ, גַם אִתָּה, לְעֶצְמְךָ
אֱלִי, אֱלִי, הָאֵם יֵשׁ מְשַׁמְּעוֹת
לְכָל יֵצֵר הָרַע כָּאֵן בְּאַרְץ הַקֹּדֶשׁ

מִי יֹאמַר שֶׁכֶּן וּמִי יֹאמַר שֶׁלֹּא
 מִי יֹאמַר יָמִין וּמִי יֹאמַר שְׂמֹאל
 מִי יֹאמַר אֶמֶת וּמִי יֹאמַר שֶׁקֶר
 מִי יֹאמַר לָכֵן וּמִי יֹאמַר שְׁחֵר
 מִי יֹאמַר קִדְּשׁ וּמִי יֹאמַר חֹל
 מִי יֹאמַר טָמֵא וּמִי יֹאמַר טָהוֹר
 מִי יֹאמַר

מִי יֹאמַר

מִי יֹאמַר

וְנֶאֱמַר לוֹ, נֶאֱמַר לְכַנּוּתוֹ
 גַּם אִם יִרְכַּב עַל חֲמֹר
 מִי יֹאמַר
 גַּם אִם יַעֲוֶף עַל צִפּוֹר
 מִי יֹאמַר
 גַּם אִם יִתְפַּוֵּץ מוֹל עֵינָיו וַיִּתְאַחֵד
 מִי יֹאמַר
 גַּם אִם יַעֲלֶה הַשְּׂמִימָה וַיָּשׁוּב
 מִי יֹאמַר
 גַּם אִם יִהְיֶה אֶת כָּל נְבִיאֵי הַשֶּׁקֶר
 מִי יֹאמַר
 שֶׁהוּא דוֹכֵר אֶמֶת
 אֵיךְ גִּדַּע
 הָאֵם בְּעִשִּׂית הַשָּׁרוֹךְ
 אוֹ בְּנִעִילַת הַסַּנְדֵּל
 אוֹ בְּשִׁמוּשׁ הַמָּטָה
 אֵיךְ
 בְּאֶמֶת
 חֲשֹׁךְ גָּדוֹל נָפַל עָלֵינוּ
 וּבִתְרוֹכּוֹ אוֹר גָּדוֹל
 שֶׁאֵינָנו רוֹאִים וְרוֹאִים
 כְּסוּמָא אָנוּ רוֹאִים אֶת הָאוֹר
 כְּצֵל מְעֻמָּעַם, הִנֵּה הָאוֹר
 נִצֵּב לְפָנֵינוּ הַיּוֹם
 וּמִי יֹאמַר
 מִי יֹאמַר

עַל גִּבִּי

יְהוּדָה שֶׁהִלְכֶתָּ בְּמִדְבַּר-הָעוֹלָם

בְּכָל מַדְבְּרֵי־הָעוֹלָם
 שֶׁעָלִית לְכַתֹּב שִׁירִים בְּכָל פְּסָגוֹת־הָעוֹלָם
 שֶׁהִלָּלְתָּ אֶת הַשֵּׁם בְּכָל שָׁפָה וּבְכָל נְאֻדִּי
 בְּתַחֲתִית הָאֲדָמָה, בְּמוֹתָךְ, הִגַּם תְּהַלְלִי
 בֶּן תְּהַלְלִי
 וַעֲתָה אֶמַר לִי אֱלֹהִי
 אִם יֵשׁ כָּל כֶּךָ הִרְבָּה אוֹר
 לָמָּה עִם כָּל כֶּךָ הִרְבָּה חֹשֶׁךְ
 אִם כָּל כֶּךָ הִרְבָּה אוֹר בִּירוּשָׁלַיִם
 לָמָּה רוֹאִים כִּי צֶל

אֱלֹהִי אֱלֹהִי אֵל תִּתֵּן לִי תְּשׁוּבוֹת
 תֵּן לִי לְהַעֲלִים בְּתוֹכְךָ
 כִּבְרֹת אֵינִי רוֹצֶה לֹא שְׁאֵלוֹת לֹא תְּשׁוּבוֹת
 לֹא שִׁירִים יָפִים וְלֹא שׁוּרוֹת יָפוֹת
 לֹא אִשָּׁה יָפָה וְלֹא מְלָבוּשִׁים נְאִים
 לֹא אֶהְבֶּת־נִצָּח וְלֹא תַעֲנוּגוֹת־הַבָּשָׂר
 לֹא יוֹתֵר, אֱלֹהִי אֱלֹהִי,
 לֹא רוֹצֶה לְדַעַת, לֹא יוֹתֵר לְנִסָּח
 שְׁאֵלוֹת נִפְלְאוֹת, לֹא יוֹתֵר לְכַתֹּב
 שִׁירִים נִפְלְאִים
 לֹא, אֵת כָּל אֱלֹהִים
 לֹא הַחֲמוֹר וְלֹא הַהִרִים
 לֹא.

תֵּן לִי סוּף סוּף לְהַעֲלִים בְּתוֹכְךָ
 לְהַעֲלִים בְּתוֹכְךָ
 לְהִיּוֹת עוֹלָם בְּתוֹכְךָ.

נְעִילָה

בְּפָנֵי קֹהֵל עִם וְעִדּוֹת רַבּוֹת מְסֻפָּר
הָרִי אֲנַחְנוּ חוֹתָמִים סוּגָרִים וְגוֹמְרִים
אֶת הָעוֹלָם כְּפִי שְׁהִיָּה
לֹא יוֹתֵר צָלָלִים, צָלִים, צְלוּיִם
אֲנַחְנוּ מְכַרְיָזִים עַל סוּף הָעוֹלָם.
יְחִי הָעוֹלָם!

עֲדִים הֵם הַתְּפוּזִים, הַצִּפּוּרִים
הַדְּגִים, הַמְּלָפְפוּנִים, הָעֲצִים
הַזְּמִים, הָאֲגָמִים, הַנְּחָלִים
הָאוּרִים, הַחֲשָׁמְלִים, הַגְּזָרִים
וְכָל הַמְּבַקְשִׁים לְהִיּוֹת עֲדִים

תָּם וְנִשְׁלַם הָעוֹלָם,
יְחִי הָעוֹלָם!

משקל הדיו

הנסיעה הכי ארוכה

הנסיעה הכי ארוכה
היא להגיע
למקום
בו
אתה נמצא.

הצלחות המעופפות

אֶת נֶאֱדָה בְּעֵינַי
וְאֲנִי אוֹמֵר שְׁאֲנִי
אוֹהֵב אוֹתְךָ
וַיֵּשׁ לָנוּ שְׁלֹשָׁה
יָלְדִים
וְאֶנְחֵנוּ יַחַד שְׁלֹשׁ
עָשָׂרָה
שָׁנִים
אִז לָמָּה כָּל כֶּךָ קָשָׁה
לְחִיּוֹת יַחַד
לְנִקּוֹת אֶת הַסִּירִים
לְהַחֲלִיף חֲתוּלִים
כְּשֶׁחֲתוּלִים שְׁחֹרִים עוֹבְרִים בֵּינֵנוּ
עִם עֵינַיִם יְרוּקוֹת מְבַרִיקוֹת כְּאֵלֶּה
וְאֵת אוֹמֶרֶת לִי כָּל הַזְּמַן
שֶׁאֵת מְרִגִּישָׁה בּוֹדְדָה
וְשֶׁאֲנִי לֹא עוֹשֶׂה מְסָפִיק
וְאֲנִי מוֹתֵשׁ מְטַעֲנוֹתֶיךָ
וּמֵהֵלֵא מְסָפִיק שְׁנֵרָאָה כָּל כֶּךָ הַרְבֵּה
וְכָל כֶּךָ מְעִיף
וְאֵת צוּעֶקֶת
וְכָל הַזְּמַן מְדַבֶּרֶת
וְנִמְאָס לִי לְשִׁמוּעַ אוֹתְךָ כָּל הַזְּמַן
בְּדֶרֶךְ לְמִקְרָר לְשִׁתּוֹת
בְּדֶרֶךְ לְשִׁרוֹתִים לְהִשְׁתִּין
בְּדֶרֶךְ הַחֹצֶה לְכְרוֹחַ מִמֶּךָ
מִמְבֹּטֶיךָ וּמִפְרָצוֹפֶיךָ
שְׁחֹדְרִים בִּי כְּמוֹ לְהִבִּים לוֹהֲטִים
כָּל זֶה הִרֵי הִיָּה אֲמוֹר לְהִיּוֹת אַחֲרֶת
חֲשַׁבְנוּ
כִּי הִרֵי לֹא הִבְטַחְנוּ כְּלוּם
כְּפִי שְׁאוּהֲבִים מְבִטִּיחִים
וְחֲשַׁבְנוּ שְׁאֵם לֹא יִהְיוּ הַבְטָחוֹת
גַּם הַפְּרוֹת לֹא יִהְיוּ
שְׁאֵם לֹא יִהְיוּ תִקְוֹת
גַּם אֲכֻזּבוֹת לֹא יִהְיוּ
וְהַחֲתוּלִים הַשְׁחֹרִים עִם הָעֵינַיִם הִירֻקוֹת

מי יכל לַצְפוֹת שֶׁהֵם יבֹאוּ בְּכַמִּיּוֹת כָּאֵלָה
 מי יכל לַצְפוֹת שֶׁהֵם יִהְיוּ שְׁקֵטִים כָּאֵלָה
 כְּמַעַט בִּלְתִּי נִרְאִים
 עַד שֶׁנִּרְאָה שֶׁהֵם רַבִּים כָּל כֶּךָ שְׂאִין
 מְקוֹם בְּבִית
 שְׂאִין מְקוֹם לְזוֹז
 שֶׁכָּל תְּנוּעָה בָּאָה עַל חֲשַׁבּוֹן מְקוֹמוֹ שֶׁל
 הַשָּׁנִי
 מַחְלָקִים מְנַתְּחִים מַחֲפָשִׁים מִיְּנִימוֹם שֶׁל
 מְקוֹם
 מַחֲפָשִׁים מִיְּנִימוֹם שֶׁל קִיּוֹם
 כְּשֶׁהָיָה לָנוּ הַכֹּל
 מַחֲפָשִׁים הִרְבָּה
 וְאֵין כְּלוֹם
 הַקִּירוֹת מְלֵאִים צְעָקוֹת
 חֲרִישִׁיּוֹת
 וְקוֹלֵנִיּוֹת
 הַכּוֹסוֹת מְדַבְּרוֹת עֲלֵינוּ
 מֵאַחֲרֵי הַגֵּב
 הַמְזַלְגוֹת יוֹדְעוֹת הַכֹּל
 הַסְּפִינִים
 הַצִּלְחוֹת הַמְּעוֹפְפוֹת
 וְהַנְּשָׁבְרוֹת עַל הָרֶצֶפָה
 כְּאִילוּ שְׂבִירָתָן יְכוּלָה לְאַחַד אוֹתָנוּ
 וְהַטְעָנוֹת לֹא אֶסוּף
 הַטְעָנוֹת עַד שְׂאִינִי יְכוּל כָּבֹד לְהִבִּין עַל מָה אֶת מְדַבְּרָת
 הַמְּלִים שֶׁעָפוֹת מֵעַל רֹאשִׁי
 אֵיפֹה הֵן נוֹפְלוֹת אוֹ אוֹלֵי הֵן יוֹצְאוֹת מִהֶאֱטָמוֹסְפֶּרָה
 כְּמוֹ בְּלוֹנִים
 מִי יוֹדֵעַ אֲנִי רַק יוֹדֵעַ
 שֶׁהַחֲתוּלִים מִלְּלִים
 יוֹתֵר מִדִּי.

הַדָּבָר וַיַּחְסֵי צִיבוֹר

1 מִכָּל 3 אָנָשִׁים

בְּעוֹלָם הַמַּעֲרָבִי

יִחְלָה בְּסֶרֶטֶן

1 מִתּוֹךְ

4

יָמוֹת מִסֶּרֶטֶן

וְאַנְחָנוּ חוֹשְׁבִים שְׂמִגְפַת הַדָּבָר

הַיְתָה בִּימֵי הַבִּינִים

אָבֵל לִסֶּרֶטֶן יֵשׁ יַחְסֵי צִבוֹר מַעֲלִים

לֹא עוֹבֵר שְׁבוּעַ

מִבְּלִי שְׁנֹשְׁמַע עַל

תְּרוּפָה חֲדָשָׁה

עַל טְפוֹל חֲדָשׁ

שֶׁלֹא

יַעֲזֹר לְאַף אֶחָד

בְּמַעַט

אֲנַחְנוּ הָרִי לֹא יוֹדְעִים עַל זֶה כָּלוּם

זֶה קוֹרָה תְּמִיד לְאַחֲרִים

אָבֵל כְּשֶׁאַתָּה מִתְחִיל לְהִתְקַרֵּב לְגִיל אַרְבָּעִים

אַתָּה שׁוֹמֵעַ עַל זֶה שֶׁחָלָה בְּסֶרֶטֶן

וְעַל זֶה שִׁמַּת

אַתָּה שׁוֹמֵעַ וְאוֹמֵר לְעֶצְמְךָ בְּסִפּוּק

שֶׁזֶה קוֹרָה לְאַחֲרִים

עַד שֶׁזֶה מִגִּיעַ אֵלֶיךָ

אַתָּה עֲצָמְךָ אוֹ קָרוֹב וְאִז

אַתָּה כָּבֵד לֹא יָכוֹל לְדַבֵּר

אַתָּה פּוֹנֶה לְכָל הַמְכַשְּׁפִים

לְרוֹפְאִים עִם נִסְיוֹן שֶׁל חֲמִשִּׁים שָׁנָה

וְלִמְרַפְּאִים הַטְּבָעִיִּים שְׁנוֹתָנִים לְךָ תִּקְוָה

אָבֶל הַסֶּרֶטֶן הוּא עֶסֶק
מִשְׁתַּלֵּם מֵאֵד
אֶפְשָׁר לְהִתְרִים אֲנָשִׁים
לְהַשִּׁיג תַּקְצִיבִים בְּלִי סוּף
לְמַחְקָרִים שְׁלֹא
יֻכָּלֻוּ
לְפִתְרוֹן

כִּי אִם יֻכָּלֻוּ לְפִתְרוֹן
מִה יַעֲשׂוּ כָּל הַיַּחְצָנִים
מִה יַעֲשׂוּ כָּל מְגִיֵּסֵי הַכֶּסֶּפִּים
מִה יַעֲשׂוּ כָּל מְגִיֵּסֵי הַתַּקְצִיבִים

הַסֶּרֶטֶן הוּא
עֶסֶק טוֹב.
רוֹפֵא טַבְעִי

בֵּין יֵתֵר עֶסוּקִי
אֲנִי גַם רוֹפֵא טַבְעִי.
מַעוֹלָם לֹא חֲשַׁבְתִּי לְעֶסוּק בְּזֶה כָּל הַזְּמַן
לְשִׁמוּעַ אֲנָשִׁים חוֹלִים מִבֶּקֶר וְעַד עֶרֶב
זֶה לֹא דָּבָר בְּרִיא.
אָבֶל פַּעַם אוֹ פַּעַמִּים בְּחֹדֶשׁ אֲנִי מִשְׁתַּמֵּשׁ
בִּידִיעוֹתַי כְּדֵי לְעֻזּוֹר לָהֶם
וּלְהַכְנִים כְּמֵה גְרוּשִׁים לְאוֹבְרֶדְרֶפֶט
הַבִּלְתִּי נִגְמֵר.
הֵם מְסַפְּרִים אֶת צְרוּתֵיהֶם שְׁעָה אוֹ שְׁעָה נִחְצִי
וְכֵן מִזֶּה הֵם כְּבָר מְרַגִּישִׁים יוֹתֵר טוֹב.
אַחֲרֵים אוֹ רֶבֶם חוֹלִים מְחַיִּי הַיּוֹמִים
מִן הַבְּעַל שֶׁמִּשְׁגַּע אוֹתָן מִן הָאִשָּׁה מִן הָעֶבְרָה
מִהַפְּשׁוֹרֵן לְצִיר שְׁלֹא מִצּוֹ מִן הַצּוֹרֵךְ לְהוֹכִיחַ שֶׁהֵם מַצְלִיחִים
מִן הָאִמָּא שֶׁרָצְתָה שִׁיְהִי עוֹרֵכִי דִּין אוֹ שִׁיתַּחַתְנוּ עִם רוֹפְאֵי
שְׁנִים
מִן הַמִּשְׁכָּרֶת שְׁלֹא מְסַפִּיקָה לְחֹצֵי חֹדֶשׁ
מִן הָאוֹטוֹ הַחֹדֶשׁ שֶׁהֵם רוֹצִים רוֹצִים
מִן הַתְּשׁוּלוּמִים הָרַבִּים אֲלֵיהֶם נִכְנָסוּ וְהֵם לֹא יְכוּלִים לְעֻמּוֹד
בָּהֶם

מִן הַשְּׁקָרִים שֶׁהֵם מְסַפְּרִים לְנִשְׁוֹתֵיהֶם אוֹ לְבַעֲלֵיהֶן כְּדֵי לְלַכֵּת
לְפִילִגֶּשׁ לְמֵאֵהָב

וְכוֹאֵב לָהֶם
בְּפֶטֶן, כּוֹאֵב לָהֶם בַּחֲזוֹה, הַלַּחֵץ דָּם עוֹלָה
יֵשׁ לָהֶם פְּרִיחוֹת, אוֹ הֵם רוֹצִים לָמוּת כְּכֹר
מִסְרָטֵן אוֹ מְטָרָשֶׁת נְפוּצָה
וְהֵם מְחַפִּים לָנֶס שְׂיוּצִיָּא אוֹתָם מִבְּעִיּוֹתֵיהֶם
וְיוֹכִיל אוֹתָם לְחֵלוֹם
אֵךְ הֵם לֹא כָּל כֵּךְ רוֹצִים לְדַעַת
שְׁזֶה נִמְצָא בִּידֵיהֶם
אוֹלֵי לֹא הַכֹּל, אֲכַל הַרְבֵּה
הַרְבֵּה מְאֹד.

מילים

רְאִינוּ אֶת שִׁירְתָּנוּ נִשְׁפָּכֶת
כָּיָם לְנֶהָר, כָּמִי
תְּהוֹם לְאֶדְמָה, אֵךְ גַּם
צָפִינוּ לְיוֹתֵר מִדֵּי
מִמֶּנָּה
שֶׁהִיא תַעֲשֶׂה אֲנָשִׁים טוֹבִים יוֹתֵר
שֶׁהִיא תִשְׁנֶה אֶת הָעוֹלָם
שֶׁהִיא תַעֲשֶׂה אוֹתָנוּ רְגוּעִים
שֶׁהִיא תִקְרָב אֶת הָאָדָם לְאֱלֹהִים
שֶׁהִיא תַעֲשֶׂה אֶת נִשְׁוֹתֵינוּ יְפוֹת יוֹתֵר
שֶׁהִיא תַצִּיל אוֹתָנוּ מִן הַמָּוֶת
צָפִינוּ מִן הַשִּׁירָה, וּבְצֶדֶק
וְכִי מִמִּי נִצָּפָה, מְלֶכֶד
הַמְּלִים.

כיתבו משוררים כיתבו

בְּיָמִים אֵלֶּה

בְּיָמִים אֵלֶּה

בָּהֶם

חֹפֶשׁ הַדְּבוּר הוּא עֲלֵה
לְדַבֵּר אֶת כָּל שְׁטוּת הָעוֹלָם
בּוֹ חֹפֶשׁ הַפֶּרֶט הוּא תְּרוּץ
לְהוֹלִלוֹת
בּוֹ הַמֶּלֶךְ מִיָּן הִיא
סְטִיָּה

בְּיָמִים אֵלֶּה

בָּהֶם הַמֶּלֶךְ דָּת

הִיא קָרָדָם לְעִשּׂוֹת מִמָּנוּ

מָמוֹן

בְּיָמִים אֵלֶּה

בָּהֶם

הַמֶּלֶךְ דְּמוֹקְרַטִיָּה

הִיא שֵׁם נִרְדָּף

לְרוֹדְנוֹת הַכֶּסֶף בְּעוֹלָם

בְּיָמִים אֵלֶּה

בָּהֶם הָאֱמָנוּת

הִיא גִּימִיק

הַזְקוּק לְמַדוּנָה שֶׁתִּקְרָא שִׁירִים

בְּיָמִים אֵלֶּה

בָּהֶם הַשִּׁירָה

נִכְתְּבָת כְּדִי שֶׁלֹּא יִקְרָאוּ אוֹתָהּ

בָּהֶם

הַטְּלוּיָזִיָּה קוֹבֵעַת מַהִי

אֱמָנוּת

וְהִיא כָּל דָּבָר

בְּיָמִים אֵלֶּה בָּהֶם

כָּל מִטְמָטֵם

מִבִּיעַ אֶת דַּעְתּוֹ בְּעִנְיַי הָעוֹלָם

בְּיָמִים אֵלֶּה

בָּהֶם
בְּתֵי חוֹלִים עִם מְכַשְׁפִּים
וּמְכֹנֹת טְקָסִיּוֹת
נִקְרָאִים מִדַּע מִתְקַדֵּם
בְּיָמִים אֵלֶּה
בָּהֶם הַמַּעֲרָב
מוֹכִיחַ אֶת כַּחוֹ הַהֶרְסָנִי
וְקוֹרֵא לַעֲצֹמוֹ נְאוֹר
בְּיָמִים אֵלֶּה
בָּהֶם הָאֲנִישֵׁימִיּוֹת כְּרָגִיל
יוֹצֵאת מִן הָאֲרוֹן
בְּיָמִים אֵלֶּה
בָּהֶם
הַטְלוּיָזָה קוֹבַעַת
מֵהִי
הַמַּצִּאוֹת
בְּיָמִים אֵלֶּה
בָּהֶם אֵלֵּהִם מִסְתַּתֵּר מֵעֵינֵי הָאֲנָשִׁים
בָּהֶם
מִנְהִיגִים
לֹא רוֹאִים אֶלֶּא אֶת הַכֶּסֶף
שֶׁבְּכִיסֵי תוֹמְכֵיהֶם
מִנְהִיגִים אֵינָם רוֹאִים אֶלֶּא אֶת
תַּאֲוֹת הַכֶּסֶף שֶׁלָּהֶם
בְּיָמִים אֵלֶּה
בָּהֶם
יֵשׁ מוֹת חָשׁוּב
שֶׁמִּקְבֵּל שְׁעוֹת שֶׁל רִיטִינֵג
כְּנֶגֶד מוֹת לֹא חָשׁוּב
הַנִּמְחָק מִזְכָּרוֹן הַצּוֹפָה
דְּקוֹת לְאַחֵר שְׁדוּרוֹ
בְּיָמִים אֵלֶּה
בְּרָגָעִים אֵלֶּה
בָּהֶם סוֹמְאִים אֶת עֵינֵינוּ
וְנוֹתְנִים לָנוּ לַחֲשׁוּב
שֶׁאֲנַחֲנוּ בְּשִׂיא
בְּשִׂיא מָה?
בְּשִׂיא הַהִתְקַדְּמוֹת הָאֲנוּשִׁית
וְלֹא הִיא
בְּיָמִים אֵלֶּה

בָּהֶם אָמֵן נִמְדָּד
 לְפִי זְמַנּוֹ בְּאַמְצֵי הַתְּקַשְׁרֹת
 הַמְּשַׁכְּנֵעִים אוֹתָנוּ שֶׁשָּׁחַר הוּא לָבֶן
 וְלָבֶן הוּא שָׁחַר
 בְּיָמִים אֵלֶּה שְׂאֵי אֶפְשָׁר לוֹמַר דְּעָה
 לֹא מְקַבְּלֵת מִבְּלִי לְהַמְחִיק מִן הַרְשִׁימָה
 בְּיָמִים אֵלֶּה
 בָּהֶם שׁוֹלֵט דְּרָקוֹן הַמִּתְכַּת עִם
 מֵאָה הָרָאשִׁים
 שְׂאִישׁ אֵינּוּ רוֹאֶה
 בְּיָמִים הָאֵלֶּה
 בָּהֶם
 אֵין סְכוּי שֶׁדָּבָר בַּעַל
 עֶרֶךְ
 יִתְרוֹמֵם מַעַל
 נִחְלִי הַבִּינּוֹנִיּוֹת מִבְּלִי
 שִׁיטְבַּע לְעַד

בְּיָמִים
 אֵלֶּה
 דּוֹקָא
 בְּיָמִים אֵלֶּה
 כְּתָבוּ מְשׁוֹרְרִים כְּתָבוּ
 לֹא לְמַעַן הַפְּרִסּוּם
 כִּי הָרִי אֵין פְּרִסּוּם בְּשִׁירָה
 לֹא לְמַעַן הַתְּהַלֵּל
 כִּי הָרִי אֵין תְּהַלָּה בְּשִׁירָה
 וְלֹא לְמַעַן הַקְּהֵל כִּי הָרִי
 אֵין קְהֵל לְשִׁירָה
 וְלֹא לְמַעַן הַפְּסֹף
 כִּי הָרִי אֵין פְּסֹף וְלֹא יִהְיֶה פְּסֹף בְּשִׁירָה
 אֲלֹא עַל מְנַת שְׁמִשׁוּרָר אַחֵר
 מֵאָה שָׁנָה
 אוֹ אוֹלֵי חֲמָשִׁים
 שָׁנָה מִן הַיּוֹם
 יִקְרָא
 וַיִּדַּע
 שֶׁהִיָּה מִישָׁהּ אוֹלֵי אָנִי
 אוֹלֵי אֶתָּה
 שֶׁהִבִּין שָׂרָאָה שִׁידַע

וְשִׁפְתָּב אֶת זֶה.
וְשִׁהֲפִתִּיכָה הִיטָה אֶפִּילוֹ גְּרוּעָה יוֹתֵר
מִן הַשְּׁתִּיקָה
שֶׁל כָּל הַסּוֹכְבִּים
וְהַסֹּכֵל
וּבִתּוֹכוֹ שִׁמְחָה גְּדוֹלָה
שִׁמְחַת הַיְּדִיעָה .

ראש מתפוצץ

הָיָה עִם אֶחָד שְׁפָעַם
הָאִשָּׁם בְּהִרְסַת הָעוֹלָם
וְעַל אִף שֶׁהָעוֹלָם לֹא נִהְרַס
הִחְלִיטוּ עַמִּים אֲחֵרִים לְהִשְׁמִידוֹ
וּלְהִשְׁמִיד אֶת צְאֲצָאָיו.
אִט אִט נִשְׁכְּחוּ הַסְּבוּת אֲךֹ
עַדִּין הָיוּ כָּל הָעוֹלָם רוֹצִים
וּמִפְּכִים וְהוֹרְגִים אוֹתוֹ
וְגַם הוּא כָּכָר הַתְּרַגֵּל כָּל כֶּךָ שֶׁהוֹרְגִים אוֹתוֹ
עַד שֶׁבִקֵּשׁ הַנְּחֻת וְהָיָה אָמֵר
תִּהְיֶה כֶּךָ וְכֶךָ
נִתְפָּשֶׁר עַל מָאָה וְעַל שְׁלֹשׁ מֵאוֹת
וּלְפָעַמִּים עַל אֲלָפִים אוֹ עַל מִלְּיוֹנִים
לְבִסּוֹף שָׁמוּ אֶת כָּל הָעָם הַזֶּה אִט אִט בְּתוֹךְ
עִיר אַחַת וְאָמְרוּ לָהֶם שֶׁעֲכָשׁוּ יַעֲשׂוּ אֶת הַדְּבָרִים בְּעֶצְמָם
וְתִהְיֶה תְּכֵנִית מִחֻשָּׁב
שִׁמְדֵי שָׁבוּעַ אוֹ שָׁבוּעִים יַעֲלוּ בַּגּוֹרֵל חֲמִשִּׁים אִישׁ
וּפָצְצָה שִׁתְּטֵמֵן בְּתוֹךְ רֹאשָׁם מִרְגַּע הַלְּדָה תִּתְפּוֹצֵץ
לְכֻלָּם הִיטָה אוֹתָהּ פָּצְצָה ,
אֲךֹ עַל אִף שֶׁתְּאֹרֶטִית הַסְּבוּיִים הָיוּ שְׁנוּיִם
מִשּׁוּם מַה בְּתִשְׁעִים וְתִשְׁעֵי אַחֲזוֹ מִן הַמִּקְרִים הָיוּ
אֵלֶּה הָעֲנִיִּים מֵתִים יוֹתֵר מִן הַעֲשִׁירִים
וְכָל פַּעַם שֶׁהָיוּ עוֹלִים בַּגּוֹרֵל הַחֲמִשִּׁים
כָּל הָעַמִּים הָיוּ שִׁמְחִים מְאֹד
וְהָיוּ שׁוֹלְחִים תְּנֻחוּמִים לָעָם וְלַמִּשְׁפָּחוֹת
וְהוֹלְכִים לְהַמְשִׁיךְ בְּעִבּוּדוֹתֵיהֶם
וְעַד כֹּמָה שְׁזָה מִפְּתִיעַ כָּל הָעָם הָיָה מְקַבֵּל אֶת הָעֲנִיִּין
בְּדָבָר הַבְּרוּר מֵאֲלִיו וְלֹא חָשַׁב אִישׁ מֵהֶם לְפּוֹצֵץ אֶת הַמִּחְשָׁב
אוֹ לְהוֹרִיד אֶת הַפָּצְצוֹת מִרֹּאשֵׁיהֶם .

פריז

אף אחד לא אוהב את הצרפתים
אף לא הם עצמם
וברחוב טילסית פבר אין זונות
פריז הולכת ונכבית מיום ליום
משנה לשנה
וקמו להטוטן מימן ומזדקן
היא מנסה לשמור על יפיה
משפבר הימים
ללא הצלחה.

מקום

אני זר בכל מקום
אך שום מקום אינו זר לי
מתואן ועד אינסטמבול
אני שומע צעדים של לדינו
אנשים שהלכו לכל מקום
עם ריח של עץ תפוזים מגרנדה
רואה בתיים עם אבנים
שהבנאי שם חולם
על לוסנה
עקבות של יהודים
עם ריחות שעוברות מדור לדור
כך
שום מקום אינו זר לי.
אין לי בית
וכל מקום הוא ביתי.

פריז העתיקה

פריז היא זקנה
עם פנים מקמטות
והנסת הוא רק זפרון
הדבר היחיד שחי בה
הם ילדים צוענים מלכלכים
במטרו
שמבקשים פרנק או שנים
בטענה שאין להם בית
ומבזים אותו באוטומטים
על ממתקים ושוקולדים.

נשות פריז היפות

מאחורי הפנים הבוהקות
מסתתרות ערמות של משחות
ואבקות
השער פלו צבוע
ומתחתיו אין לדעת מה יש
הצעירות מלאות פצעי בגרות
עד גיל עשרים וחמש...
ואז העור מתמלא משחות
הנשים היחידות שעדיין נראות נשים
הן נוקא המבגרות ששרדו
ושקאפור מתאים לגילן.

המבטים במטרו

השִׁפְתִּים נִסְגְּרוֹת אַחַת עַל
הַשְּׁנִיָּה
הַפְּנִים מְקַמְטוֹת פְּנִימָה
בְּכֹל אֶחָד מִן
הַמְּבִטִּים הָאֵלֶּה
מִסְתַּתֵּר גִּיהֲנוֹם פְּרָטִי
סֶכֶל שֶׁלֹּא נִגְמַר
אֶחָד לִיד הַשְּׁנִי בַּמְטְרוֹ בְּפִרְיֹז
מְדִינָה שֵׁשׁ בָּהּ הַכֹּל חוּץ מֵאִשֶּׁר
וְהֵם לֹא יוֹדְעִים שָׂאֵם יִדְבְּרוּ
אֶחָד עִם הַשְּׁנִי עַל הַגִּיהֲנוֹם שֶׁלָּהֶם
מִחֲצִיתוֹ יַעֲלֶם
אֲבָל הֵם כָּל אֶחָד
טִירָה מְבַצֵּרֶת
מִסְבִּיבָה נֶהָר מְלֹא תַנִּינִים
נֶהָר שֶׁל מִים מְזֻהָמִים.

איש החורפים הארוכים

מודקש לקלאוס גרקן

אִישׁ הַחֹרְפִּים הָאֲרָפִים
כּוֹתֵב לִי אֵימִלִּים
מִבֵּין אֶת שִׁירָתִי
טוֹב מִכָּל הַיִּשְׂרָאֵלִים סְבִיבִי
כּוֹתֵב כָּאֵלֹו
אֲנַחְנוּ עֹשְׂרִים שָׁנָה יָחַד
וְתָמִיד הַשְּׁפָעֵנוּ אֶחָד עַל
הַשְּׁנִי
הוּא כּוֹתֵב עַל יוֹרִיק,
בֶּן דּוֹדוֹ שֶׁל הֶנְרִי,
שֶׁלֹּא רוֹצֵה לַעֲבוֹד
אֵךְ הוּא סֹפֵר כְּבֹר עֹשְׂרִים שָׁנָה.
סֹפֵר, כְּמוֹ מְנַהֵל חֲשִׁבוֹנוֹת,
זֶה לֹא מְקַצוֹעַ לְמִשׁוֹרֵר.
אֵין מְקַצוֹעַ שְׁמֵתָאִים לְמִשׁוֹרֵר.

בניינים ואנשים

אולי זה העֶשֶׁר, אולי העֶנִי שְׁבֹא אַחֲרָיו,
אולי הבְּנִינִים בְּנֵי מֵאוֹת שָׁנִים
אולי הַצִּלָּים שֶׁל מֵתִים
הַמְּלָאִים בַּצִּעֲקוֹת שֶׁל כָּאֵב
אולי זֶה מִזְג הָאֲוִיר הַקָּר
הַחֲרָפִים הָאֲרָכִים
אולי כָּל אֵלֶּה יַחַד
אֵךְ הָאֲנָשִׁים כָּאֵן הוֹלְכִים וְנֹעְשִׁים
קָרִים וְרָעִים מִיּוֹם לַיּוֹם
כָּלִי לָשִׁים לֵב, צֶעֶד אַחֵר צֶעֶד
מִזְמָן הֵם וְתָרוּ עַל הַחִיּוֹן, עַל הַצָּחוּק
עַל הַמְּלָה אֲשֶׁר
רְגִשׁוֹת שְׁלִילִים מְכַסִּים אוֹתָם כְּהִלָּה
בְּעִיר הַזֹּאת הַשָּׁמֶשׁ
לֹא תִזְרַח יוֹתֵר.

חנויות

חַנוּיֹת בָּנוֹת מֵאָה שָׁנָה וְיוֹתֵר
נִסְגְּרוֹת
צְעִירִים בְּנֵי שְׁלֹשִׁים
נְרָאִים זְקֵנִים
וְלֹא נִרְאָה
שְׁמִישָׁהּוּ מְרֻגֵשׁ מֵה קוֹרָה פֶּאן.
רַק הַתִּזְרִים עֲדִין מִתְפַּעֲלִים.
הַשְׂמִים נִהְיִים נְמוּכִים עוֹד יוֹתֵר.
וְהַכֹּל בַּחוּץ נוֹצֵץ
הַמְכוּנוֹיֹת הַחֲדָשׁוֹת, הַבְּגָדִים הַיְקָרִים, הַפָּנִים
הַמְאֻפְרוֹת, וְהַכֹּל בַּפָּנִים רְקוּב.

מותה של עיר

אֵתָה יָכֹל לִרְאוֹת שְׁהַכֹּל מֵת פֶּאן
כִּי הַשִּׁירָה מֵתָה
אֵתָה יָכֹל לִרְאוֹת שְׁהַכֹּל מֵת פֶּאן
כְּשֶׁאֵתָה קוֹרָא אֶת הַשִּׁפָּה
אֵין מֵלָה אַחַת, מִשְׁפָּט אֶחָד
שֶׁלֹּא מִתְיַמֵּר לִזְמֹר מִשְׁהוֹ אַחֵר
וְהַמִּשְׁהוֹ אַחֵר הִזָּה קָשׁוּר
לְמִישָׁהּוּ אוֹ לְמִשָּׁהּוּ אַחֵר שְׁמִישָׁהּוּ אָמַר
וְהַמִּשְׁפָּטִים נַעֲשִׂים אֲרָכִים
לֹלֵא סוּף, אֶפְלוֹ הַשִּׁירָה
נִכְתְּבַת בְּפִרוֹזָה
וְאֵין אֶחָד שְׂיוֹכֵל לִזְמֹר
מִשְׁפָּט אֶחָד בְּרוּר
אֵתָה יָכֹל לִרְאוֹת שְׁהַכֹּל מֵת
כִּי הַשִּׁפָּה מֵתָה.

פרדה

מִשֶּׁהוּ מֵת בִּי הַיּוֹם
מִשֶּׁהוּ מָאֹד שְׁלִילִי
אֲךָ אֵינִי מְרַגֵּישׁ שְׂמִיחָה
כְּמוֹ לְהַפְרֹד
מֵאִשָּׁה שְׂאֵמְלֵלֶת
וְזוֹ עֲדִין פְּרֻדָּה
וְהַפְּרֻדוֹת קָשׁוֹת
מִשְׁפָּטִים נִמְשָׁכִים
מִנְסִים לְהַסְבִּיר מַה מֵת
אֲךָ זֶה לֹא חָשׁוּב
כִּי מִשֶּׁהוּ טוֹב יוֹתֵר נוֹלֵד מִזֶּה
זֶה לֹא חָשׁוּב
אֲךָ הַהִסְבָּרִים נִמְשָׁכִים
הַפְּרֻדוֹת נִמְשָׁכוֹת עַד בְּלִי דִי
נִפְרָדִים וְלֹא עוֹזְבִים.

בניינים ובני אדם

נִרְאָה שֶׁהַבְּנִינִים הַיָּפִים
הֵם הַמְתָּאֲרִים הַכִּי טוֹב
אֶת הָעִיר הַזֹּאת
הֵם מְלֵאִים פִּיחַ שְׁחֹר
לַפְּעָמִים מְנַקִּים אוֹתָם
וְאֵז שׁוֹב כְּמוֹ פֶּעַם
כְּמָה חֲדָשִׁים מְאֻחָר יוֹתֵר
הֵם שׁוֹב מְלֵאִים פִּיחַ שְׁחֹר.

עקבות

עֲקֻבוֹת וְעֻקְבוֹת וְעֻקְבוֹת
בְּכָל מְקוֹם בּוֹ אֲנִי דוֹרֵךְ
אֲנִי מוֹתִיר מֵאַחֲרַי מִשֶּׁהוּ
וּמִקְבֵּל מִשֶּׁהוּ
מִן הָעֻקְבוֹת שְׂאֵחֵרִים הַשְּׂאִירוּ
וּמִן הָאֲדָמָה
עוֹצֵר
לְהַגֵּעַ לְהָאוֹת
מִי הִיָּה כָּאֵן
מִי יִהְיֶה כָּאֵן
מִי חֵי כָּאֵן
מִי נִקְבֵּר וּמִי יִקְבֵּר כָּאֵן
מִי יוֹלֵד וּמִי יָמוּת
עַל הַמְּקוֹם בּוֹ דִּרְכָתִי
וְהַדֶּרֶךְ נַעֲשִׂית מְעֻנֵּינִת יוֹתֵר
אַרְכָּה יוֹתֵר, בְּלֹתִי אֶפְשָׁרִית
יוֹתֵר.

לא שיר

לא לנסות לכתוב שיר
לא ספרות
לא לנסות להצליח
שיר
לכתוב את המלים
שיוצאות
לספר את הספור
לשכוח
את כל ההיסטוריה של
הספרות
ברגע שאתה מחזיק
את העט.

יוריק בפריו

יוריק, בן דודו של הנרי,
מסתובב בפריו
ובבולנור היטליין
הוא לא רואה איטלקים
בשאנן אליזה
הוא לא רואה שדות
בספרי השירה
הוא לא מוצא שירה
ובספרי הספרות
הוא לא מוצא ספרות
בנשים
הוא לא רואה נשים
באנשים
הוא רואה צללים.
ההבדל בין היום לבין פעם
זה שהוא בכלל הפסיק לחפש
משהו בפריו.

הבורגנות

בשנותיו האחרונות אָפּלו
בַּק הַזֶּקֶן
כְּתֹב עַל הַבִּרְגָּנוֹת
עָלֶיהָ כָּל כֶּךָ פֶּחֶד לְכָתוּב.
אָבֵל הוּא לְמַד אֶת הַבִּרְגָּנִים
אֵיךְ לְכָתוּב
עַל זֶה.
הוּא הַתִּיחֹס כָּל חֲיָיו לְסִפְרוֹת
כָּאֵל מְרוֹץ סוּסִים
בְּכָל שִׁיר הַמַּר עַל סוּס אֲחֵר
לְפַעֲמִים נִצָּח לְפַעֲמִים הִפְסִיד
אֵךְ תָּמִיד הַמַּר.

הכינרת בידינו

אֲנַחְנוּ הַתִּימָנִים שְׁעָלֵינוּ
בִּי 1881
אֵינָנו הַעֲלִיָּה הָרִאשׁוֹנָה
אֵינָנו הַעֲלִיָּה הַבִּלְתִּי לְגִלִּית
אֲנַחְנוּ הַעֲלִיָּה הַבִּלְתִּי קִימָת
לְפַעֲמִים אֲנַחְנוּ קִצָּת קִימָים

וְקוֹרָאִים לָנוּ
עַל־יַת הַתִּימָנִים
הֵם קָרְאוּ לָנוּ עֲרָבִים
בְּנֵי דַת מֹשֶׁה
וְאֵינִי יוֹדֵעַ מָה רַע בָּזָה
שֶׁתִּלְנוּ לָהֶם שְׁתִּילִים
וְגִדְלָנוּ לָהֶם דּוֹנָמִים
וְהַצֵּלַחְנוּ יוֹתֵר מֵהֶם
וְלָכֵן הֵם זָרְקוּ אוֹתָנוּ
הַקּוֹזָקִים הַיְּהוּדִים
מֵאֲדָמוֹתֵינוּ
וְהֵם צָעְקוּ
הַכִּנְרַת בְּיָדֵינוּ.

טבע שני

כְּשִׁירְדָה הַחֲמָה
מִן הַמְדָּרְגוֹת הַנְּעוֹת
אֶל עֶבֶר הַיָּם
וְהָאֲבָנִים הַתְּגִלְגָּלוּ
עַל פְּנֵי הַחוּף הַשּׁוֹמֵם
רָאִיתִי אוֹתָם מִתְנַשְּׁקִים
בְּצֵל שֶׁל עֶצָמָם
בּוֹכִים תוֹךְ כְּדֵי חִיּוֹךְ
יוֹדְעִים שֶׁלְעוֹלָם לֹא יוֹכְלוּ
לְאֹהוּב
בְּעוֹלָם הַזֶּה
הַכֹּל מְכוֹן מִתוֹךְ קַפְסָה שְׁחֹרָה
חוּר שְׁחֹר
שֶׁלֹא נוֹתֵן מְנוּחַ
בְּמִיּוּחָד לֹא
לְאֵלֶּה שְׂאִינָם רוֹצִים לְהִבִּיט בּוֹ
וְלִרְאוֹת שֶׁהַכֹּל מְכוֹן מִשָּׁם
הָאֵחַ הַגָּדוֹל הַרְבֵּה יוֹתֵר קָטָן מִשְׁחֻשְׁבָּנוּ
וְחִזָּק וּמִתְחַזֵּק מִיּוֹם לַיּוֹם
מָה יֵשׁ בְּרַבּוּעִים הָאֵלֶּה
לְמָה הֵם לֹא עֹגְלִים
לְמָה הֵם מְמַלְאִים לְאֵט לְאֵט אֶת חַיֵּינוּ
רַבּוּעִים מְרַבְּעִים
וְכָל פַּעַם שְׂאֲנִחֵנוּ עוֹשִׂים צֶעֶד לְנִצָּחַת אוֹתָם
הֵם כְּבֹר עָשׂוּ שְׂמוֹנִים צְעָדִים
מֵאֲתָנוּ
בְּעוֹלָם הַזֶּה
הַפְּרָנוּיָה הִיא
טֶבַע שְׁנִי.

כששכן

רע מת
אנשים מסביב מלחשים
פמה טוב שהוא מת
אולי הבגין ישתפר עכשו
הם מפחדים ממחשבותיהם
לוחשים
לא אומרים את הדברים בקול
רם
מבינים למה כל בקר מברכים
שיציל אותנו משכן רע
שיכל למרר את החיים
יומיום
הם מפחדים מן המתים שאם
נאמר עליהם דברים רעים
משהו יקרה לפה שלנו.
היתרון של שכן רע
הוא שפשהוא מת
הוא מפסיק להיות שכן רע.

נאמר להם

אם אֶנְחֵנוּ הוֹלְכִים לוֹמַר
לָהֶם
אֵת מֶה שְׁאַנְחֵנוּ חוֹשְׁבִים
נֹאמַר לָהֶם אֵת זֶה
בְּפָנִים
נֹאמַר עַד שִׁכְאָב לָהֶם
נֹאמַר לָהֶם
שֶׁהֵם מוֹצְצִים אֵת דְּמֵינוּ
שֶׁהֵם גּוֹנְבֵי תִינוּקוֹת
שֶׁהֵם עֹרֵב רֵב
שֶׁהֵם שׂוֹנְאֵי יִשְׂרָאֵל
נֹאמַר לָהֶם שְׁחַבֵּל
שְׁגוֹנְבֵי הַיְלָדִים הַתִּימָנִים
לֹא מָתוּ בְּאִירוֹפָּה
נֹאמַר לָהֶם
שֶׁהֵם כָּבֹר עָשׂוּ אֵת עֲבוֹדָתָם
לְהָרוֹס כָּל אַחֲדוֹת בָּעָם
וְעָכְשׁוּ תוֹרֵם עֶבֶר
נֹאמַר לָהֶם שִׁילְכוּ לָהֶם
לְאוֹנִיבְרָסִיטַת פְּרִינְסִטָאוֹן
אִם זֶה לֹא נִרְאָה לָהֶם
כִּי הִגְעָנוּ
וְאִישׁ לֹא יָזִיז אוֹתָנוּ
נִגְמְרָה הַתְּמִימוֹת שְׁלָנוּ
שֶׁבְּזָכוּתָהּ הֵם הִצְלִיחוּ
לְקַרְקֹעַ אוֹתָנוּ
כִּמָּה עֲשָׂרוֹת שָׁנִים
בִּטְעָנָה שִׁישׁ מִלְחָמָה
נֹאמַר לָהֶם
שֶׁהִצְלִיחוּ לְמַחּוֹק לָנוּ
הַרְבֵּה מִמָּה שֶׁהָיָה לְעוֹלָמִים
אֲבָל לֹא אֵת הַכָּל
צוּמָח לוֹ פֶּרֶחַ מִתַּחַת לְאַפֵּר
וְאַחֵר כִּךְ יִצְמַח גַּם עֵץ
כִּי שְׁמֵרָנוּ כִּמָּה סִיבּוּלִים
מִן הַסֶּבֶל שְׁלָנוּ

נֹאמַר לָהֶם שְׁלֹעוֹלָם
הֵם לֹא יָדְעוּ לַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם
כִּי בִּקְלָמָה בְּפִיהֶם
נֹאמַר לָהֶם שְׂכָל מַה שֶּׁהֵם רוֹצִים
יִמְנִים בְּשִׂמְאֲלָנִים
זֶה לְהַתְעוֹרֵר יוֹם אַחֵר
וְלִרְאוֹת שְׂאִין עֲרָבִים
וּכְשֵׁלֹא יִהְיוּ עֲרָבִים
הֵם יִחְלְמוּ גַם שְׂאֲנָחֵנוּ
הַסְפָּרְדִּים
נִעְלָם
וְאַחֵר כֵּךְ הֵם יִתְחִילוּ לִרְצוֹחַ אֶחָד אֶת הַשְּׁנִי
לְכֵן הֵם צְרִיכִים אֶת הַמִּלְחָמָה
וְאֲנַחְנוּ צְרִיכִים אֶת הַשְּׁלוֹם
וּכְשֶׁהֵם מְדַבְּרִים עַל שְׁלוֹם
הֵם מִתְפְּנִימִים לְדְרוֹס אוֹתָנוּ בּוֹ
כְּדֵי שְׂיוֹכְלוּ לְבָנוֹת גּוֹרְדֵי שְׁחָקִים
כֹּל כֵּךְ גְּבוּהִים שִׁירָאוּ מֵהֶם
אֶת בְּרִלִין וְאֶת וִירָשָׁה
שְׂאֲנָחֵנוּ גִרָאָה לָהֶם כֹּל כֵּךְ
קִטְנִים שֵׁם לְמִטָּה שֶׁהֵם יוֹכְלוּ שׁוּב
וְשׁוּב כְּתָמִיד לְהַתְעַלֵּם מֵאֲתָנוּ
הַגִּעְנוּ וְאִם אַתֶּם לֹא מוֹכְנִים לְחֻבֵּק אוֹתָנוּ
זֶה כָּבֵר לֹא אֲכַפֵּת לָנוּ
הַגִּעְנוּ וַיֵּשׁ בִּידֵינוּ גִרְזָנִים וּמִסְמָרִים
אָבֵל לֹא נִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם
אֲנַחְנוּ נִפְרָק אוֹתָם כְּשֶׁנִּרְאָה
אִיפֹה הַיִּלְדִּים שֶׁנִּעְלְמוּ
וְאִיפֹה הַפָּאָב שֶׁנִּמְחַק מִן הַתּוֹדָעָה
וְאִיפֹה הַעֲצִים עִם הַפְּרוֹת הַנִּפְלְאִים
שֶׁהִבֵּאֵנוּ מֵאַרְצוֹת עֲרָב.

מעונים

עֲזָבוּ אֶת תַּטּוּאָן
לְכוּן יְרוּשָׁלַיִם
תַּטּוּאָן מֵאַחֲרֵינוּ
וִירוּשָׁלַיִם עוֹד
לְפָנֵינוּ
הַדֶּרֶךְ הַפְּכָה לְהִיּוֹת
מְעוֹנֵנוּ.

פרעה

אֲנַחְנוּ בְּמִצְרַיִם
הַפְּרָעָה שְׁלָנוּ הוּא הַמֶּדַע
דֶּרֶקוֹן עִם מְלִיוֹנֵי רָאשִׁים
בְּכָל מְקוֹם
פְּרָעָה שְׁלָנוּ אֵינָנו וְהוּא בְּכָל מְקוֹם
כָּלֵנוּ עֲבָדֵי הַמַּעֲבָדָה שְׁלֹו
כָּלֵנוּ מְקִימִים אֶת הַפִּירְמִידוֹת
וְלֹא מְבִינִים
כָּפִי שֶׁהַמִּצְרִים לֹא יָדְעוּ
שָׂאִין עֲתִיד לְעֲבֹדוֹת וְלִשְׁעָבוֹד
שָׂאִין עֲתִיד לַמֶּדַע
וְלַהֲבִטָּחוֹתָיו.

הרגע הזה

הָרַגַע הַזֶּה כָּל כֶּךָ יָפֵה
הָרַגַע הַזֶּה שָׁבוּ
אֵינֶנִי נֶלְחָם בּוֹ
שְׁאֵינֶנִי נֶלְחָם בְּעֶכָר
אוֹ בַּהֲנָה
הָרַגַע הַזֶּה בּוֹ הַשֶּׁמֶשׁ מַעֲלִי
בּוֹ אֲנִי כּוֹתֵב בּוֹ אֲנִי קוֹרֵא
הָרַגַע הַזֶּה כָּל כֶּךָ הוֹה
הָרַגַע הַזֶּה בּוֹ אֵינִי חוֹשֵׁב
עַל שׁוּם דְּבָר אַחֵר
הוּא

גַּן עֵדֶן

הָרַגַע הַזֶּה הָאֵוִיר אוֹתוֹ אֲנִי נוֹשֵׁם נִפְלָא
הָאֵכָל נִפְלָא אֲנִי כָל כֶּךָ בְּרִיא
אֲנִי כָל כֶּךָ בְּתוֹכִי אֵינִי שׁוֹאֵף
לְשׁוּם דְּבָר אַחֵר לְשׁוּם מְקוֹם אַחֵר
לְשׁוּם עוֹלָם אַחֵר הָרַגַע הַזֶּה
אֵינִי פּוֹחֵד מִשׁוּם רָגַע אַחֵר
הָרַגַע הַזֶּה בּוֹ אֲנִי אֲנִי
בּוֹ אֲנִי רוֹצֶה לְהִיּוֹת רַק אֲנִי
כְּפִי שְׁאֵנִי, הָרַגַע הַזֶּה הוּא

המטריות של רודוס

נסעתי לרודוס ואפלו הייתי
בעירה תאולוגוס
לא הרבה תאולוגיה אבל כן
הרבה נשים לבושות בשחר
ודגים טובים
ויים נפלא שהזכיר את הים
בתואן
בימים הטובים
ואשתי הייתה יפה
והלדים נשארו בבית
ובאי התירותי מלא השמש הזה
מרפז העיר
מלא חגיות של מטריות
ולא חגיות קטנות
חגיות בגדל של חמשים מטרים
מרבעים
מטריות מכל הסוגים
ובכל המחירים
וכששאלתי למה יש כל כך מטריות ברודוס
אי שאין בו הרבה גשם
נאמר לי שאין מסים על מטריות
איזה יפי
אין מסים על מטריות
יש מטריות מטאיוון ומסין מאיטליה ומקפריסין
וכל המטריות בלי מסים
ברודוס
והבאנו מתנה לכל אחד ממכרינו
מטריה
ולעצמי הבאתי שני
ליטר שמן זית.

סרטן

למה דוקא לי
הוא שאל
למה זה היה צריך לקרות לי
שוב שאל

תגיד לי, רציתי לומר לו
על אף כאבו,
אתה חי על הירח או מה
אתם חיים על פדור הארץ
או במאדים
אחד מתוך שלשה אנשים
ילקה בסרטן
אתה מבין
אחד מתוך שלשה
אחד מתוך ארבעה אנשים
פעולם המערבי
מת מסרטן
ואתה שואל למה דוקא אתה

ואתה חושב שיש לנו רפואה מתקדמת
אז יש לי חדשות בשבילך
תקרא טוב את הסטטיסטיקה לעיל
ויש עוד מחלות רבות
וגם לפני מאתיים שנה
חשבו שיש להם רפואה מתקדמת
והיה חובה על הרופאים לעשות הקנות דם
לכל חולה
ולא הוא היה מנדה.
פנאה שדבר לא משתנה,
רק שהיום המנות יותר מדעי.

הפרס

שְׁלוֹם
זֶה מִשָּׁה בֶּן הָרֹאשׁ?
שְׁאֵלָה בְּפִלְפּוֹן

אֲשַׁתְּךָ אָמְרָה לְךָ עַל הַפָּרָס?

לֹא.

מַה, הִיא לֹא אָמְרָה לְךָ עַל הַפָּרָס?

אֵיזָה פָּרָס?

וּכְבָּר אָמַרְתִּי לְעַצְמִי,
הִנֵּה סוֹף סוֹף
אֲנִי מַחֲכָה לְטִלְפּוֹן הַזֶּה כָּבֹר
עֲשָׂרִים שָׁנָה
סוֹף סוֹף פָּרָס סְפֻרוֹתִי
זִכִּיתִי בַּפָּרָס סְפֻרוֹתִי!

זִכִּיתִי בְּשָׁבוּעַ בָּאִים הַקְּרִיבִים
פְּנִסְיוֹן מְלֹא בְּאֶחָד הַמְּלוֹנוֹת הַיָּפִים
בָּאִים
כָּל שְׁעָלֶיךָ לַעֲשׂוֹת הוּא לְהִגִּיעַ לְשִׁיחָה עִם סוֹכֵן
שְׁלָנוּ לְמֶלֶךְ טִימְבוּקְטוּ בְּתֵל אַבִּיב
וְלִשְׁמוֹעַ הַרְצָאָה עַל יְחִידוֹת נוֹפֶשׁ
בְּסֶפֶרְד וּבְקִנְיָה
וְהַפָּרָס מִבְּטָח לְךָ

אָה...

הָאֵם יוֹם חֲמִישִׁי בְּשַׁעֲה אַרְבַּע מִתְאִים לְךָ?
אֲשַׁתְּךָ אָמְרָה שֶׁהִיא יְכוּלָה בְּאוֹתָהּ שַׁעֲה

אָנִי לֹא מוֹצֵאת אוֹתָהּ בְּבֵית עֶכְשׁוֹ מְתִי הִיא
תִּהְיֶה מָה זֹאת אוֹמֶרֶת אַתָּה לֹא יוֹדֵעַ?
עוֹד חֲצִי שָׁעָה? עוֹד שְׁעֵתִים? עוֹד שְׁלֹשׁ שָׁעוֹת?
מָה זֹאת אוֹמֶרֶת נִרְאָה? יָבוֹא סוֹכֵן בְּמִיָּחַד לִפְגוּשׁ אוֹתָךְ?
הֵאֵם זֶה כּוֹלֵל פְּרֻטִּים טִיסָה? לֹא כּוֹלֵל פְּרֻטִּים טִיסָה
רַק מְלוֹן וְאִנִּי לֹא יוֹדַעַת מָה הַמַּחִיר,
תָּבוֹא וּתִקְבֹּל עוֹגָה וְכוֹס קָפָה
וְתוּכַל לְשֹׂאוֹל הַכֹּל אָבֵל
הַפָּרֶס מִבְּטָח לָךְ, שְׁבוּעַ זֹגִי בְּאֵיִם הַקְרִיבִים,
מָה זֹאת אוֹמֶרֶת לֹא רוֹצָה לָבוֹא
מָה אַתָּה עוֹשֶׂה צָחוֹק מִהַעְבוּדָה?

בְּשֵׁלֶב זֶה
סִגְרָתִי אֶת הַטֵּלְפֹּן
אֵךְ הֵייתִי מְנַמֵּס הַמִּלָּה אַחֲרוֹנָה שְׁלִי הֵיְתָה
שְׁלוֹם

שְׁלוֹם לַפָּרֶס הַסְּפְרוּתִי, שׁוֹב.

השיגעון הזה

קל
לי
קל לי
קל לי
קלי
מאד לכתוב
ואתם לא יכולים אפילו לדמין לעצמכם
במה קל לי
קל לי לכתוב
שירים
ספורים
מאמרים
ומה לא
קל לי
ואני מראה את זה בכל שיר
ואם
זה מעצבן הרבה אנשים
אז שזה יעצבן אותם
כי קל לי
במה קל לי
בדיוק באותה מדה
שקשה לי לפרסם
את מה שאני כותב
אז כשאתם יושבים
ומזיעים כל מילה
תחשבו על כמה שקל לי
וכמה שקשה לכם
וכמה שקשה לי לפרסם
את מה שקל לי לכתוב
כי צריך להיות איזשהו
הגיון
בשיגעון הזה.

מוזר

דְּבַר מוֹזֵר בְּכַתִּיבָה
הוּא
שְׁאַתָּה מְשׁוֹרֵר
רַק כְּשֶׁאַתָּה כּוֹתֵב
וְשׂוֹאֲלִים אוֹתְךָ שְׁאֵלוֹת עַל
הַיּוֹתֶךָ מְשׁוֹרֵר
רַק
כְּשֶׁאַתָּה לֹא כּוֹתֵב
בְּרִגְעִים שְׁאַנִּי לֹא כּוֹתֵב
אֲנִי סֶתֶם
אֵיזָה אִישׁ מְבַלְבֵּל
כְּמוֹ כָּלֶם
חוֹשֵׁב עַל הַיְלָדִים
עַל אֲשֶׁתִּי
עַל גְּרוּשִׁים
וְעַל הָעֲבוּדָה
וְלֹא יוֹדֵעַ אֵף פֶּעַם מָה
אֲנִי רוֹצֶה
כְּמוֹ עֲכָשׁוּ כְּשֶׁאַנִּי
כּוֹתֵב וְאֲנִי יוֹדֵעַ
שְׁאַנִּי רוֹצֶה לְכַתּוֹב
שִׁיר טוֹב.

יש לנו שירה מעולה

הוא לבש פנים רציניות
של אנטרופולוג מנסה
ותאר לי את כל בעלי החיים
ומזונותיהם
ואחר כך שאל אותי
"אם כן"

מה הוא מזונו של האדם?"
עניתי לו מה שעניתי לו
ואז הוא אמר לי
"את זה אני כבר יודע,

צפיתי לתשובה אחרת ממך."
ואחר כך הוא שוב שאל עוד
שאלה
ושוב עניתי לו
ושוב ענה לי
"את זה אני יודע,

צפיתי לתשובה אחרת ממך."
וכך עוד שאלה ועוד שאלה
עד שאני שאלתי אותו

"למה אתה בכלל שואל אותי?"

לו הייתי במקום אחר
הייתי פשוט קם והולך
כפי שאני עושה כשמעצבנים אותי
אבל זה היה בביתי
ולא הייתי רחוק מבצוע
טרנספור

כפי שעשיתי רק פעם אחת למטרף
שקבל הלם קרב במלחמת יום כפור
וקרא לעצמו משורר
הוא היה מופיע לי כל פעם שהיו אורחים
והיה נשאר.

אבל הפעם התאפקתי
כי הוא היה לפחות משורר

ועדין ופגיע.
אני לא יודע מה אמרתי

אָבֶל אַז הִתְפּוֹצְצָנוּ מִצְחוּק
וְאַחֵר כֵּךְ
הוּא הִתְחִיל לְדַבֵּר
כְּמוֹ כֹּל מְשׁוֹרֵר יִשְׂרָאֵלִי
עַל כֵּךְ שִׁישׁ לָנוּ שִׁירָה מְעֵלָה
וְזֶה נוֹשֵׂא שְׂמֵמֶשׁ מְעֻצָּבִין אוֹתִי
כִּי הֵם בְּכָלֵל לֹא קָרְאוּ שִׁירָה אַחֲרֵת
אֶלָּא בְּתַרְגּוּם
אָבֶל הַפַּעַם זֶה הָיָה בְּסִדֵּר
שְׁתַּקְתִּי כָּל עוֹד
אֲנִי לֹא צָרִיךְ לַעֲנוֹת לְשִׂאלוֹת.

פואטיקה קשה

זֶה עוֹמֵד מוֹל
עֵינֶיךָ וְאֵינֶךָ
רוֹאֶה

תִּסְתַּכֵּל

אֲנִי אוֹמֵר לָךְ
תִּסְתַּכֵּל!

וְאַתָּה עוֹר

תִּסְתַּכֵּל שׁוּב!

אָבֵל אַתָּה קוֹרֵא

אֶת הַמָּלִים

לֹא רוֹאֶה אֶת
הַלֵּבָן

וְהוּא הָרִי מְמַלֵּא אֶת הַדֶּף
וְאַתָּה לֹא רוֹאֶה

וְזֶה הַדְּבָר הַכִּי
חָשׁוּב בַּדֶּף

וְאַתָּה לֹא מִבִּין

אֵל תִּסְתַּכֵּל בַּמָּלִים
אֶלֶּא בַּלֵּבָן שֶׁהֵן
יוֹצְרוֹת

אֲזַי אֵינְךָ אַתָּה רוֹצֶה לְהִיּוֹת קוֹרֵא שֶׁל שִׁיכָה אִם אַתָּה
לֹא רוֹאֶה אֶת מַה שֵׁיִשׁ מוֹלָךְ.

בווסת הבאה

בְּנוֹסֶת הַבָּאָה
אֲנִי מִתְגַּדֵּשׁ
אֲנִי לֹא מִבֵּין לָמָּה אֲשֶׁה צְרִיכָה לְשַׁגֵּעַ אֶת כָּל
הַמְשָׁפָחָה
פַּעַם
בַּחֲדָשׁ
כְּאֵלֹו שְׁנָה מוֹכֵן מֵאֵלֹו
תּוֹדוֹ שְׁאַנְחֵנוּ הַגְּבָרִים
הַרְבֵּה פְּחוֹת רְגִישִׁים לְמַחְזוֹר הַיָּרֵחַ
אֲפֹלוּ אֲנִי
שֵׁשׁ לִי יָרֵחַ
בְּבֵית רֹאשׁוֹן וּבְצִמִּידוֹת לֹא פֶקַח
אֲנִי יוֹדֵעַ לְהִתְאַפֵּק
אָבֵל בְּפַעַם הַבָּאָה אֲנִי קֵם וְהוֹלֵךְ
לֹא חוֹזֵר יוֹתֵר
אֲנִי נֶעְלָם מִפֶּה עִם אוֹ בְּלִי הִילָדִים
עִם אוֹ בְּלִי הַדִּסְקִים
עִם אוֹ בְּלִי הַסִּפְרִים, הַבְּגָדִים, הַגְּרָפִים,
עִירִם אֲנִי חוֹזֵר לְרַחֲבוֹת
יִרְצוּ אוֹתִי יִרְצוּ
לֹא יִרְצוּ יִקְיֹאוּ
אָבֵל לְפָחוֹת הֵם לֹא יָבוֹאוּ בְּטַעֲנוֹת מוֹזָרוֹת
פַּעַם בְּעֶשְׂרִים וּשְ�מוֹנֶה
יוֹם
עַל הַפֶּתֶק אֶכְתֹּב:
אֶחָזֵר בְּעוֹד עֶשְׂרִים שָׁנָה
כְּמוֹ יוֹלִיסַס
אָבֵל מִסְבוֹת אַחֲרוֹת.

הווילון האדום

הורדתי את הווילון האדום
ונגלתה לי דרך
מצודיה היו חיות
בעקר אריות
והלכתי בדרך
הייתי זקוף והחיות כבדו אותי
אבל ידעתי
שאם אפשל
או אם אמעד
מיד יאכלו אותי
ומן הפחד הזה רגלי נעשו עיפות
רגלי נעשו כבדות
וכתפי החל לכאוב
ובכל זאת המשכתי ללכת פאלו דבר לא קרה
עד שנגמר המסלול
ונגמרו החיות
וראיתי דרך
המובילה לארמון גדול
ומואר מאד
הגעתי לארמון
ושם קבלה אותי אשה
עם כתנת לבנה ויפה
אך ידעתי שרק חלקי גופה הנראים ממשיים
הידים פפות הרגלים והראש
אך מאחורי הכתנת אין כלום
וידעתי
שיש במקום הזה שדים
אבל גם שרפים ואופנים
ושמעתי שאומרים
מפאן כבר לא תצא
אבל הייתי עיף ושכבתי לישון
על שלחן מעץ עתיק
שבמרכזו עור של כבשים שבכו
וכשישנתי
הייתי כמה סנטימטרים מעל השלחן
וחלמתי חלום
ובחלום

אוֹמְרִים לִי
 אֶל תִּפְחַד אֶל תִּפְחַד
 וְהִכָּכֵשׁ הַקָּטָן שֶׁמִּמֶּנּוּ הָיָה עָשׂוּי הָעוֹר בּוֹכָה
 וְכִשְׁהִתְעוֹרְרָתִי הָיְתָה הָאִשָּׁה הַלְבָנָה
 קְרוֹבָה אֵלַי מְנִסָּה לְהִתְנֹת עִמִּי אֲהָבִים
 וְרָצִיתִי אֶל הַגֶּגֶשׁ שֶׁל הָאֲרָמוֹן
 וְשֵׁם הָיָה מִפֶּל מִים
 שָׂבָא לֹא מָהָר
 כִּי אִם מִן הַשָּׁמַיִם
 וְעָמַדְתִּי מִתְחַתִּיו
 וְהַמִּים הָיוּ מִנְקִים אוֹתִי
 וְלֹא נִעְרָמִים עַל הָרִצְפָּה
 וְלֹא מְרֻטְיָבִים אֶת הָרִצְפָּה
 כָּאלוֹ שֶׁהָרִצְפָּה שׁוֹתָה אֶת הַמִּים
 וְאַחֲרֵי שֶׁהִתְנַקֵּיתִי
 הִלַּכְתִּי לְרֹאוֹת אֶת הַיַּעְרוֹת שֶׁמְסַבִּיב
 וְהִנֵּה אֲנִי רוֹאֶה צְבָאוֹת גְּדוֹלִים
 שֶׁל שְׂרִיּוֹן וְכִידוֹן
 בָּאִים עַל הָאֲרָמוֹן מְכַל הַכּוֹוֹנִים
 וּבִמְחֻשְׁבָּתִי
 שֶׁהָיְתָה חֲזָקָה מְאֹד בְּעַקְבוֹת הַמִּים
 עֲצָרְתִּי אֶת הַצְבָּאוֹת
 קָדָם אֶת אֱלֹהֵי שָׂבָאוֹ מִצְפוֹן
 וְאַחֲרָי
 אֶת אֱלֹהֵי מִדְרֹם
 וְאַחֲרָי אֱלֹהֵי מִמְזָרַח
 וּבִסּוּפָם
 אֱלֹהֵי מִן הַמַּעְרֵב
 וְכִשְׁכָּלָם נִעְצְרוּ
 אֲחֻזָּתִי בְּחֶבֶל וַיִּבְרַדְתִּי
 דֶּרֶךְ הַקִּירוֹת
 כִּי יִדְעָתִי שֶׁהִדְלַתוֹת
 לֹא יִפְתָּחוּ מֵעוֹלָם
 וּבָא הַלִּיקוּפָטָר
 וְלָקַח אוֹתִי מִשָּׁם
 וּמִמַּעַל רִאִיתִי
 עָף בְּרוּחַ
 אֶת הַנִּילוֹן הָאֲדָם.

רגשי אשמה

כַּעֲסֹתִי עָלֶיהָ
כִּי רָצִיתִי לִזְנוֹן
אֲבָל הִיא הִיטָה בְּנוֹסֹת
וְאִזּוּ הִתְחַלֵּתִי לְהִשְׁתַּוֵּלֵל
וְלִצְעוֹק
עַל זֶה שֶׁהִיא שֶׁתִּלְטֶנִּית
וְשֶׁאֵת הַכֹּל הִיא צְרִיכָה לִנְהַל
וְהִיא לֹא נוֹתֶנֶת לִי לְנִשּׁוּם
וְלֹא נוֹתֶנֶת לִילְדִים לְנִשּׁוּם
וְאֲנִי רָצִיתִי לִזְנוֹן
כִּי כָּבֹד
שְׂבוּעִים
לֹא הָיָה לִי כֹחַ
לִזְנוֹן
אֲבָל הִיא הִיטָה בְּנוֹסֹת
וְגִרַמְתִּי לָהּ לְרָגֶשִׁי אֲשָׁמָה
וְאַחֵר כֵּךְ הִילְדִים הִתְחִילוּ גַם הֵם לְהִרְגִישׁ אֲשָׁמִים
בְּכָל הָרִיבִים הַצָּעֲקוֹת שֶׁלָּנוּ
וְהַבְּכִי הַמְּבֹסָס שֶׁלָּהּ
וְאַחֵר כֵּךְ גַּם אֲנִי הִרְגֵּשְׁתִּי רָגֶשִׁי אֲשָׁמָה
וְהִלְכְּתִי
לְשֵׁרוֹתִים
וְעִשִּׂיתִי
בִּיד.

הרי פעם ידעתי והייתי הידיעה

הייתי לומד מן המחשבה
ידעתי להבין את הכרחיות
תחית המתים
היום אני לומד מן ההתבודדות
ההתבוננות
מהורדת קלפות הפצל
מהוצאת קלפות הצל
אני הולך ומתפשט
מפל בגדי
לכל צדדי
וכך נותר חסר אונים באין
שם אני מוצא את עזרי
בא אלי בחסר אונים
מחלט אהבה מחלטת.

אל תלכי אל הלילה הזה

אל תלכי בכבדות אל הרופאים האלה
שמדברים במספרים ולא מדברים לאנשים
שלמדו לראות באנשים מכונה ובתרופותיהם
הכימיות שמן לתקון מנועי מטוסים

אל תלכי באמונה אל הרופאים האלה
המחזיקים בידם האחת אזמל לחתך בו
וביד השנייה את נחש מלאך המות
המתבטל בגללם מעבודתו

אל תלכי בכבד ראש אל הרופאים האלה
עם החלוק הלבן תחפשת למכשפים
שלמדו רק להרס על מנת לרפא
להרס עד שהתרופה הופכת לרעל

אל תלכי כלל אל הרופאים האלה
שמבטיחים את העולם הבא בעולם הזה
ומקימים את המות במקום החיים
בשם אל המדע דורש הקרבנות ללא סוף

אל תלכי כלל אל המכשפים האלה
שמראים לך את האור אשר בסופו החשך
אשר ממשיכנים שנות עתיד למען שנית הנה
עם תרופותיהם המזעזעות אגא אל תלכי

משקל הדיו

אם לדיו הִיָּה מְשָׁקֶל
שִׁירֵי הָיוּ קוֹבְרִים
אֶת כְּדוֹר הָאָרֶץ
אִי שֵׁם
בְּתוֹךְ מְרֻכָּז שְׁבִיל
הַחֶלֶב
בְּמְרֻכָּז שְׁבִיל
אֵלֵּהֶם.

שם העולם

מֵהוּ
שְׁמוֹ שֶׁל הָעוֹלָם
בְּיוֹם בִּקְרָה בְּהִיר
בְּעֵת הַזְרִיחָה
כְּשֶׁכֻּלָּם יִשְׁנִים
מֵהוּ שְׁמוֹ
כְּשֶׁמִּדַּת הַדִּין
מִשְׁתַּלְטֵת עַל הָעוֹלָם
וּמַחְרִיבָה אוֹתוֹ
לְשִׁנְיָה
שְׁנִיָּה
מֵהוּ שְׁמוֹ שֶׁל הָעוֹלָם
בְּיוֹם הַדִּין
מֵהוּ שְׁמוֹ
בְּיוֹם בּוֹאוֹ.

אונס

ישראל
האם היית כל כך שבורה
כל כך אמללה ועיפה
עד שחלמת את הדברים הפוך
שאת שולטת בעם אחר
שאת מדכאת אותו
כפי שדכאו אותך בגולה הארבה
האם נעליך היו עד כדי כך בלויים
שפפות רגליך עסו את האבנים
והדם זרם לך בכל מקום
כאלו וסתך לא יכל להגמר
מה חלמת לראות את המציאות
מול עיניך ולציר מציאות אחרת
כמה הפו אותך כמה אנסו אותך
גבר אחר גבר, מכות ועוד מכות
כמה פעמים נאנסת עד שכל מלה
נראית לך כאונס כל אנס כדבר מה
מה חלמת ישראל מה חלמת
ולא יחלמו עמים אחרים, סיוטים
חלומות לבנים חלומות אדמים
עד שחזרת להיסטוריה בהיסטוריה
אינך יודעת את משחקי העולם
את לשונם החלקלקה ומעשיהם הנלוזים
את מאמינה לערכי מחריבין ואנסין
ולא רואה שאלה סיסמאות חלולות
מה חלמת שאמנם יש צדק מאחורי רעלת המלים
מה חלמת באמת ישראל שאת ישראל
אפשר לכבוש בכדורי גומי בחילי פלסטלינה
מה חלמת ישראל לכבוש את כל העולם בשירה
מה חלמת ישראל שיאהבו אותך אנסין
מה חלמת ישראל שיבינו אותך רוצחין
מה חלמת ישראל שיחבקו אותך כובשין
אני רואה אותך עיפה מן המסע
מן המסע לשוב אל המקום
מן המסע שלא נגמר

וְהוּא מְעִיף מְעִיף כָּל כָּךְ
 לְקִרְאָת סוּפוֹ, הַנְּעִלִים כְּבִדּוֹת פְּאֻנִיּוֹת
 הַבְּגָדִים בּוֹעֲרִים בָּאֵשׁ, הַתְּרָמִיל כְּמִשְׁקַל אֶבֶן
 מִן הַכֶּתֶל, וְהֵם מְזַדְנָבִים אֶחְרֵיכֶן
 לְהִרְגֵךְ, לְאוֹנֶסְךָ שׁוֹב, שִׁירָאֵל יִשְׂרָאֵל
 וְאִין מְנוּחַ,

כִּי יֵשׁ...

הגליל יחרב

הַגָּלִיל יִחְרַב וְאִישׁ לֹא
 יֵאֲמִין כְּבָר בְּגֵאֻלָּהּ
 אֶלָּא בְּמִשִּׁיחִיּוֹת שְׁקָר יֵאֲמִינוּ
 מִשִּׁיחִיּוֹת-אֶחְרִית-הַשְּׁלוֹם-הַפּוֹלִיטִי
 שֶׁל הַסַּכְּמִים בִּיסְמָרְקָנִים
 אִישׁ לֹא יֵאֲמִין בְּבוֹאֵךְ וְאִז תִּגִּיעַ
 אִישׁ לֹא יֵאֲמִין בְּקִיּוֹמְךָ וְאִז תִּגִּיעַ
 אִישׁ לֹא יֵאֲמִין כֹּאשֶׁר יִרְאוּךָ
 לְבוּשׁ סִתְבוֹת
 נְעִלִים לֹא בְלוּיּוֹת
 סַנְדָּלִים חֲדָשִׁים כְּאֵלוֹ לֹא הָלָכוּ
 אֶת כָּל רֹחַב הָאָרֶץ
 אֶלְפֵי פָּעָמִים
 אֶת הַפֶּרֶת אֶת הִירְדָן אֶת יַם הַמֶּלַח אֶת הַיָּם הַגָּדוֹל
 וְאִז הַגָּלִיל יִחְרַב
 וְהַשָּׁמַשׁ כְּבָר לֹא תִזְרַח
 וּבִאוּתוֹ יוֹם אֲנִי אֲחַפֶּה לָּךְ
 בְּשָׁנְתִי חוֹלֵם אוֹתְךָ
 בְּשָׁנַת-שָׁנוּתִי.

העתיד

רִאִיתִי אֶת הָעֵתִיד
וְהוּא עָגוּל שְׁחָר
עִם חֵר שְׁקוּף בְּאִמְצָע
הוּא מְסֻבֵּב סְבִיבֵנו
הָאָדָם בְּמִרְכָּזוֹ, לְצִדְדָיו
נוֹפֵל וְנִעֵלָם
מְסֻבֵּב סְבִיב הָרֹאשׁ
מִחֶפֶז דֶּרֶךְ לְצֵאת
מֵעֲצָמוֹ אֶל הָאָדָם
אֶל עֲצָמוֹ אֶל הַנִּעְלָם
מִן הָאָדָם אֶל הַנִּעְלָה
מִן הַנִּעְלָם אֶל הַנִּעְלָה
מִן הַנִּעְלָה עוֹלָה וְיוֹרֵד
נֶאֱבָק עִם עֲבָרוֹ
וְשָׁר.

עבדות

הָעֶבֶד הִכִּי גָדוֹל בְּמַצָּרִים
הוּא פֶרַע'ה.

לוסנה

או! לוסנה לוסנה
הייתי צועק

הם יורים בי נאני צועק
לוסנה לוסנה

כמו גבר מט'רף לפני מותו
לאהובה שלא תחזירה אהבה

כמו רבי עקיבא
קורע את קריאת שמע

חמשה אנשים יורים בי נאני צועק
לוסנה לוסנה

ועוברים ושבים
אינם עוצרים

נאני צועק לוסנה לוסנה

ואז צעקתי
מחמוד, מחמוד
איך יוצאים
מן הזם הסוער הזה
וחוזרים לבית ההלדת.

וכשהרמתי את ידי מן הדף
פלי דם
ברגע האחרון
ראיתי את
הקונסוליה האמריקאית.

שנת השינה

ללכת לישון
לאיזה אלפים שנה
ולתעורר
ולא להכיר אף אחד
לא את עצמי
לא את כל חברי
לא את משפחתי
עוד חמש אלפים שנה.

רגע הכתיבה

לכתב אני אוהב, זה הרגע בו
אני מרגיש במקום שלי, כמו רכבת חורקת
שסוף סוף נמצאת לרגע בין הפסים ונוסעת
אבל כל מה שמסביב, הפרסום, המוציאים לאור, כתבי עת
ובמיוחד ערבים ספרותיים, ועוד יותר במיוחד
שיחות על שירה עם משוררים אחרים,
הפרסום במוסף הזה או אחר, הפרס הספרותי הבא
כל זה מדכא אותי עד מאד, יותר מן העבודה
שלא אקבל אגודה על פרסום השיר הזה עליו עבדתי שעות.

אינטימיות

ברגע של אינטימיות מפתיעה
של שמש סתוית נפלאה
אני אומר לך
שעולמך נפלא
ונעים להיות בו
נעים להללך בו
נעים לשבח אותך
נעים מאד שמשך
השתקפות אורך בעולם
ובאותה אינטימיות
אני רוצה לשאל אותך

מתי בונים את בית המקדש.

שם מתכת

הם קוברים את השמים
עם אתים של אש
הם קוברים את מתייהם
עמק בתוך החלל
הם קוברים את רעליהם
עמק בתוך האדמה

הם קוברים את השמים
מכסים אותם בלוינים
משכיחים אותם מאתנו
לא שם מים
שם מתכת
גם שם מתכת.

הדם הכחול

איש אינו יודע לאן נעלמו העלים
שזרענו בדמנו הכחול
באדמה שזעקה ללא הפסקה
צאו ממני, צאו ממני, כמו עפר
צאו בכאב צאו בשמחה
אך צאו

ובכל זאת
בימים הכחלים
בימים הגדולים
פורחת לה שמחה אחרת
שמחה ללא בגדים.

בטרם נולדתי דווקא כן שמעתי

בְּטָרָם נולדתי
שָׁמַעְתִּי שְׁמֵלַח שִׁים בְּאַזְנִי
לֵאמֹן לְשַׁלַּח אוֹתִי
שָׁאַנִי עוֹנָה אוֹ לְכֹאן אוֹ לְשָׁם
אֵךְ לֹא לְשָׁם, רַק לֹא לְשָׁם
אַחַר כֵּךְ אָמְרוּ לִי
לְהִרְגִיעַ אֶת הָאֵשׁ
בְּאֵשׁ
לְהִרְגִיעַ אֶת הָאֲדָמָה
בְּאֹוִיר
לְהִבְהִיר אֶת הַמַּיִם
בְּאֹוִיר וּבְאֵשׁ
וְאָמַרְתִּי לָהֶם
הִנֵּה הִדְבָּרִים הָאֵלֶּה
בְּרוּרִים מְאֹד.

רגשי אשמה

אֲנִי מְרַגֵּשׁ טוֹב
תּוֹדָה
כִּי אֲנִי לֹא עוֹשֶׂה כְּלוּם
וְיֵשׁ לִי רִגְשֵׁי אֲשָׁמָה
שָׁאַיִנִי עוֹשֶׂה כְּלוּם
וְאֲנִי מְרַגֵּשׁ טוֹב
כֵּן, טוֹב מְאֹד
תּוֹדָה.

דלתות

אָני יוצא מִכָּל דֶּלֶת שֶׁאֲנִי רוֹאָה
יֵשׁ לִי עוֹד אֶלֶף דֶּלֶתוֹת
לִפְנֵי שְׂאֵצָא מִדֶּלֶת אֲמוּתִי
אֶל אִם הָעוֹלָם
תִּינּוֹק בֶּן יוֹמוֹ
לוֹעֵס מִסְטִיק
וּמִדְּבִיק אֶת צַעְדָּיו.

קטלוג

אל תִּרְשָׁם אוֹתִי בְּרִשְׁמוֹתֶיךָ
זֶה לֹא יִלְךְ
אָנִי לֹא הוֹלֵךְ
אִם תִּקְטָלְג אוֹתִי תִּתְאַכְזֹב
אִם לֹא תִקְטָלְג גַּם כֵּן
אָנִי הַמְּאַכְזֹב הַתְּמִידִי
בְּעֶקֶר אֶת עֵצְמִי
מִי שֶׁיִּקְטָלְג יִקְטָלְג
מִי שֶׁיִּאֲכֹזֵב יִאֲכֹזֵב
לֶךְ כְּבוֹד, לֶךְ לְבִיתְךָ
הַתְּשׁוּבוֹת לְבָעִיּוֹת חַיֶּיךָ לֹא אֶצְלִי
הַמְּנַעוֹל שְׁבוּר
וְהַמִּפְתָּח אָבֵד.

מרדכי היהודי

ובא אל המשפט אל שופט
בית המשפט העליון
ושאל
מה יעשה לאיש אשר מצא חן
בעיני
ואמר לו
ינשא מעל גבי העם
למען יראו ויראו צדק
ואמר
כן יעשה
קח את בני מרדכי
אשר אהבתי מכל בני
היושב מבדד בתאו
משתק מדבורו ואין מכתב
מגיע אליו קח את בני מרדכי
אשר דבר אל לבכם האטום
נבואה על האטום בו תמותו
ואתה השופט בטמטומך השתקת
בלא להבין
שהדבור הוא הדבר
שללא היכלת לדבר
לדבר תובילו עצמכם
ואשר בעמו נהפך למקצה
אותו מרדכי אותו אהבתי מכל
ואותך המדבר גבוהה גבוהה
על משפט ועל צדק אותך
אני מדביר עד מאד

ועתה הלכש את מרדכי
מלבושים נאים וילך בכל העיר
כשאתה לידו בוכה ואומר
צדק לא עשיתי ושופט אינני
הוא שדבר אמת ומשפט
הוא השופט.

המערה המכפילה

א.

בְּפוֹרִים, יוֹם שְׁשִׁי, צוֹם הַרְאֲמָדָן
בְּמַעֲרַת הַמְּכַפֶּלֶה, בְּמָקוֹם קְבוּרַתְךָ אֲבִרְהָם
צֶאֱצֹאֶיךָ רִצְחוֹ אֶחָד אֶת הַשְּׁנִי
לָמָּה הָאָדָם מְבַקֵּשׁ דָּם
עַל מוֹתוֹ שֶׁל אָדָם
שֶׁכָּל חַיּוֹ קִדְשָׁת-חַיִּי-אָדָם
אֲנִי שׂוֹאֵל אוֹתְךָ אֲבִרְהָם
עוֹד כִּמָּה קִרְבָּנוֹת בְּחִבְרוֹן
כִּמָּה מְכַפְּלוֹת קִרְבָּנוֹת עַל מְכַפֶּלְתְּךָ
אֲבִרְהָם אָנָּה רַחֵם עָלֵינוּ
עַל חַיֵּינוּ, עַל חַיִּים שְׁאֵנוּ מְזוֹלְזָלִים בְּקִדְשָׁתָם
עַל חַיִּים שְׁאֵנוּ מְזוֹלְזָלִים בְּחִשְׁבֹּתָם
אֵתָּה אֲבִרְהָם שֶׁהִרְסָתָ אֱלִילֵי-מִנֹּת
לְמַעַן חַיִּי-אָדָם.

ב.

בִּינִי וּבִינְךָ אֲבִרְהָם
בִּינִי וּבִינְךָ, אִם יִהְיֶה
מֵאֲתִים מֵתִים, הֲאֵם תִּרְגַּע
בִּינִי וּבִינְךָ מֵאֲתִים מִיִּשְׂרָאֵל
וּמֵאֲתִים מִיִּשְׁמַעֲאֵל וּכְבֹר הָיוּ, הֲאֵם זֶה מְסַפֵּק
וְאִם חֲמִשִּׁים בִּינִי וּבִינְךָ
וְאִם חֲמִשִּׁים וּכְבֹר הָיוּ חֲמִשִּׁים
אִם עֶשְׂרִים הֲאֵם תִּרְגַּע כָּמוֹ יִרְמְיָה
הֲאֵם תִּרְגַּע אֶת הָדָם אֲבִרְהָם

אָב רָם וּה' בְּתוֹכְךָ
 בִּינִי וּבִינְךָ אֵב כָּלְנוּ
 בֵּין יִשְׁמְעָאל לְבֵין יִשְׂרָאֵל
 אָבִינוּ בְּמַעֲרָה הַמְּכַפִּילָה
 פֶּתַח אֶת כָּל פֶּתְחֵי הָאֵל אַרְבָּעָה
 וְחֵן לְרוּחַ לְצֹאת לְמַעַן כָּל הָעוֹלָם
 אִם יִהְיוּ עֲשָׂרָה וּכְבֹּר הֵיוּ עֲשָׂרָה
 אִם יִהְיֶה אֶחָד אִם יִהְיֶה אֶף אֶחָד
 אֶתָּה שֶׁבִקְשָׁתָּ רַחֲמִים עַל סְדוּם וְעַמּוּרָה
 הָאֵם לְמַעְנֵינוּ, יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁמָעֵאל
 הָאֵם לְמַעַן צֶאֱצֹאֲיָךְ
 לֹא תִבְקֶשׁ רַחֲמִים?

יפאנים

אָנִי לֹא מִבֵּין אֶת הַיָּפָנִים
 עִם הַמְּצַלְמוֹת שֶׁלָּהֶם, עִם הַחִיּוֹךְ
 הַמִּתְמִיד, הַיּוֹם,
 יוֹם שֶׁלֹּג יְרוּשָׁלַיִם, אָנִי לֹא
 מִבֵּין אֶת הַיָּפָנִים, אָנִי גַם לֹא
 מִבֵּין מָה עָלָה בְּדַעְתִּי עֲנִין
 הַיָּפָנִים, דּוֹקָא בְּיוֹם שֶׁלֹּג מְקַשֵּׁיב
 לְזַמֵּר אִירֵי שְׁמַקְלִיט בְּחֻבְרָה יָפָנִית
 כָּכָה זֶה, אִישׁ לֹא מִבֵּין אֶת
 הַיָּפָנִים, אֵךְ בָּלָם רוֹצִים אֶת
 כְּסָפָם, אָבֵל אִם כָּבֹר מְדַבְּרִים עַל זֶה
 אָנִי גַם לֹא מִבֵּין אֶת הַסּוּדָנִים
 הַפִּלְסְטִינִים, הַגֵּרְמָנִים, הַדָּנִים
 הַצֵּרְפָּתִים, הָאֲנִגְלִים, הַהוֹלָנְדִים
 הַסְּעוּדִים, הַמְּצָרִים, הַקְּנָדִים,
 וּבְמִיָּחָד פֶּמוּוֹכֵן, אָנִי לֹא מִבֵּין אֶת
 הַיִּהוּדִים.

מחאה אדירה

מה זה כל האֲשֶׁר הָיָה
לֹא יִדְעָתִי שִׁישְׁנוּ בְּעוֹלָם
מָה עוֹשִׂים אִתּוֹ
אִיפֹה הַמְּשׁוֹרֵר שֶׁחָשַׁב שֶׁהוּא צָרִיךְ
לְסַבֵּל
שֶׁהִסְבֵּל הוּא הִיצִיחָה
אֲשֶׁר בְּשָׁאֲנִי מִתְעוֹרֵר
אֲשֶׁר בְּשָׁאֲנִי סוֹבֵל
אֲשֶׁר בְּשָׁאֲנִי מְבַלְבֵּל
אֲשֶׁר בְּשָׁאֲנִי רוֹאֶה עוֹלָם
אֲשֶׁר בְּשָׁאֲנִי רוֹאֶה צָדֵק
אֲשֶׁר בְּשָׁאֲנִי רוֹאֶה יָפִי
אֲשֶׁר בְּשָׁאֲנִי הוֹלֵךְ לִישׁוֹן.

הצפה

פְּעָמִים שָׁאֲנִי רוֹצֶה לְמַלֵּא אֶת הָעוֹלָם
בְּכָל כֶּךָ הַרְבֵּה מְלִים
עַד שֶׁלֹּא יִשְׁאָר מְקוֹם לְאֲנָשִׁים.
הָאֵם אִזְּ תִּבּוֹא?
הָאֵם אִזְּ תִּתְגַּלֶּה בְּעוֹלָם?
אֲמַלֵּא אֶת כָּל הָעָרִים בְּמְלִים
אֲמַלֵּא אֶת כָּל הַהָרִים בְּמְלִים
אֲמַלֵּא אֶת הַיָּם הַגָּדוֹל בְּמְלִים
כְּמוֹ חֲסִיד שׁוֹתֶה, שׁוֹתֶה מְלִים.
הָאֵם אִזְּ תִּתְעוֹרֵר?
הָאֵם אִזְּ אֲתִעוֹרֵר מִכָּךְ שֶׁלֹּא תִּתְעוֹרֵר?
אֲמַלֵּא בָתִּים בְּמְלִים
אֲמַלֵּא אֲנָשִׁים בְּמְלִים
אֶת מַעֲיָהֶם וְאֶת קִבְּתָם
אֲמַלֵּא אֶת הָעֲנָנִים בְּמְלִים
וְאִזְּ, אִזְּ, מָה,
אִזְּ יִשִּׁיר מִשָּׁה?

מסכת מכות

מסכת מכות

כ כל ערב שבת וכל שבת בצדדים אחרי שהיינו יוצאים מבית הכנסת
ומקבלים במה מכות בדרך כדי שגלגל ישר בתוך
המדרגה או סתם כך ללא סבה
היינו מגיעים לבית הענק של פאפא לוי וממה מרסדס
ושם היינו רצים בתוך המסדרון כמו ילדים אחד אחרי השני השלישי
ומידי כמה דקות היה איזה דוד מיני רבים דוד אמורפי ובלתי מזהה
מחטיף לנו מפה מאחורי הגב או בלחי, וזה היה חלק מן הענין
של המשפחה הכל כך מאחדת
ואיש לא חשב שיש בזה מן האכזריות או שזה דבר בלתי רגיל
היו אלה שמכים ואלה שסתם צעקו וגם היו אלה, כמו אבי, ששתקו
ובעצם השלימו עם הפשע. לא היה שם איש אחד שיציל אותי
איש אחד בסדום שיאמר שאין זה נאה להכות ילדים חלשים
אבל אז אנחנו לא ידענו והיינו הולכים כל שבת לפעמים בהתנגדות
ולפעמים משלימים עם גורלנו וכמו ילדים מקבלים מפה וממשיכים לשחק
וממשיכים לרוץ וממשיכים לקבל מכות וכשנהיים קצת יותר גדולים גם מבים
את החלשים יותר. זה היה בית ספר גדול לאכזריות החיים
אני בעקר למדתי שם איך לברוח מן המכה הבאה ללא הצלחה.

לס.ד.

א.

טפשי למות כך!
טפשי למות כך!

טפשי למות כך
כל כך מכשרת
קול כל כך יפה
שירים כל כך יפים
טפשי למות כך
ביום שמש אירופאי
לפל במדרגות
מדרגות מטמטמות
כח משיכה דבילי
טפשי למות כך
כל כך יפה
כל כך מלאה
כל החיים לפניך
טפשי למות כך
טפשי למות כך.

ב.

שימותו האחרים
בתאונות מטמטמות כאלה
לא את, עם קולך הנפלא
שימותו כל פועלי האון
אם יש איזשהו הגיון בעולם
נהרי אין
שימותו האחרים
לא אנחנו
המכשרים
קולות היקום
קולות התודעה
שימותו האחרים
שלא למדו לשיר
שלא למדו לדבר
שלא למדו לשוור

שְׁמֹתוֹ הָאֲחֵרִים
לֹא אֲנַחְנוּ
הַמְּכַשְּׂרִים.

טַפְּשֵׁי לָמוּת כָּךְ.

ג.

מִי לַעֲזֹאֵל יוֹדֵעַ לָאֵן הוֹלֵךְ הַזְמַן
מֵה מְשַׁמְעוֹת יֵשׁ לֹא־כֵךְ הַחַיִּים
אִם בְּכָל־
מֵה מְשַׁמְעוֹת יֵשׁ לִכְשָׁרוֹן
אִם בְּכָל־
שְׁמַעוֹרֵר אֲחֵרִים לִיצוֹר
מֵה מְשַׁמְעוֹת יֵשׁ לִכְשָׁרוֹן
שֶׁלֹא הִסְפִּיק לְהִתְבַּשֵּׁל
שֶׁיִּכָּל לְצִמָּח, וְהִיכֵן הוּא צוֹמֵחַ
הָאִם יֵשׁ עֲצִים שְׂצוֹמְחִים אֶל תוֹךְ הָאֲדָמָה
הָאִם מְקַבְּרֵךְ יְצַמַּח עֵץ יָפֶה יוֹתֵר
מִן הָעֲצִים שֶׁבְּקָבְרִים אֲחֵרִים
הָאִם הַנֶּפֶט שֶׁיֵּצֵא מֵאֲדָמָתְךָ יִהְיֶה וְךָ יוֹתֵר
אֲנִי שׂוֹאֵל בְּרָצִינּוֹת
כִּי אֲנִי רוֹצֶה לְדַעַת
וּבְסוֹף הַדֶּרֶךְ רָצוּי מְאֹד שִׁיְהִי
לְאַלְהֵים הַסֶּבֶר טוֹב.

סליחה

עולם נכבד
אני מצטער שהייתי רגיש מדי
שלא ידעתי לקבל את הצביעות שלכם
שלא למדתי לשחק על העול
שמלותי הפכו עקיצות כנגד טמטומכם
בעצם למה שאני אצטער, אני בכלל לא מצטער
אם אתם לא מצטערים
כשכל רצונכם הוא לאלף אותי
שאשתק קצת, שלא אדבר
על העול, על הבזיון, על ההשפלה,
הורים, מורים, רבנים, אנשי רוח, אנשי ספר,
אנשי חנוך, אנשי רפואה, אנשי מדע,
כלם כלם, אינכם יכולים להגן על החלש והרגיש, על הילד,
אינכם יכולים אינכם רוצים
המשיכו להיות עוורים, אל
תצטערו. אני
מצטער.

משוררים אגוצנטריים נראים לי עלובים

היא עלובה השירה
במיוחד כשמשורר קצת מכר או מאד מכר
מתחיל עם ההתקפות האגוצנטריות
במיוחד כשהוא מתחיל לדבר על חשיבות שירתו
ביחס לחשיבות שירתו של מישהו אחר
אז לא רק השירה עלובה גם המשורר עלוב כל כך
זה עצוב כל כך זה מעורר רחמים כל כך.
אני באמת לא רוצה להיות משורר כזה.

שנים

אני לא יודע בשביל מה אנשים רוצים לחיות כל כך הרבה
שנים
מה יש להם לעשות
אני לא חושב שמישהו מחכה לשיר הזה שלי
או לשיר הבא
זה לא מעניין אף אחד
ואתם יודעים מה
אני מאד שמח, מאד
זה נותן לי כח עצום
שירתי אינה תלויה באיש
הדבר החשוב בחיי אינו מעניין איש
זה לא מעניין אותי מה יחשבו על השיר הזה
אם הוא שיר או לא שיר, פרוזאי או לא
בכל מקרה אלה שאומרים את הדברים האלה
הם הקוראים הכי משעממים בעולם
אז בשביל מה לחיות כל כך הרבה שנים,
שלשים וחמש זה כבר מספיק לי, מספיק לי ויותר
או ארבעים, או מה שלא יהיה, מתי שלא יהיה
אני מוכן ומזמן.

דיינרס

הנה אני קונה את ספרי שיריך
ומוצא את עצמי משלם בכרטיס דיינרס
איש כבר לא יכל לברח מן התרבות הזאת
איש אינו יכל ללכת כבר להרים כי הרסוסים יתפסו אותו
ומי שאוהב ערים גדולות נהיה עכבר בקלוב
אי אפשר אפלו לברח ליצרות, העצים חולים
אי אפשר לברח אל תוך הבתים הטלויזיה תתפס אותך
אי אפשר לברח לשרותים הפלפון יתפס אותך
עוד מעט יחברו את כל מחותניו למחשב מרכזי
ויכבר לא יצטרכו בכלל להתאמץ לשטף אותם.
צ'רלס כמו כל המיאשים שאהבת
כמו נויחו, כמו לורקה, צעקת וזה לא עזר,
אולי אתה מעליהם כי ידעת
שזה לא יעזור, רק מטמטם
יצעק מתוך סיר לחץ אטום
שומעים רק את האדים.

איזה קטע

הם אומרים זה יעבר לך
הקטע הזה עם השירה
הם כבר אומרים את זה עשרים שנה
הם אומרים לי
אין בזה פסך
תעסק ברפואה טבעית
בזה יש פסך
וגם הרבה עבודה בעינים
אני אומר
וגם יותר מדי אחריות
ואז הם שוב חוזרים
הקטע הזה יעבר לך
והם לא שומעים
שזה בעצם כבר לא עובר עשרים שנה
ולכן אני מנהל חשבונות
רושם מספרים במחשב
כדי שאוכל לכתב שירים
והקטע הזה לא עובר.

המשפחה האוהבת

היו קוראים לי
בוא ילד בוא
והיו מרביצים לי
היו שוב קוראים לי
ומנשקים אותי
נשיקת קרח
עם מכות קטנות מאחורי הגב
ושוב קוראים לי
ומרביצים לי
ואני בא
על מנת שירביצו לי
אולי מחפש חם
אבל במשפחתי
לא היה קים חם

מהר למדתי גם אני
להרביץ לחלשים ממני

היו קוראים לי בוא ילד בוא
ומרביצים לי
אנחנו חזקים ואתה החלש
לעולם לא תהיה חזק ממנו
ומחבקים אותי חזק
כדי שלא אוכל לנשם לבד
ללא תלותם, פוחדים כל כך
שמישהו יפתח עצמאות מסכנת
מן המשפחה המאחדת דרך המכות.

בבקר אני כועס על משפחתי
ובערב על עצמי
שפעסתי על מטמטמים כאלה.

דורות

כמה דורות צריך
כדי ליצור משפחה
כל כך מטמטמת
של אנשים החושבים
שהם חכי טובים
או אולי השאלה איננה
כמה זמן
אלא
כמה כסף.

תרדמת קיץ

הקיץ קודם
ואני רוצה להכנס לתרדמת קיץ
לסגור את החלונות
לחיות את כל החלומות
לסגור את כל התריסים
לחיות את כל הנסים
לסגור את כל חדר-הבטן
לנעל את כל מחשבות-הלב
לנעל את כל תקוות-השוא
ולא לראות
את האכזבה המתפשטת בעולם
את האשליות הערומות.
החרף קודם הקיץ מאיר מדי
תקרא לזה דכאון
אזני שומעות רק מוסיקה.

עוד שיר על מכות

אמרו לי מה הדרך
ותפסיקו להכות בי
אמרו לי מה הדרך
ואל תדרכו עלי
אתם המכים הגדולים
שלא יודעים מה הדרך
ואני הייתי קטן ולא ידעתי
חשבת שאתם יודעים
אך רק להכות ידעתם
עכשו אני
יודע את הדרך
אך אינכם רוצים לשמע
אתם רוצים להמשיך להכות.

קטלוג

אל תרשם אותי ברשימותיך
זה לא ילך
אני לא הולך
אם תקטלג אותי תתאכזב
אם לא תקטלג גם כן
אני המאכזב התמיד
בעקר את עצמי
מי שיקטלג יקטלג
מי שיאכזב יאכזב
לך כבוד, לך לביתך
התשובות לבעיות חייך לא אצלי
המנעול שבור
והמפתח אבד.

מחאה אדירה

מה זה כל האִשֶּׁר הַזֶּה
לא יִדְעָתִי שִׁישְׁנוּ בְּעוֹלָם
מה עוֹשִׂים אֹתוֹ
אִיפֹה הַמְּשׁוֹרֵר שֶׁחָשַׁב שֶׁהוּא צָרִיךְ
לְסַבֵּל
שֶׁהַסֵּבֵל הוּא הַיִּצִּירָה
אִשֶּׁר בְּשֹׁאֲנִי מִתְעוֹרֵר
אִשֶּׁר בְּשֹׁאֲנִי סוֹבֵל
אִשֶּׁר בְּשֹׁאֲנִי מְבַלְבֵּל
אִשֶּׁר בְּשֹׁאֲנִי רוֹאֶה עוֹלָם
אִשֶּׁר בְּשֹׁאֲנִי רוֹאֶה צָדֵק
אִשֶּׁר בְּשֹׁאֲנִי רוֹאֶה יָפִי
אִשֶּׁר בְּשֹׁאֲנִי הוֹלֵךְ לִישׁוֹן.

אני העולם

אֲנִי רוֹאֶה אוֹתְךָ
הַקּוֹרֵא הַרְצִינִי
מִנֶּחֱמָה אֶת שִׁירִי בְּאֶזְמֵל הָאֶקְדָּמִי
וְזֶה גַם
מִצְחִיק אוֹתִי מְאֹד
מִדָּבָר אוֹתִי לְגִמְרִי
וּמִגְעִיל אוֹתִי
אִיפֹה הַקֶּצֶב תִּשְׁאָל ?
אֲנִי הַקֶּצֶב.
אִיפֹה הַמְּטְפּוֹרוֹת תִּשְׁאָל ?
אֲנִי הַמְּטְפּוֹרָה.
אִיפֹה הָאִימְזִיִּים, הַרְגִּישוֹת, הַפּוֹאֲטִיּוֹת ?
אִיפֹה הַשֹּׁפָה, הַשִּׁירָה, הַסְּפָרוֹת, הָעֵבֶרִית ?
אֲנִי הַשֹּׁפָה הָעֵבֶרִית.
אֲנִי הַשִּׁירָה.
אֲנִי הַסְּפָרוֹת.
אֲנִי הָעוֹלָם.

עוד חתונה מרוקאית

אָני לא יודע למה אני צריך להסביר את עצמי
ואולי בכך טמונה הבעיה
כל הזמן אני מצדיק ומסביר את עצמי לעצמי אבל
לחתונה המרוקאית של היום
של בן דודי אני לא אלך.
למה אני לא אלך כי אני לא יכול לראות אותם שוב
לא יכול לראות את אלה שהכנו אותי ואת אלה שיידעו ושתקו
לא יכול לראות את אלה שגזרמו את הענל עכשו יושבים
ואוכלים
ומתנהגים כאלו הכל בסדר, הרפצנו ועכשו אנחנו אוהבים
לא יכול לראות את אלה שעדיין יצדיקו את מכותיהם ואת
השוט
ולא יודעים לומר טעינו, לא יודעים לבקש סליחה, הם עוד
יצעקו
אם אמר משהו, ואז שוב אהיה היילד הרגיש והקטן,
היילד שיהיה משורר
כדי להבין את הטרור וכדי לנסות לענות על השאלה,
אבל למה אתם שוב מכים אותי, למה עוד מכה,
למה כלם מכים אותי
למה כלם צועקים עלי, לא מספיק לכם גם שאני חולה
אסטימה
לא מספיק שיש לי אף עם מחלה ממארת
אין לכם רחמים אין לכם רך
למה אתם מכים, למה אתם מכים...
הייתי מעמיד את כלכם אחד אחד ומחזיר לכם כמה סטירות
בפריצוף
אך לא כך יהיו ידי
נקמתי היא ידי הרכות שלא הכו ושלא מכות ילדים
והשירים.

הייתי ילד מוכה וחבול

יום אחד ברגע של בהירות נפש אמרה אמי
אתה רואה את עצמך כילד מכה

זה לא ילד מכה
ילד מכה זה לא במשפחה שלנו
זה האחרים אלה שמכים את הילדים כל הזמן עם שוט
ומכבים עליהם סיגריות
אבל אני לא הכיתי אתכם
אולי לפעמים
כי אתם הייתם ילדים מאוד קשים
אני לא מבינה איך אתה זוכר כל כך הרבה מכות
אולי פעם או פעמים הכיתי אותך.

טוב, באמת, זה נכון
סיגריות לא כבו עלי.

לא מספיק

אהבנו את נשותינו אך
הן לא הרו לנו
הלפשנו אותן במיטב האפנה, אהבנו להן
אך הן לא הרו
הן רק בקשו עוד ועוד
ועקמו את השפתיים
כאלו אנחנו מחיכים להן
עוד ועוד
אהבנו אותן, אך הן לא העמידו לנו
צאצאים לומר עלינו קדיש
ולשאת את שם משפחתנו
אהבנו את נשותינו
אך הרחם לא נפטר.

שיר יוגוסלבי

עברו יותר שנים בפְּשָׁנָה הזאת
מֵאֲשֶׁר בְּכָל חַיִּי
לְמִדָּתִי לְמוֹת

לְמִדָּתִי לְחַיּוֹת בְּתוֹךְ הַקֶּכֶר
לְמִדָּתִי לְשֹׂנְאִי
לְמִדָּתִי לְגִנְבִּי
לְמִדָּתִי לְרִצְחִי
לְמִדָּתִי שְׂאִין אֶהְבֶּה בְּעוֹלָם
לְמִדָּתִי שִׁישׁ רַק אֵינְטֶרֶסִים
לְמִדָּתִי

נשק

אֶת נִשְׁקֵכֶם נִשְׁקֵתֶם
וְלֹא יִשְׁק לָכֶם
הֵן אֶת נִשְׁקֵכֶם נִשְׁקֵתֶם
וְלֹא יִנְשֹׁק אֶתְכֶם
נִשְׁכֵתֶם כְּכֹלָבִים
בְּנִשְׁק לְאֵהֶב
אֵיךְ יֵאָהֵב נִשְׁק
אֶהְבֶּת-שְׂנֹאָה שְׂנֹאֶת-אֶהְבֶּה
אֵיךְ יִשְׂנֹא אָדָם
וְנִשְׁק לְהִרְגִי
בְּנִשְׁק שְׂנִשְׁקֵתֶם וְהוּא
בְּתוֹךְ פִּיכֶם.

היה לנו הכל

(בעקבות שיר של ארנסי טרקובסקי.)

היינו יפים והיה לנו הכל
היה לנו פסוף ולא היינו אמללים
לא משוררים עניים ולא אומנים רעבים
אך זה לא היה מספיק
אהבנו נשים וילדנו ילדים יפים
אך זה לא היה מספיק
זכינו בתהלה וזכינו בפרסים
אך זה לא היה מספיק
חזרנו בתשובה הנחנו תפלין
אך זה לא היה מספיק
היה לנו אלהים
אך זה לא היה מספיק
היינו מקוריים היינו מכשירים
אך זה לא היה מספיק
היינו צמחוניים שואפי חיים
אך זה לא היה מספיק
שברנו טבואים שחטנו פרות קדושות
אך זה לא היה מספיק
שברנו מסכמות שברנו שבירות
שברנו חלונות הדבקנו חותמות
הוצאנו ספרים הוצאנו חוברות
אך זה לא היה מספיק
חפשנו באיזמים חפשנו בדתות
חפשנו בעבר חפשנו במעברות
אך זה לא היה מספיק
למדנו את כח המוח את יכולת הדמיונות
אך זה לא היה מספיק
למדנו ללכת נכון לאכל נכון
לשבת נכון לעכל נכון
לאהב נכון לשפב ולדבר נכון
אך זה לא היה מספיק

ולכל אלה שהסתכלו עלינו
והביטו בנו בתמיהה

שׁוֹאֲלִים
 מָה אַתָּם רוֹצִים
 אֲמָרְנוּ
 אֲנַחְנוּ לֹא יוֹדְעִים
 אַךְ זֶה לֹא מִסְפִּיק
 זֶה לֹא מִסְפִּיק
 זֶה לֹא מִסְפִּיק
 זֶה לֹא מִסְפִּיק

ספק

אֵין סֶפֶק, הָיוּ אֱלֹה הַבְּגָדִים
 בָּהֶם יִתְלַבֵּשׁ אָדָם מִצְּלִיחַ, הַזֶּקֶן
 מְגֻלָּח קְנוֹיִם בְּרוּרִים וּמְדֻיָּקִים
 עֲנִיכָה שֶׁל עוֹרֶךְ דֵּין אוֹ מְשׁוֹרֵר
 הַלִּיכָה שֶׁל מְהַנְדֵּס אוֹ סוֹחֵר,
 אֵין סֶפֶק, הָיוּ אֱלֹה יָמִים
 שֶׁל רִיצָה מְטֻרָפֶת, כְּשֶׁחֶרֶב סוּף הָעוֹלָם
 עוֹמֶדֶת עַל רֹאשׁ הָרָצִים, כְּשֶׁאוֹלָר
 הַחַיִּים עוֹמֵד מַעַל הָעוֹלָם, אֵין
 סֶפֶק, יִדְעֻנוּ וְהִינּוּ מוֹדְעִים מְאֹד
 לְזָהוּם הָאֲוִיר, לְחֹר בְּאוֹזוֹן
 לְכָרִיתֶת הָעֵצִים, לְהִשָּׁחֲתֶת הַמְּזוֹן
 הִינּוּ אֲפֹלוּ מוֹדְעִים לְזָהוּם הַנֶּפֶשׁ

לְטַעוֹת הַרְפוּאָה, לְהִבָּל הוֹיִי־סִקָּצָה
 לְאִשְׁלִית הַחֲסוֹנִים, אֵין סֶפֶק
 הִינּוּ בַּעֲלֵי מוֹדְעוֹת גְּבוּהָה מְאֹד
 אַךְ הַבִּטָּנוּ מִבְּעַד לְחִלּוֹן אֵיךְ הַכֹּל
 עָף מִתְפּוֹצֵץ בְּתוֹךְ עֲצָמוֹ וְרַק
 יִכְלְנוּ לִשְׁאֹל אִיפֹה טְעִינוּ, כְּאֵלוּ
 לֹא יִדְעֻנוּ כָּל הַזְּמַן שְׁאֲנוּ טוֹעִים
 שְׁאֲנוּ תוֹעִים מִמַּחֲשָׁבָה לַמַּעֲשֶׂה.

האזינו

שִׁמּוּ שְׁמִים וְהֶאֱזִינִי אֶרֶץ
הָאֵם הַתִּינוּק צָחַק
שִׁמּוּ שְׁמִים
הֶאֱזִינִי אֶרֶץ
הָאֵם הַתִּינוּק חִיךְ
כְּשֶׁאֲנִשִּׁים נִרְצָחוּ בְּרַחוּבוֹת
כְּשֶׁאֲנִשִּׁים נָפְלוּ מִמַּחְלוֹת
הָאֵם חִיךְ
בִּי צֹאוּ מִפֶּתַח הַבֶּטֶן
שִׁמּוּ שְׁמִים וְשִׁמּוּ שְׁמִי שְׁמִי
מִתִּי יִזְרַח הַתִּינוּק
מִן הַבֶּטֶן
וַיֵּאִיר
כְּשֶׁשָּׁשׁ מֵאֲחוּרֵי הַר
שִׁמּוּ שְׁמִים וְהֶאֱזִינִי אֶרֶץ
הָאֵם הַתִּינוּק בָּכָה.

שיקומו

אִם הֵם קָמוּ אֲזִי שִׁיקוּמוֹ
עִם שְׂפָמָם מִלֹּא פְּרוּרִים
עִם זָקָנָם הַמַּתְחַמֵּק
מִבֶּטֶם הַפּוֹזֵל לְעֶבֶר הַקָּר
אִם הֵם קָמוּ שִׁיקוּמוֹ
לֹא אֶתֶן לָהֶם אֶת יָדִי
וְלֹא אֶמַּר שֶׁהֵם קִיָּמִים
לֹא אֶתְנַחֵם אֶתֶם
עַל שְׁאֲרֵיחוֹת פּוֹלִיטִיקָה
הֵם זֹאבִים מְחַפְּשִׁים לִכְבָּשִׁים
אֲרִיּוֹת שֶׁלֹּא יוֹדְעוֹת לְשֹׂאֵג
גְּבָרִים בְּבִגְדֵי נָשִׁים
פוֹרְתֵי בְּרִיתוֹת וְשׂוֹאֲפֵי בָצַע
אִם הֵם קָמוּ
שִׁיבְשֵׁם לָהֶם
גַּם יוֹמָם יִגִּיעַ.

גלות

גלית לתרשיש
והדג בלע אותך
ברחת מן הנבואה
ומן החזון
כדי לשתוק
במלותיהם של אחרים
שכבר טועים אלפי שנים
הלכת לתרשיש
והתחלת מדבר שפת דגים
ונאני אני מבין.

זכריה

הייתי מסובב את הרחוב סהרורי
וצועק מה תעשו שלא עשיתם לי
איזה יסורים עוד תביאו עלי
שלא הבאתם עלי, איזה ענויים
אתם מתכננים עלי שלא נסיתם
בשלותכם היומיומית, החודרת בלבי
כלהב ההיסטוריה. על כל עוונותי הרי
כבר שלמתי, ועל כל עוונות אבי
הרי כבר שלמתי, ועל כל עוונות
סבי הרי כבר שלמתי, ועתה אתם מיסרים
אותי שאשלים על כל עוונות בני
ובני בני

טפויה עליכם בני תמותה
בני עמי, טפויה עליכם בני שבטי
שלא יהיה לכם מנוח על רצחתי
ועל דמי שזורם בבית המקדש.

הבוקר

את הבקר ראיתי פעמים רבות
מבעד לעיני המהגר
שלא אכל את מאכלו
אשלות אביו שקרסו
והאסטמה של התקנה

פעמים רבות ראיתי את השחר
קורץ לי כמו אשה
לקום ללכת אליו, עד
אבדן החושים, להכנס למערתו
כמו לאהבה שאכזבה את עצמה.

ערמומי

מידי פעם היה מוציא מכיסו
ערמות ערמות, וסופר את כספו
ותמיד היה יותר מן הספירה הקודמת
והיה סופר זה לבני בכורי וזה
לבן זקוני, וכך וכך לנדונית בתי
וכך וכך לאשתי אם אמות, וכך וכך
אם אגרש אותה, וכך וכך לאמי ולאבי
ולנכדי ולפילגשי, והיה כל היום
מחשב וחושב עד
שנטרפה עליו דעתו.

אנטישירה

כְּמוֹ נִיקְנוֹר פָּרָה אֲנִי כּוֹתֵב אֲנִי־שִׁירִים
אֲנִי־שִׁירִים לְאֲנִי־אֲנָשִׁים בְּאֲנִי־סִפְרִים
אֲנִי־שִׁירִים לְאֲנִי־מִבְּקָרִים לְאֲנִי־קוֹרְאִים
אֲנִי־שִׁירִים לְאֲנִי־חֲמוּרִים בְּאֲנִי־חֶמֶד
אֲנִי־אֶלְקִטְרוֹנִים בְּאֲנִי־אֲטוֹמִים לְאֲנִי־אֲטוֹמִים
בְּאֲנִי־הִסְתֵּדְרוֹת הִסְפְּרוֹתִית שְׁלִי בְּעוֹלָם
בְּאֲנִי־קִלְקָה שֶׁל הָאֲנִי־סִפְרוֹת
אֲנִי־שִׁירִים לְאֲנִי־עוֹרְכִים לְאֲנִי־פְּרָסִים
לְאֲנִי־לְקִטְרוֹנִים לְאֲנִי־מִנְקָדִים לְאֲנִי־מִוִּלִּים
לֹא מִפְּנֵי שְׁאִינִי אוֹהֵב שִׁירִים וְלֹא מִפְּנֵי
שְׁאִינִי אוֹהֵב מִבְּקָרִים, אֲלֹא מִפְּנֵי שְׁאִינִי כִּי יוֹדֵעַ
לְכַתּוֹב אֲנִי־שִׁירִים
כְּמוֹ כָּל אֲנִי־מְשׁוֹרֵר.

רעל

הַעֲצִים הַמְרַעְלִים מְעוֹפְרֹת
צוֹעְקִים וּבּוֹכִים
יֵשׁ לָהֶם אֶסְטֶמָּה
פְּרִיחוֹת בְּכָל הָעוֹר
הֵם נוֹבְלִים, סוֹבְלִים
צוֹעְקִים, אַךְ בְּהִמְלָת
הַמְּכַנִּיּוֹת אֵין אִישׁ שׁוֹמֵעַ.

עונות

בְּמַעֲבְרֵי הָעוֹנוֹת
בְּנִשּׁוּף הָרוּחַ הָאֲבִירִית
יוֹשֶׁבֶת צָפוֹר וְקוֹרֶאת
אֶת כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה
יוֹשֶׁבֶת צָפוֹר וְקוֹרֶאת
אֶת כָּל דְּבָרֵי הַנְּבִיאִים
יוֹשֶׁבֶת צָפוֹר וְקוֹרֶאת
אֶת כָּל דְּבָרֵי הַיָּמִים
יוֹשֶׁבֶת צָפוֹר וְקוֹרֶאת
וּמַהֲלֵלֶת אֶת בּוֹרָא הָעוֹלָם
וְאֲנָשִׁים עוֹבְרִים וּמַבִּיטִים
וְאוֹמְרִים הִי צָפוֹר נְחֻמָּדָת
צָפוֹר נְחֻמָּדָת וְקוֹרֶאת
אֶת כָּל הַצָּפוֹן בְּלִבָּם.

חורבן

עַל חֲרָבָךְ אֲתָה חַי יִשְׂרָאֵל
וְהִיא חוֹדְרֶת בְּעֶכְזוֹךָ
דָּרָךְ אֲגִב
אֶל הַלֵּב
עַל חֲרָבָךְ אֲתָה חַי יִשְׂרָאֵל
וְהִיא מִחֲרָבָךְ.

מים לנהר

תמיד חשבתי שהשירה צריכה להיות מסכנת
שונה, מפתיעה, קדם כל את המשורר,
תמיד חשבתי שיש לכתוב את שפחד לכתוב,
את שאסור לכתוב, את שאסור לומר,
תנו לי פרות קדושות, אני שוחט ממחה,
תנו לי מגבלות מלוליות, אני רץ מכשולים,
תנו לי שער עם עשרים שוערים, אני בועט אש,
תנו לי בנין מגדר, אני מכונית ממלכת,

תמיד קניתי שהשירה היא נהר שזורם ללא הפסקה
ומטהר את הבאים בקרבו, כמו מקנה, אך מי העולם
מה אמר לכם, מזהמים מרב טפשות המשוררים,
שלא יודעים לשים מלים במקום עץ שרוף שלא ידעו
לפוצץ את המחשבות ורצו אחר הקדמה בראש המחנה
פדי שהמחנה ישתיק אותם וישרף את מלותיהם

תמיד חשבתי שהשירה

אל מלא רחמים

אל המדע היקר
אל הרפואה
אתם שניכם אחד
ואנחנו מצפים מכם
שיום אחד
עוד מעט
עוד רק עשרים שנה
תצילו אותנו
מכל מחלותינו

אל הרפואה
אנו מצפים ומתפללים
לתרופתך החדשה
הנפלאה

ולכן
אנו מקריבים לך
אלפי חיות
אלפי אנשים
אנא הורד חרון אפך מעלינו
מנע מאתנו מחלות
ומגפות
פי רק אתה
אל המדע הנפלא
רק אתה תוכל לרחם עלינו.

הר הציפורים

כמו בסרט נראימה
את לוקחת את אמך
אל הר הציפורים
דרך בתי חולים ימיים
לנתיחים, הקרנות
וסמי מות
אם תגידי לה אל תלכי
היא תאמר לך משגעת
אם תגידי לה אל תלכי
אל הלילה הזה אינני
רוצה ללוותך למוותך
לבית ממרה תחשבי
בעל כרחך את לוקחת
את אמך
אל הר הציפורים
אל הר המות.

די !

היא מטילת את שדיה לראוה
ברחוב דיזנגוף
יומים
לאחר שגופות מבתרות
פזרו לכל עבר
היא יפה ומפחדת מן האהבה
היא היתה יכולה להיות שם
לאן היו עפות שדיה
שאלה את עצמה בלילה ללא שנה
אך בבקר, האפור מכסה על הפל
והשדים היפים שוב מסתובבים.

אלוהים

הַנִּסְיָעָה הַכִּי אֲרָכָה
הִיא טִיסָה לֹלֵא מָטוֹס
הַפְּלָגָה לֹלֵא תְנוּעָה
תְנוּעָה אֶל כָּל מָקוֹם
בְּתוֹךְ אִי תְנוּעָה

הַיַּעַד הַיָּפָה בְּיוֹתֵר
הַיַּעַד שֶׁלֹּא נִכְבָּשׁ
הָעִיר הַיָּפָה בְּיוֹתֵר
הָעִיר שֶׁבְּהִגִּיעָךְ אֵלֶיהָ
לָהּ אֶתָּה מִתְגַּעְגַּעַ

הַנוֹכְחוֹת הַכִּי מַרְעִישָׁה
הַהֶעָדָר
הַצֶּעֳקָה הַכִּי גְדוֹלָה
הַדְּמָמָה
וְהַשִּׁיר הַכִּי יָפָה
הַשִּׁיר שֶׁלֹּא נִכְתָּב.

כך שתקתי בפניך

רָצִיתִי לוֹמַר לָךְ
הַחֲלוֹם נִגְמַר
הַמְשַׁפָּחָה עָלֶיהָ אֶת חוֹלְמָתָהּ
כָּבֹר לֹא קִיָּמָה
הִיא נִקְבְּרָה שָׁם
בְּיוֹם עֲלִיתְךָ לְאֶרֶץ
יִבְיִין כָּךְ
הַחֲלוֹם הָיָה מִתְנַפֵּץ גַּם שָׁם
צָאִי כָּבֹר מִן הַחֲלוֹם

אָךְ גַּם לַעֲצָמֵי הָרִי
אֲנִי אוֹמֵר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
הַחֲלוֹם נִגְמַר
הַתְּעוֹרָר
לַחֲלוֹם אַחֵר.

חיות המעבדה

הן מסתכלות עלינו
עם עיניהן העצובות תמיד
עיניהן המאשימות
הן מביטות בנו
בעיניהן
הכוללות את כל פשלונותינו
פשלון המדע המודרני
פשלון האדם
לחיות יד ביד עם הטבע
עיניהן העצובות תמיד
מזכירות תינוק בוכה
עיניהן מזכירות לנו
שטעינו, שאנחנו תועים.

המנתחים

אנחנו לא יודעים מה יש לך
אך קדם ננחת ואחר כך
נראה כבר
אנחנו לא יודעים אם זה יעזר
אבל אנחנו בטוחים
שאחרי הנתוח
בטוח תהיה חולה.

פצצת אטום

אם השירה היא נשק
אני פצצת אטום
אני רוצה לפול עליכם
אנשי המדע המזרחי
קופים כופים דעה מטמטמת
דרוניסטים מכניסטים
שהורדתם את האדם לרמת מכונה
השירים שלי יתפוצצו עליכם
פכה ברוזים לגמרי
שלא יאמרו שאיש לא אמר
שאתם פשוט רוצחים
רוצחים אותנו
קופים כופים.

דיקטטורה

הדיקטטורה הכי חזקה
והכי מטשטשת
של המאה העשרים
היא הדיקטטורה של המדע
ומרתפי הענויים שלה
הם
בתי החולים.

השד

א.

רָצִיתִי לְהוֹשִׁיט יָד
אֶל שְׂדֵךְ הַכְּרוֹת
אֶךְ יְדֵי הַפֶּכֶה שְׁחָרָה
הַשָּׂד הַחֵל לְצֻמוֹת
שָׂד שְׁחָר
פְּנִיךָ הָיוּ פָּרַח
רָצִיתִי לְהוֹשִׁיט יָד
אֶל נִשְׁמַתְךָ הַפּוֹרֶחֶת
לֹאמַר לָךְ שְׁאֲנִי אוֹהֵב
לֹאמַר לָךְ שֶׁכָּל הָעוֹלָם אֶהְבָּה
כָּל הָעוֹלָם אֶהְבָּה.

ב.

הָיִיתִי מְבִיט אֶל שְׂדֵךְ הַכְּרוֹת
וְאוֹמֵר לָךְ לֹא הִגִּיף יָפֶה
כִּי אִם הִנֵּשְׁמָה, לֹא
הַשָּׂד כִּי אִם הָאֶהְבָּה
אֶךְ הִיָּתָה לִי בְּחִילָה נֹרְאָה
הִיָּתָה לִי מוֹעֶקֶה עַד הַבֶּרֶךְ
הַרְגִּשְׁתִּי אֶת הָעֶצֶב בְּכָלִיּוֹת
אֶת הָאֲכֻזָּה בְּכַבֵּד
וְכָךְ בְּכַבֵּדוֹת, הִלְכְנוּ שׁוֹב פַּעַם
לְעֲשׂוֹת אֶהְבָּה, כְּמוֹ פַעַם, בֵּן
כְּמוֹ פַעַם.

הקול

אני הקול שְׁבָא מִן הַכֹּל
וְהוֹלֵךְ אֶל הַכֹּל
אני הקול הַמְבַלְבֵּל
הקול הַשּׁוֹמֵעַ הַקּוֹל הַקּוֹרָא
וְנִשְׁמָע
אני הקול שֶׁקָּרָא אֶת הַכֹּל
הקול שֶׁשָּׁמַע אֶת הַכֹּל
הקול שֶׁהִפְךָ אֶת הַכֹּל
שְׁבָא מִן הַכֹּל
וְהוֹלֵךְ אֶל הַקּוֹל
הַקּוֹל
שֶׁלֹא נוֹתֵן לָכֶם מְנוּחַ
הקול הַמְעוֹרֵר
הקול הַמְרַגֵּשׁ
הקול הַמְצַדִּיק
אני הקול שֶׁל הַקּוֹל
שְׁבָא מִן הַכֹּל
הקול שֶׁהַכֹּל
נִהְיָ בְּדִבְרוֹ
הקול מִן הַיּוֹם הָרִאשׁוֹן
הקול שֶׁנוֹלַד מִן הַקּוֹל
הקול שֶׁלִּפְנֵי הַכֹּל
הקול שֶׁאָמַר דִּי
שְׁאוּמַר עוֹד
הקול שֶׁכּוֹלֵל הַכֹּל
הקול שְׁבָא מִן הַקּוֹל
וְהוֹלֵךְ אֶל הַכֹּל.

אני הקול מִן הָעֶבֶר
שֶׁנוֹלַד בְּרִגְעַ הַבְּרִיאָה
אני הקול מִן הָעֵתִיד
שֶׁנוֹלַד בְּאַחֲרִית הַיָּמִים
מְרַחֵק אֶנִּי בָּא אֵלֵיכֶם
וּמְקַרֵּב אֶנִּי מִתְרַחֵק
אני הקול הַזּוֹעֵק מִן הָאֵין
אני הקול שְׁבָא מִן הַכֹּל

הקול שלא מתנחם
הקול הבא מן האין סוף
הקול שנולד לפני המלה
אני הקול הצועק
לפני השירה
הקול לפני האות
אני הקול הקורא
במדבר
שתעשו שתדברו
בדבר
אני הקול הקורא
ונשמע.

ביום ההוא

ביום ההוא יבואו
המשוררים
מכל העולם
לשיר בבית המקדש
שיר לפני
ה
יבואו כל משוררי העולם
לשיר לפניו שיר
אחד
בארץ.

לשמוע את קולך

סוף סוף שָׁמַע אֶת קוֹלוֹ
הַמְדַּבֵּר מִתּוֹכוֹ
קוֹל אֶחָד
לְאַחַר שְׂכַמְעַט הַחֲרִישׁ
שָׁמַע אֶת קוֹלוֹ
וְהוּא הָיָה כְּמוֹבֵן שׁוֹנָה
מִכָּל מָה שֶׁחָשַׁב שִׁישְׁמַע
הוּא הָיָה כְּמוֹבֵן מִכָּר
מִכָּר כְּמוֹ אִם שָׁלֹא רָאָה מַעוֹלָם
מִכָּר כְּמוֹ יוֹם הַלֵּדָה
סוף סוף שָׁמַע אֶת קוֹלוֹ
קוֹל כְּמַעַט לֹא שִׁירָה
שִׁירָה כְּמַעַט לֹא מְלִים
שִׁירָה זוֹרְמֶת כְּמוֹ מִים מְזַקְקִים
שִׁירָה כְּמַעַט לֹא שְׁפָה
כָּל כֶּךָ חִפְּשׁ זְכוּת זוֹ
עַד שֶׁסּוּף סוף שָׁמַע אֶת קוֹלוֹ
שׁוֹנָה מִכָּל הַתְּאוּרִיּוֹת שְׁנִסָּח
קוֹל חַי סוּף סוּף שָׁמַע
וַיִּשְׁמַע.

אל תאמיני

אל תֵּאֱמִינִי לְמָה שֶׁכֻּלָּם אוֹמְרִים
עַל הָעוֹלָם הַמְּחַרְבֵּן הַזֶּה
אל תֵּאֱמִינִי לִי־אוֹשׁ הַמְּשַׁתְּלֵט
כִּי כָּל הָעוֹלָם אֶהְיָה
אל תֵּאֱמִינִי לְהַבְלִי הַתַּעֲנוּגוֹת
כִּי כָּל הָעוֹלָם דִּיּוּעָה
אל תֵּאֱמִינִי לְמַפִּי־צִי קִיּוֹם הַחֲשָׁן
כִּי כָּל הָעוֹלָם אוֹר
אל תֵּאֱמִינִי לְמִרּוֹת הַשְּׁחִירוֹת
הֲרִי אֵלֶּה אֶל אֶרֶץ בְּעוֹלָם.

ההווה הוא הנבואה

אם אתה מסגל לראות את ההנה
בבטחה
תוכל לראות את העתיד
אבל ההנה, עקרב בולע דגים,
מבלבל מן העתיד
מבלבל כמו העבר.

אף פעם לא היה טוב יותר

ואף פעם לא היה גרוע יותר

במחשבה שניה

אף פעם לא היה יותר
ואף פעם לא היה פחות.

נעלם

לפתע יום אחד ללא התראה מקדמת הכל נעלם
המבט

הרגשות

החושניות

העור

האור

נעלם

אתה שובר את הראש

איפה מה למה מי

אך הכל

נעלם.

שערי סגירה

סִגְרֹת אֶת כָּל שְׁעָרֶיךָ בְּפָנַי
וְהִיד אֵינָה סוֹבֵלֶת אֶת מַבְטְךָ
הַעֲנִיִּים לֹא נִפְגְּשׁוֹת
עֲצָבוֹתֶיךָ חוֹדְרֹת בִּי פֶתַעַר בֵּין רַגְלִי
חוֹתֶכֶת בְּחִדְרֵי-לְבִי וּבְעוֹרֶקְיוֹ
מִה נּוֹתֵר חוּץ מִן הַצִּפְיָה
לְמַבֵּט אַחֵר שְׁאוּלִי לֹא יָבוֹא
לְרַגֵּעַ עֲבַר שְׁלֹא יִהְיֶה הַנָּה
סִגְרֹת שְׁעַר אַחֵר שְׁעַר אַחֵר שְׁעַר
וְכָל הַתְקַרְבוֹת אֲלֶיךָ
דֹּלֶת נִטְרָקֶת בְּפָנַי.

משיק

אֵשֶׁה שְׁתַּמִּיד תִּשְׁיֵק לְמַחֲשַׁבְתִּי
הֵיכָן הַצֵּרוֹר שֶׁהוֹבִיל אֶל הַדֹּלֶת
הֵיכָן הַמִּפְתָּח שֶׁהוֹבִיל אֶל הָעוֹלָם
לְמַדָּת לְגִדּוֹל, לְמַדָּתִי לְחַיּוֹת
לְמַדָּת לְמוֹת, לְמַדָּתִי לְהַפְסִיק
לְהַעֲרִיךְ אֶת הַמּוֹת
אֵשֶׁה שְׁכַתֶּנֶת מְכֶסֶה אֶת עֵינִי
הֵיכָן הַפְּרָצָה דְּרָכָה
רְאִינוּ לְרַגֵּעַ אֶת גֶּן הָעֵדֶן
וְאוּלֵי הִיָּה הַכֹּל דְּמִיּוֹן
כָּמוֹ הִרְגַּע הַזֶּה בּוֹ אֲנִי
כּוֹתֵב עַל אֶהְבָּה.

הזריחה

*

אחר כך הם יאמרו לך
שהשיר הזה טוב
שהחריזה הפתיעה את הלחה
ומה עם הזריחה
הרי תאמר להם
זה בכלל לא מעניין אותי

איפה הזריחה
לא פחות מן הזריחה

באמת, לא, תודה.

*

אחר כך הם יאמרו לך
שהשירה שלך נפלאה
משורר הדור
דור ללא קוראים
אחר כך יאמרו לך פמוכן
ששירתך לא מה שהיתה
שימך כבר מאחוריך
ואחוריך כבר מלקקים
ואתה תאמר להם שוב
כן, כל זה נדאי נכון
אבל מה עם הזריחה
מה עם הזריחה
לא פחות
לא, תודה.

*

אם השירה תמות
מות טבעי או מות פתאומי
לא אבוא להליתה
לא אספיד הספדים
כי אם אשאל

מָה עִם הַזִּיקָה
אֶשְׂאֵל
מָה עִם הַזִּיקָה
לֹא פָחוֹת.
תּוֹדָה.

שעה קלה

מָה קוֹרָה לְעוֹלָם בְּשָׁעָה זוֹ
מִחְלוּנִי הוּא נִרְאָה רָגוּעַ וּפְסֻטוֹרְלִי
אַחֲרֵית הַיָּמִים
כָּאֵלוּ תַּחֲיִית הַמֵּתִים כְּכֹר הַיָּתֵה
וּבְכָל זֹאת
מִתַּחַת לְעֵצִים
בוֹחֶשֶׁת לָהּ מִלְחָמָה גְּדוֹלָה
מְצַפְצַפֶּת עַל כָּל גְּמֻגְמֵי הַשְּׁלוֹם
חוֹדֶרֶת חוֹרָצֶת גּוֹרְלוֹת
לֹא אֶלָּא
לֹא הִתְחַשְּׁבוֹת
בְּאַכְזָרִיּוֹת אֶלֶּהֵיט טִיפּוֹסִית.

זכות יסוד

זכות השתיקה שמונה לנכים
זכות האהבה למשגעים
הביטוי במים הזורמים לבויב
פעולם הזורם לאור אולי
דרך הבויב, הביטוי
בצל הנוצר מן הגבה
הזכות לשתיקה שמונה לנביאים.

הרגעה

מן הסתם הם שוב יאמרו לך לא לדאוג
שכבר קרו דברים כאלה בעבר
הם ירגיעו וירגיעו
ואתה תדאג עוד יותר
ובכל שלשונם תסביר טוב יותר את התופעה
עיניך יראו והפך
ובעולם התמונות ההפוכות בתוך הקפסה
אתה אמור להשאיר שפוי.

שירי השושנה

*

כְּאֲשֶׁר הוֹרֵד תִּצְעַק דּוֹם
הַשּׁוֹשְׁנָה תִּפְתַּח אֶת פִּיהָ
חֹדֶר תַּחְדָּר בְּמִבְּאוֹת הַזֶּמֶן
כְּאֶדָם שְׁאֵבֵד אֶת רִגְלָיו
וּבְמִקוֹמָן צִמְחוּ כְּנָפִים
שֶׁגִּדְּלָן כְּגִדֵּל עֵיר
אִז תֹּאמַר אֵלֶּה הַיָּמִים
אֵלֶּה הַשָּׁמַיִם אֵלֶּה הַהָרִים
לָהֶם צִפִּיתִי.

*

עָרַב רֹאשׁ הַשָּׁנָה
אִם יִהְיֶה עָלֶי לָמוֹת הַשָּׁנָה
כֵּן יִהְיֶה
כָּל שָׁנָה טוֹבָה לָמוֹת
בְּאוֹתָהּ מָדָה
כָּל שָׁנָה טוֹבָה לַחַיּוֹת
כָּל גִּיל הוּא אוֹתוֹ גִּיל
בְּתוֹכֶי הַשּׁוֹשְׁנָה
אָנוּ נוֹלָדִים וּמֵתִים בְּאוֹתָהּ שְׁנִיָּה.

*

פִּתְחִי שְׁעָרֶיךָ שׁוֹשְׁנָה
עָלִים נִדְּפִים בְּרוּחַ
שׁוֹשְׁנָה שׁוֹשְׁנָה
תְּנִי לִי לַחְדוֹר לְתוֹכְךָ
לְדַעַת אוֹתְךָ
כְּמִי שֶׁלֹּא יָדַע אִשָּׁה בְּחִיּוֹ
לְמַדִּי אוֹתִי לְאֶכּוֹל מִן הַפָּרִי הַבָּשֵׁל
לְמַדִּי אוֹתִי לְשִׁתּוֹת מִמִּשְׁקָה הַשְּׂמֶשׁ
הִי תוֹלַעַת, הִי נִמְלָה
שָׂרָפִי אֶת הַיָּעַר, שָׂרָפִי אֶת הָעֵיר
שׁוֹשְׁנָה שׁוֹשְׁנָה
שׁוּם מִסְכָּה לֹא תַעֲזוֹר לָךְ.

*

מְתִי הֵם פּוֹתְחִים אֶת הַדֶּלֶת
לְמִי הֵם פּוֹתְחִים אֶת הַדֶּלֶת
וּמָה צָבַע הַדֶּלֶת
הָאֵם אָדָם, חוּם, לִבָּן
הָאֵם זֶה הַשַּׁעַר לְשׁוֹשְׁנָה
הָאֵם זֶה הַשַּׁעַר לְשַׁעֲרָה
וּמְתִי הִיא נִלְחָמָת
מְתִי הִיא מִתְאַבֶּדֶת
מְתִי הִיא מִתְאַדָּה
וְלָמִי, לְמִי לְעִזְאֵזֵל
הִיא פּוֹרַחַת וְזוֹרַחַת.

במכה אחת

אֲנִי תָמִיד חִי בַּהֲרֻגָּשָׁה
שֶׁהִנֵּה הַכֹּל עוֹמֵד לְהִתְפּוֹצֵץ
כָּל הָעוֹלָם
בְּמִכָּה אַחַת
פְּצֻצוֹת אָטוֹם טִילִים בְּלִיסְטִיִּים
מִגִּפּוֹת אֵימּוֹת רֶצַח לֹא סוּף טְרוֹר
רָאשִׁים כְּרוֹתִים תְּלוּיִים עַל חִלּוֹנוֹת רֶאֱנָה
אֲנָשִׁים רוֹצְחִים עַל מְנַת לֶאֱכֹל בֶּשָׂר אָדָם.
אֲנִי כָּל הַזְמָן חִי בַּהֲרֻגָּשָׁה
שֶׁהִנֵּה עוֹד רָגַע
עוֹד יוֹם הַכֹּל מִתְפּוֹצֵץ
כָּל הַמְּלָחֳמוֹת יִתְחִילוּ פֹה.

חפירות ארכאולוגיות

בְּכָל שְׁאֲנִי חוֹפֵר יוֹתֵר
בְּתוֹךְ שְׁנוֹתֵי הָרָאשׁוֹנוֹת
אֲנִי מוֹצֵא יוֹתֵר חֶרֶא
וּבְאֶמֶת אֵין לִי מְלֶה אַחֶרֶת
כְּדִי לְתַאֵר אֶת הַזִּנְעָה
אֲנִי מְבִין יוֹתֵר אֶת פְּחָדִי
הַפֶּחַד מִמִּגַּע מְשִׁיחָה
מִצְעָקָה מִחֲבוּק
שְׁאַחֲרֵיהֶם תְּבוּא
הַמֶּכֶה
אֲנִי תָמִיד בַּמֶּכֶה
אֲנִי מְבִין אֶת הַצֶּרֶךְ לְהִשְׁמִין
אֶת הַפֶּחַד לְקַבֵּל בַּקֶּרֶת
אֶת הַיִּכְלֹת לְקַבֵּל דְּחִיּוֹת
אֶת הַרְגָּשָׁת הַדְּחִיָּה מִן הַסְּבִיבָה
אֶת הַתְּאוּרִיּוֹת הַפּוֹלִיטִיּוֹת שֶׁהִגָּה הַמְלָחָמָה בָּאָה
וְשִׁמְחָה יִהְיֶה יוֹתֵר גְּרוּעַ
אֶת הַעֲמֻדַת הַפְּנִים
שֶׁהִגָּה
הָרִי לֹא תוּכְלוּ לְהַפּוֹת אוֹתִי
כְּפִי שֶׁהִכְתָּה אוֹתִי מִשְׁפָּחָתִי
אֲנִי יָכוֹל לַעֲמוֹד בְּכָל
הַמַּכּוֹת עָשׂוּ אוֹתִי חֶזֶק יוֹתֵר
אֵךְ חוֹלָה יוֹתֵר
חֶזֶק יוֹתֵר אֲכַזְרִי יוֹתֵר
חֶזֶק יוֹתֵר אֵךְ חֶלֶשׁ יוֹתֵר.

דברים שהשתיקה אינה יפה להם

יום אחד אתה מתעורר
ואומר לעצמך
אבל האנשים האלה
הכל כך חשובים
ראשי קהלות ורופאים מצליחים
אבות למהנדסים ולסוחרים מצליחים
חובקי עולם. האנשים האלה
מפוצצות.
אתה אומר לעצמך
מספר את פרקי ההתעללות לחבריך
והם פשוט לא מבינים
ואתה חשבת שכלם כך
הם פשוט לא מבינים
ואחרי הרבה הסברים
הם מבינים
אך לא מאמינים
ואז אתה מספר לאחיך
והם שוב אומרים, אצל כלם
היה כך, או,
תשכח, תתבגר, אתה חי בילדות,
תשכח, תלך לעוד חתנה מרוקאית
ושם כלם יאמינו בהצגה הגדולה
של המשפחה השמחה והמאחדת
ואתה אומר אני לא יכול
אני פשוט לא יכול לסלוח
הרי המכות לא נפסקו מעולם
כשאני מפחד מעורך ספרותי
אני מפחד גם מן המפה אחרי
כשאני מפחד מערבי
אני מפחד ממפה אחרת
ומן ההפתחות המלוליות ללא סוף
הם יאמרו לך אל תוציא את הכביסה המלכלכת
לעיני האחרים מה גידו עלינו
מה יאמרו על ראש קהלה
מה יאמרו על האנשים החשובים האחרים
אבל אני חייב לומר את זה
נמאס לי מהשקר, אני לא
בטוח שזה יעזר לילד אחד בעולם

שִׁיפְסִיק לְקַבֵּל מִכּוֹת
 אַךְ הִלֵּנְאִי שׁוּזָה הִיָּה כֶּךְ
 אֲנִי פְשׁוּט לֹא מִסְגָּל לְשִׁתּוֹק
 כְּפִי שְׁאֵתֶם לֹא הִיִּיתֶם מִסְגָּלִים
 לְהִפְסִיק אֶת הַמִּכּוֹת.
 אֲנִי חוֹשֵׁב שְׁטֵרוּפִי עָדִיף.

פשעים נגד האנושות

בְּכָל רֶגַע נִתּוֹן
 מַחְצִית אֲכִלוּסִית הָעוֹלָם
 מִבְּצַעַת פְּשָׁעִים כְּנֶגֶד הָאֲנוּשׁוֹת
 נֶגֶד הַמַּחְצִית הַשְּׁנִיָּה.
 נַעֲמִיד אוֹתָם לְמִשְׁפָּט
 וְנוֹצִיא אוֹתָם לְהוֹרֵג
 אַךְ מִיָּד נִמְצָא אֶת רֶבֶעַ מִן הַנוֹתָרִים
 מִתְּעַלְלִים בְּרֶבֶעַ הַשְּׁנִי.

אוֹלֵי זֶה פְּתֻרוֹן טוֹב
 כְּדִי לְגַמּוֹר עִם כָּלֶם.

התיקון הוא הניתוק

מה הן העֲכָבוֹת
שְׁגוּרָמוֹת לַפֶּחַד
מִן הַהֲצִלָּה
הַהֲצִלָּה הִיא הַנִּתּוּק
וְהַנִּתּוּק הוּא הַתְּקוּן
מִחִיקַת הָעֲכָבוֹת
שִׁצְרוּ עַל גְּבִי
טְבִיעוֹת הָאֲצָבוֹת
שֶׁל יָדַיִם לֹא אוֹהֲבוֹת
שֶׁם טְבַעְתִּי שָׁנִים רַבּוֹת
לוֹמַר אֶת הָאֱמֶת
הַנִּתּוּק הַתְּנוּק הַתְּקוּן.

איני מבין

לָמָּה אֲנָשִׁים
מִסְפִּימִים לְשִׁכְת בָּאוֹתוֹ שֶׁלֶחֶן
עִם אֲנָשִׁים אֲחֵרִים
שֶׁנֶּאֱלָו אוֹתָם הִכּוּ אוֹתָם הִשְׁפִּילוּ אוֹתָם
כְּאִשֶּׁר הֵם הָיוּ חֲלָשִׁים
יְלָדִים
הָאֵם אֶסִּיר יֵשֵׁב עִם סוֹהָרוֹ מֵעֲנֹו
אִז לָמָּה בְּמִשְׁפָּחָה בֵּן
בְּגִלְל הַיּוֹתָם דוֹדִים אוֹ דוֹדוֹת
בְּגִלְל הַכֶּסֶף בְּגִלְל הַכְּבוֹד
בְּגִלְל הַמַּחְשָׁבָה שֶׁבִּישִׁיבָה זֶה
הַקְּרִבְנוֹת מוֹחֲקִים אֶת כְּאֻבָּם.

אֲנִי מוֹדָה
וְזֶה לֹא קוֹרָה לְעֵתִים קְרוֹבוֹת
שָׁאֵת זֶה אִינִי מִבִּין.

לכל הילדים

לְכָל הַיְלָדִים הַמְּכִים בְּעוֹלָם

לְכָל הַהוֹרִים הַמְּכִים בְּעוֹלָם
שָׁבוּ רַגַע וְחָשְׁבוּ

מָה אַתֶּם עוֹשִׂים לָהֶם
חָשְׁבוּ עַל הַמַּכּוֹת שֶׁקִּבְּלֶתֶם
עַל מָנֹת לֹא לָתֵת
וְלֹא עַל מָנֹת לְהַצְדִּיק
וּלְהַכְחִישׁ

עוֹד מַכּוֹת

אֵת הַצְּלָקוֹת שֶׁלְעוֹלָם לֹא יִגְלִידוּ
שָׂאוּ עַל גִּבְכֶּם פְּאוֹתוֹת מִלֶּחֶמָה
כִּי לֹא יִכְלֹתֶם לְהִלָּחֵם

הַנִּקְמָה תִּהְיֶה
הַמַּכּוֹת
שֶׁלֹּא תִתְּנוּ לַיְלָדִיכֶם.

אִינִי מְטִיף
אֲנִי בּוֹכֶה עַל כָּל מַכָּה
שֶׁכָּל יֶלֶד מְקַבֵּל
הִיא מִזְכִּירָה לִי פָצַע
שֶׁמֶשׁ-יְלָדוֹת שֶׁלְעוֹלָם לֹא תִזְכַּח
יְלָדוֹת שֶׁבָּעָצָם מְעוֹלָם לֹא הִיָּתָה
נִשְׁאַרָה רַק בְּגֶדֶר אֲפֻשְׁרוֹת
כָּל הָעֶשֶׂר שֶׁבְּעוֹלָם לֹא יוּכַל לְכַסּוֹת
אֵת הַצְּלָקוֹת וְהַפָּאָב
כָּל הַתְּרֻבוֹת, כָּל הַכְּבוֹד
לֹא יוּכְלוּ לְכַסּוֹת אֶת הַבוּשָׁה.

בית ספר דתי

כְּשֶׁהִגְעָנוּ לִירוּשָׁלַיִם אָמִי שָׁאַלָה
אוֹתִי
בְּצוּרָה הִדְמוּקְרָטִית הִמְיָחֶדֶת שָׁלָה
אִם אָנִי רוֹצֶה לָלֶכֶת לְבֵית סֵפֶר דְּתִי אוֹ חֲלוּנִי
וְאַמְרָתִי חֲלוּנִי
אִז הִלְכָתִי לְבֵית סֵפֶר דְּתִי
שֵׁם לְמִדָּתִי בְּשֵׁעוּרֵי תִלְמוּד אֶת
מִסְכַּת מְכוֹת
וְהֵייתִי מִתְעַנֵּג מְאֹד עַל הַפְּלִפּוּלִים הַלּוֹגִיִּים
עַד שֶׁהֵייתִי מְחַפֵּשׂ תּוֹסֵפוֹת לְשִׁעוּרִים אֲצֵל הָרֵב שֶׁל נֹוֹה יַעֲקֹב
הֵייתִי תָמִיד מְבָרִיק בְּתִלְמוּד רַק שֶׁמַּעוֹלָם לֹא הִרְגָּשְׁתִּי
שֶׁפְּלִפּוּלִים מְקַרְבִּים לְאֵלֵהֶם
כְּפִי שֶׁלֹא הִרְגָּשְׁתִּי שֶׁמִּסְכַּת מְכוֹת
מְדַבֶּרֶת גַּם עַל הַמְכוֹת שֶׁעַל גִּבִּי.

הרע

לְגִלוֹת
שֶׁהָרַע אֵינוֹ
נִחְלָת הָאֲחֵרִים
אֶלָּא שֶׁהוּא נִמְצָא לִידָךְ
בְּתוֹךְ הַמִּשְׁפָּחָה שְׁלֹךְ
לְהִיּוֹת מִפְתָּע
עַל כִּי הָרַע אֵינוֹ הָאֲחֵרִים
כְּפִי שֶׁנִּסּוּ לְהַחֲדִיר לָךְ
הָרַע הוּא בָּהֶם
בְּפִתְחָד, בְּחֹסֶר הָאוֹנִיִּים
שֶׁתְּרַגְּס לְהִרְס לְהַשְׁפִּיל
הַקִּטְנִים מֵהֶם, הַחֲלָשִׁים מֵהֶם.
לְרֹאוֹת שֶׁהָרַע כָּל כֶּךָ קָרוֹב
עַד שֶׁאֵי אֶפְשָׁר לְרֹאוֹתוֹ.

תמימות

הם הפחידו אותנו מן הערבים
אמרו שהם רעים
שנזהר מהם
פי הם הורגים ילדים
אמרו לנו להזהר מן השוטר
שהוא יקח אותנו לכלא
אם לא נעשה מה שהם אומרים.
ואנחנו פחדנו.
לא ידענו שצריך להזהר מן המזהירים
בתמימותנו הזוהרת
לא ידענו להבחין.

.

הם

הם מכים את סזר וייחו
והוא ממשיך לשורר
הם מכים את צ'רלס בוקובסקי
והוא ממשיך לכתוב
הם מכים את רימבו
הם מכים את הואידוֹברו
הם מכים את גרוֹדה
הם מכים את פוֹנֶדֶן
הם מכים את לוֹרֶקה
הם מכים ומכים
אך לא מצליחים
לעצור את השירים
פי
אי אפשר
לעצור את השמחה.

.

העולם

העולם נהיה
יותר ויותר דומה
למשפחה
שמתנפחת עד מות
על ירשה של כמה בתי
בשכונת
משתוללת
רעידת אדמה.

בארץ המהגרים

בארץ המהגרים
נשאיתי מהגר.

אנשים אומרים לי
אולי הרגשתך איננה אלא
הרגשתו של כל משורר

ואני אומר להם
אני מדבר ואתם שותקים
אני בוכה ואתם צוחקים
אני צועק ואתם לועגים
אני מסביר ואתם מקטלגים
אני כואב ואתם בורחים.

דור מפחיד

הם מלאים חמרים חיימים
ספר לכן עד העצם
קמח וארז מזקק
חוסרים מדהימים בויטמינים
והם אלימים
הנשים דומים לגברים
הגברים נדמים לנשים
והם אלימים
הם לא יודעים למה
והם על קוצים
מחפשים גרויים ועוד
גרויים
אנס, רצח, אכזריות לשמה

מן הצד הזה
העתיד נראה מפחיד מאד.

הם ימותו כמו זבובים
ממגפות שאיש לא מדמין
מורוסים ללא שם
הם ימותו ברחובות
הם ימותו בבתיים
הם ימותו בבתי חולים
מול עיניהם הרואות ולא רואות
מול חלשתם פטריותיהם הפורחות
מול תרופותיהם הלא יעילות
הם ימותו מול הרופאים
שימותו מולם.

מן הצד הזה העתיד נראה
מפחיד מאד.

ערך בספם ישוב להיות ערך הנגר
כל הבטוחים כל הקרנות יכנסו בהם
כמו השור בתוך הטוראדור
כל הדברים הבטוחים עליהם חשבו
יתמוטטו, כל המניות כל הבורסות

עָרַךְ בְּתִיָּהֶם יְהִיָּה כְּעָרַךְ הָאָבֶן אוֹ פָּחוֹת
 מִשְׁפָּחוֹת שְׁלֵמוֹת יִצְטוּפְפוּ בְּבָתִּים שֶׁל עֲשָׂרִים מָטָר
 הוֹרִים לְשׁוּבוֹ לַחַיּוֹת עִם בְּנֵיהֶם
 וְגַם כֵּךְ אִישׁ לֹא יוּכַל לְשַׁלֵּם אֶת הַמִּשְׁכָּנָה
 הֶרְחֹבוֹת יִהְיוּ מְלֵאִים חֲבוּרוֹת חֲמוּשׁוֹת

מִן הַצַּד הַזֶּה
 הָעֵתִיד נִרְאָה מִפְּחִיד מְאֹד.

מִצָּרִים תִּהְיֶה לְרִפּוּבְלִיקָה אֶסְלָאמִית כְּמוֹ אִירָן
 כָּל הַמִּגְרָב יִפֹּל בִּידֵיהֶם, כָּל הַמְּזֻרָח הַתִּיכוֹן
 כָּלֵם יִסְבִּירוּ כָּלֵם יִמְלְאוּ אֶת הַכֹּל בְּמַלִּים
 לְאַרְצוֹת הַבְּרִית לֹא יִהְיֶה כֶּסֶף לְשַׁלֵּם לַחֲזִלָּה
 וְאִירוֹפָּה תִּחַכֶּה לְמוֹצָא פִּי הַמִּגָּף
 וְגַם תִּפֹּל עוֹד פְּצֻצַת אָטוֹם אוֹ שְׂתִים
 לֹא בָּיִם כִּי אִם בְּתוֹךְ עָרִים גְּדוּלוֹת

מְכַל צַד הָעֵתִיד
 נִרְאָה
 מִפְּחִיד מְאֹד.

.

עם הפנים למזרח ועם הגב למערב

נולדתי במקום שנקרא תטואן
הנמצא היום בצפון מרוקו
אבל שהיה עד שנותים לפני לדתי
הקצה הדרומי של ספרד
יום אחד הגרו הורי לישראל
וכאן אמרו לי שאני מזרחי
ואז אמרתי להם שאני בא
מן המקום היחיד בעולם שנקרא המערב
הוא המגרב
אבל התעקשו שאני מזרחי
אבל אמרתי להם הרי גם אתם
מזרחים
באים ממזרח אירופה
אמרו לי לא
אנחנו מזרחים מן המערב שהיא אירופה
ואתה מזרחי מן המזרח
וישראל היא הרי ארץ מערבית
אמרתי להם אדרבא
כמו שאמר יהודה הלוי
לפי במזרח ואנכי בסוף מערב
הוא המזרח של
ממזרח שמש עד מבואו מהלל שם ה'
הוא המזרח בו נמצא בית המקדש
והוא צפונית למקום בו אנו כהגע
ומה שנשאר ממנו הוא הכתל המערבי
ואז אמרו לי לא
שהם בעצם מערביים ואני מזרחי
ואני אמרתי להם שאפלו מערבים אינם
ותמיד התרבות ששלטה בארץ היתה התרבות המזרח
אירופאית
ולא התרבות המערבית
שמצפונית למגרב
או דרומית למזרח התיכון
ובאמצע הנופים הם נהיו פתאום צפוניים
כי הם כבר גרו בצפון תל אביב
שנמצאת ממערב לירושלים
וממזרח לאירופה
ואז אמרו לי שאני ספרות אתנית

וְהֵם סִפְרוּת יִשְׂרָאֵלִית
וְלֹא נֹתֵר לִי אֶלָּא לֹאמַר לָהֶם
בְּפִסְקָנוֹת בְּלִיתִי מִבְּקָרָת
שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ שׁוֹקַעַת בְּמַעְרָב
וְזֹרַחַת בְּמִזְרָח.
אֶלָּא אִם כֵּן אַתָּה בָּצֵד הַשָּׁנִי שֶׁל פְּדוּר הָאָרֶץ, כְּמוֹכֵן.

אלו המכות

וְהִיְתָה
מַכַּת לֶדָּה
מַכַּת הוֹרִים
מַכַּת מוֹרִים
וּמַכַּת דּוֹדִים
מַכַּת מְשֻׁפָּחָה
מַכַּת עֲרָבִים
מַכַּת עֲלִיָּה
מַכַּת צִיּוֹנוֹת
מַכַּת יְהוּדִים
מַכַּת חֶסֶד אוֹנִים

וְעַל כָּל מַכָּה שֶׁלִּקִּיתִי עַל אֲדָמָה
לִקִּיתִי חַמְשִׁים עַל הַיָּם
וּמֵאֵתֵים וְחַמְשִׁים מֵעַל הַיָּם

עַד שֶׁבָּאָה אִשְׁתִּי
אֶחָזָה בִּי חִבָּקָה בִּי
לְלַמְּדֵנִי עַל כָּל הַיָּפִי שֶׁבָּעוֹלָם
כָּל הַיָּפִי מֵעַל הַמַּכּוֹת.

כשהיתה נוחתת עליו הרוח הנבואית

הָיָה מִתְנַבֵּא זִנְעוֹת וְנִחְמוֹת
מִדְּבַר עַל כְּנוּפִיּוֹת חֲמוּשׁוֹת
שְׁשׁוּלְטוֹת עַל הָעוֹלָם בְּאִמָּה
עַל מַחְלוֹת וּמַגִּפּוֹת
עַל מְשָׁלוֹת מְשַׁחֲתוֹת
עַל וִירוֹסִים שְׁהוֹרְגִים בְּשַׁעַה אַחַת
עַל רוֹפְאִים שְׁנֹלְחָמִים בְּאֵתִים
עַל כֹּחַ הַכֶּסֶף, עַל פְּצָצוֹת אָטוֹם
וּבִסּוּף הָיָה מְנַחֵם
אֶל תְּדַאגּוֹ כִּי גְאֻלַּת הָעוֹלָם
בְּפֶתַח.

.

שתי מחנות

הָיוּ אֵלֶּה
שֶׁהָכּוּ

וְהָיוּ
אֵלֶּה

שֶׁשִּׁתְּקוּ.

.

איגרא רמא ובירא עמיקתא

איננו יודעים את מקום קברו של משה
וגם לא היכן הטלר נקבר.
הראשון ראה את אחוריו של אלהים
השני הראה לנו את גבו של השטן.
לעולם לא נוכל לשבט אותם.

כל מוות הוא אותו מוות

אותה טעות
חוזרת ונשנית
קום אדם קום
קום מאד אדם
קום מהדם
קום אדם
כגוף אחד
ודחה את המנת
קום אדם
אכל מפרי עץ החיים
הפחיתה נתנת תמיד.

ריצה

נֶאֱנִי כְּבֹר רֵץ אֶל מְצִיאוֹת אַחֲרֵת
כִּה אֵין חֲלוֹם כִּה אֵין מְצִיאוֹת
כִּי עִיפָתִי כְּבֹר מְכַל הַמֶּנֶת הַזֶּה
עִיפָתִי כְּבֹר מְכַל הַמְשַׁחֵק הַזֶּה
אוֹר חֲשֵׁךְ מֶנֶת חַיִּים טוֹב רַע

כִּי אֲנִי כְּבֹר רֵץ אֶל עוֹלָם אַחֵר
בּוֹ חַיִּים חַיִּים
בּוֹ הָאוֹר חַיִּים
חַיִּים הָאוֹר טוֹב

יוֹצֵא מְגוּפִי נִכְנָס אֶל גּוּפִי
יוֹצֵא מַעֲצָמוֹתִי נִכְנָס אֶל עֲצָמוֹתִי
יוֹצֵא נִכְנָס
וְחִי

כִּי אֲנִי עֵיף מְאֹד מְכַל הַמֶּנֶת הַזֶּה
כִּי אֲנִי עֵיף אֲדָם מְכַל הַמֶּנֶת הַזֹּאת
וְאֵלֶיךָ אֲנִי בָּא
אֵלֶיךָ לְעוֹלָמִים

אֵן אֶפְנֶה אֵן אֵלֶךְ
אֵן אַחִיָּה בְּמַעֲרוֹת בְּמַאֲרוֹת
אֵן כִּי כְּבֹר אֵין אֵן
כִּי כְּבֹר אֵין מְסִתּוֹר פֶּה
מִן הַמֶּנֶת
כִּי כְּבֹר אֵין טַפַּת חַיִּים
כָּאן
אֵן אֶפְנֶה אֵן
הַעֲצָמוֹת בִּיעֲרוֹת נִשְׂרָפוֹת לְצֵאת
לְצֵאת מִן הַגּוּף הַזֶּה וּלְהִכָּנֵס לַגּוּף
הַזֶּה הַגּוּף הַמְּכַר לִי מְאֹד
מְאֹד אֲדָם אֵד אֵד דָּם גּוּף
גּוּף אֶמֶת לֹא צָרוּף רְצוּף גּוּפִיפִי שְׁקָר
לְאֵן אֵן אֶפְנֶה אֵן
כִּי כְּבֹר אֵין אֲנִי מִחֲבָא אֵין
אֵן אֶפְנֶה אֵן

כִּי הַגּוֹף הַזֶּה לֹא בּוֹרֵחַ
 לְצֵאת מִן הַגּוֹף הַזֶּה אֶל הַגּוֹף הַזֶּה
 הָאֲמִתִּי
 אֵלַיךְ
 אֱלֹהִים
 יְהוָה אֱלֹהִים
 אֵלַיךְ
 עַד עַד
 בְּתוֹךְ כַּחֲמֹךְ
 עַד עַד
 עַד אֵין אֲנִי
 עַד נָע

בְּקִרְבִּי הָאֲדָמָה תִּצְמִיחַ אֵד
 אָדָם יִתְאַדָּה לְתוֹכָהּ
 בְּקִרְבִּי רָקִיב יִהְיֶה שְׂכָחָהּ
 אָדָם יִתְאַר בְּמִלָּה
 יִטְהַר בְּמִלָּה
 בְּקִרְבִּי יִבְקֹר כָּאֵן אָדָם
 מֵאֵד אָדָם
 בְּקִרְבִּי מְרֵאוֹת רָאוּ תָם
 בְּקִרְבִּי מְרֵאוֹת אוֹר תָם
 רָאוּ חֲזוּ מִפְעֻלוֹת יְהוָה
 רָאוּ חֲזוּ אוֹר חֲזוּ נְחֻרְזוּ
 חֻרְזוּ וְקוֹדֶחַ בְּקִרְבִּי אוֹר תָם
 מְרֵאוֹת יְהוָה מְרֵאוֹת יְהוָה מְרֵאוֹת יְהוָה
 עַד עוֹלָמִים בְּרַחֲמֶיךָ
 עַד עַד בְּתוֹכְךָ
 עַד אֵין אֲנִי אֵין.

המוות היומי

כָּל יוֹם אָנִי מֵת עַל שְׁלֹא רָאִיתִיךָ
שְׁכַנְתִּי מְקוֹר חַיִּים
מְקוֹר מַיִם זָכִים
כָּל יוֹם אָנִי מֵת
וְשׁוֹב נוֹלֵד לְמוֹת
בִּיאוֹשׁ תְּמִידִי זֶה
בְּחַפְזוֹשׁ הַלּוֹךְ וְשׁוֹב
אַחֲרֶיךָ
שְׁכַנְתִּי מְקוֹר חַיִּים
כָּל יוֹם אָנִי מֵת
וְשׁוֹב מֵת וְשׁוֹב מֵת
בְּתוֹךְ בּוֹרוֹת הַמָּוֶת
הַנוֹצְרִים מַחְסְרוֹנֶךָ
מַחְסְרוֹן רָאִיתִי אוֹתְךָ
שְׁכַנְתִּי מְקוֹר חַיִּים
כָּל יוֹם אָנִי מֵת
וְשׁוֹב מֵת עַד מָתִי
עַד מָתִי נִסְתּוֹבֵב בְּאוֹתוֹ מַעְגָּל
נִסְתּוֹבֵב וְנִפְּל בְּתוֹךְ בּוֹרוֹת הַמָּוֶת
עַד מָתִי נִסְתּוֹבֵב
וְלֹא נִפְגַּשׁ
עַד מָתִי
כִּי כָּבֵד עִפְתִּי מְאֹד
מִגְעָגוּעֵי אֵלֶיךָ
יֹדֵעַ שְׁאֵת לְיָדֵי
כָּל כֶּךָ קְרוּבָה
עַל הַר הַבֵּית
כִּפָּה לְרֹאשׁוֹ
מַחֲכָה לַפְּגִישָׁה הַגּוֹרְלִית
אֵלֶיָּה אֵינִי יָכֹל לְהִגִּיעַ
עַד מָתִי הַמָּוֶת הַזֶּה
עַד מָתִי לֹלֵא רוּחַ חַיִּים
לֹלֵא נִשְׁמָה בְּאָפִי
שְׁכַנְתִּי מְקוֹר חַיִּים
עֲזָרִי לִי וּמִגְנִי לִי
עֲזָרִי לִי לְהִגִּיעַ

עָזְרִי לִי לְדַעַת
בְּלַעֲדֶיךָ
אֲנִי מֶלֶךְ לֹא מִמְלָכָה.

שיכון

לְשִׁכּוֹן בְּתוֹכְךָ יְהוָה אֱלֹהִים
לְשִׁכּוֹן בְּתוֹכְךָ אֲנִי חֶפֶץ
רַק בְּזֹאת אֲנִי חֶפֶץ
חֶפֶץ שְׁלֹךְ בְּתוֹכְךָ

לְהִזְדַּוֵּג אִתְּךָ בְּתוֹכְךָ
לְקַרֵּא לְבְרִיאָתְךָ
לְבּוֹא לְבְרִיאָתְךָ
וְשׁוּב לֹא לְפָחוֹד מֵאִשְׁךָ
מֵאוֹרֶךְ

לְבּוֹא עֲדִיךָ בְּמִשְׁכְּנֶךָ
לְשִׁכּוֹן בְּתוֹכְךָ
בְּשִׁירָאֵל-כְּלִיֹּתֶיךָ
לְשִׁכּוֹן בְּתוֹכְךָ יְהוָה אֱלֹהִים
כִּי אַתָּה אֶחָד
כִּי הַכֹּל אֶחָד
בְּתוֹכִיךָ
אֶחָד
וְאַחֲדוֹת
סוֹף סוֹף יִגִּיעַ הַיּוֹם
אֲנִי יוֹדֵעַ שְׁיִגִיעַ הַיּוֹם
וְלֹא לִשְׁוֹא יִגְעָתִי
לְשִׁכּוֹן בְּתוֹכִיךָ.

צמיחה

כָּל הָעוֹלָם צוֹמֵחַ מֵאַהֲבָה
וְכָל אֶהְבָּה
נִגְזֶרֶת מִן הָאֲחֻדוּת הִיא הָאֶהְבָּה
וְאֵין בְּעוֹלָם לְעוֹלָם
אֲחִיזָה לְרֵעַ
אֵין אֲחִיזָה לְשָׁקֶר
בְּתוֹךְ אֶהְבָּה
כִּי אִם לְרַגַע קָצֵר מְאֹד
בְּאִינְסוּפִיּוֹת הָאֶהְבָּה

תַּעֲרִירוּ וּתְעוֹרְרוּ אֶת הָאֶהְבָּה
תַּעֲרִירוּ
כִּי הִיא חֲפֹצָה מְאֹד
הָאֶהְבָּה
לְבֹא בְּקֹהֶל אוֹהֲבֶיהָ
יִשְׂרָאֵל
לְעַד אֶהְבָּה עַד עוֹלָם
אָמֵן
בְּתוֹכֵי הָאָחֵד
אֶהְיָ אֲשֶׁר אֶהְיָה.

שיבה

שׁוֹב נָשׁוּב לְרֹאוֹת בְּשִׁיבְתָּךְ אֶל מְקוֹמְךָ
יְרוּשָׁלַיִם עִיר שְׁלָם אֶל הַשְּׁלָם
שׁוֹב נָשׁוּב לְהִתְחַבֵּר בְּצִיר הַמְּקָשׁ
בִּינִינוּ לְאַמֵּת
הָאֲחַת
שׁוֹב נָשׁוּב לְהִתְמַקֵּם עַל הַמְּקוֹם הַנָּכוֹן
בְּמְקוֹם
שׁוֹב נָשׁוּב לְרֹאוֹת בְּשִׁיבְתָּךְ אֶל מְקוֹמְךָ
אֶל הַמְּקוֹם

שׁוֹב נָשׁוּב מִן הַגְּלוּת
כָּל הַמְּדִינּוֹת וְכָל הָעַמִּים
מְגָלוֹת יְרוּשָׁלַיִם מְחוּץ לְצִירָה
שׁוֹב נָשׁוּב יְרוּשָׁלַם אֶל הַשְּׁלָם.

תפילה

רבונו של עולם
בורא בוראי
עד כמה יפה בראת עולמך
שכל האנשים בו מקומם בך
ואין אדם אחד מיתר
ואין דבר אחד מיתר
בעולמך
שכל דבר במקומו נמצא
והכל מתקנים מנשיפתך
ויחזור אל נשימתך

ויהי רצון שיכבשו רחמיך
את הויתך
ולא תחריב עולם זה
כלם ידעו אותך ואת מקומם
ויבואו אליך עם לב הבשר
בשמחה

ברוך אתה בוראי יהוה אלהים
ברוך אתה ברוך
עד עולם.

טוב ורע

בְּטִפְשׁוֹתֵם הֵם אוֹמְרִים שְׂאִין רַע
(שְׁהִיטְלֹר לֹא הָיָה שְׁלִיחוֹ שֶׁל עֲמֶלֶק)
מִכָּאן שְׂאִין טוֹב
בְּטִפְשׁוֹתֵם הֵם הוֹלְכִים לַעֲבוֹד עֲבוֹדַת זָרָה
בְּחוֹשְׁבֵם שֶׁהִיא אֵינָה קִיָּמָה
בְּטִפְשׁוֹתֵם הֵם מְפַסְּסִים אֶת הַכֹּל
מָה אִם לָכֵם
הוֹגִי-דַעוֹת וְאִנְשֵׁי-עֵט
מְשׁוֹרְרֵי הַנְּעִימוֹת
מָה אוֹמֵר לָכֵם עַל בּוֹרוֹתְכֶם וְעַל טִפְשׁוֹתְכֶם
לֹא הַשִּׁיר הָעֶקֶר
לֹא שׁוֹם דְּבַר הָעֶקֶר
מְלַבֵּד אַחֲדוֹת כָּל הַטִּפְלִיּוֹת
מְלַבֵּד יְהוָה אֱלֹהִים
אֶחָד
וְכָל פְּרוֹד הוּא עֲבוֹדַת אֱלִילִים
לֹא אֲמֵנוֹת וְלֹא פּוֹלִיטִיקָה
לֹא מַדָּע לֹא אֲדָמוֹת
לֹא מְדִינָה לֹא דָת
לֹא חֹק וְלֹא מִשְׁפָּט
לֹא רַע וְלֹא טוֹב

מְדַעְנִים מְשׁוֹרְרִים הוֹגִים פּוֹלִיטִיקָאִים
הַמְּסַתּוֹכְבִּים סְחֹר סְחֹר
וּמְחַפְּשִׁים זָנֵב לֹא קִים
הַגִּיעַ הָעֵת לַעֲזוֹב אֶת הַבּוֹרוֹת מֵאַחֵר
לְהַבִּיט בְּאוֹר וְלֹא לְפָחוֹד

לֹא לָתֵת תְּרוּצִים מִיָּתְרִים
לֹא לְהַסְבִּיר כָּל דְּבַר עִם מִשְׁקָפָה
הַגִּיעַ הַזְמָן
בְּטָרָם תִּקְיָא הָאֲדָמָה אֶת צוֹאֲתְכֶם
בְּרִיר שׁוֹרֶף אֵשׁ.

היד החזקה

הַיָּד הַנוֹתֶנֶת הִיא הַיָּד שֶׁתִּקַּח
הַיָּד הַחֲזָקָה הִיא הַיָּד שֶׁתַּחֲלִישׁ
הִיא הַיָּד שֶׁתִּכָּה
הַחֶק הַמְּזִין הוּא הַחֶק שִׁירְעִיב
כִּי לֹא לְעַד רַחֲמִים
עַד כִּי דִין הוּא הֶרְחֵם הַיָּחִיד
בְּמָקוֹם בּוֹ אֵין מָקוֹם לְאַמֶּת
וְהַכֹּל שֶׁקָּר וּתְכָכִים.

הַיָּד הַמַּכָּה הִיא הַיָּד שֶׁתִּלְטֹף
הַיָּד הַחֲזָקָה הִיא הַיָּד שֶׁתִּרְחֹם
הַיָּד הַמַּכָּה הִיא הַיָּד שֶׁתִּזְוֶן
כִּי לֹא לְמַעַן הָרֶם
נִבְרָא הָעוֹלָם
וְלֹא לְמַעַן הִרְשָׁעִים
הַשֶּׁמֶשׁ זוֹרֵחַ
וְלֹא לְמַעַן הַכֶּסֶּלִים
הַיָּרֵחַ פּוֹרֵחַ

הַיָּד הַנוֹתֶנֶת הִיא הַיָּד שֶׁתִּקַּח
הַיָּד הַלּוֹקֶחֶת הִיא הַיָּד שֶׁתִּתֵּן
הַיָּד הַחֲזָקָה הִיא הַיָּד שֶׁתַּחֲזֹק
הַיָּד הַמְּיַדָּה הִיא הַיָּד שֶׁתִּלְטֹף

הַיָּד הָאוֹהֶבֶת תִּתֵּן דֶּרֶךְ יְדֵיכֶם
הַיָּד שֶׁנוֹתֶנֶת תַּתְּפֹּאֵר דְּרִכֵּיכֶם
הַיָּד הַמְּלַטֶפֶת תַּתְּעַבֵּר בְּעֶזְרְתֶּכֶם

אַתֶּם הַדְּבָקִים בַּה' חַיִּים כָּלְכֶם הַיּוֹם.

X

אָני מְשׁוֹרֵר מְרוֹקָאִי
גּוֹלָה.
בְּתַחֲלָה חֵיִיתִי אֶת גְּלוּת-סֶפֶרד בְּמְרוֹקוֹ
אַחַר כֵּךְ הִגְלוּ אוֹתִי הוֹרִי
מְמְרוֹקוֹ
לְיִשְׂרָאֵל
מְדִינָה שֶׁל גּוֹלִים
בָּנִים, נְכָדִים וְנִינִים לְגּוֹלִים
וְכֹאֵן הִגַּעְתִּי
לְגְלוּת הָעֶמְקָה בְּיוֹתֵר
לְגְלוּת מַעֲצָמִי
גּוֹלָה מֵאַרְצִי
גּוֹלָה מִמְשַׁפְּחָתִי
גּוֹלָה מִמּוֹלְדֵּתִי
גּוֹלָה מִגְּלוּתִי.

מלים

לֹא הַמְּלִים הַשְּׁחֹרוֹת עַל הַנֶּגֶר הַלֵּבָן
כִּי אִם הַלֵּבָן שֶׁהֵן יוֹצְרוֹת
בְּרִקּוּדֵן מוֹל עֵינֶיךָ
יִזְרְחוּ בַּיּוֹם הַהוּא
עַל הַשָּׁמַיִם הָאֲדָמִים

לֹא הַמְּלִים הַשְּׁחֹרוֹת מַעַל הַנֶּגֶר הַלֵּבָן
וְלֹא מוֹכֵנֵן הַמִּתְפַּתֵּל בְּאַזֵּן
רֹב-מִשְׁמְעוּתָן הִלֵּא בְּרוּרָה
יִזְרְחוּ בַּיּוֹם הַהוּא
עַל הַשָּׁמַיִם הָאֲדָמִים

לֹא הַמְּלִים וְלֹא צִלִּילָן עַל הַשְּׁפָתִים הַמְשַׁכְּרוֹת
כִּי אִם אֲשֶׁן הַלֵּבָן הַצּוֹרֵחַ מִן הַקִּירוֹת
אִישׁוֹן הַלֵּבָן הַזּוֹרֵחַ מִן הַקִּירוֹת
יַחְדָּרוּ בְּשִׁקִּיפוֹת הַמְרָאָתָן
בַּיּוֹם הַהוּא
שְׁלֹא הָיָה כְּמוֹתוֹ.

ברכת הברך

אֵלֵי רְצִיתִי לְבָרֵךְ אוֹתְךָ
וּמַצָּאתִי עֲצָמִי מְקוֹנֵן
רְצִיתִי לְהִבְטִיחַ
וּמַצָּאתִי אֶת עֲצָמִי מְרַחֵם
רְצִיתִי לְעוֹדֵד
וּמַצָּאתִי עֲצָמִי מְנַחֵם

תֵּן תְּפִלָּה בְּפִי
שֶׁתִּקְרַע אֶת הַשָּׁמַיִם
תֵּן תְּפִלָּה בְּפִי
שֶׁתְּפוֹצֵץ אֶת הַגְּעֻגּוּעִים
תֵּן תְּפִלָּה בְּפִי
שֶׁתַּעֲזֹרֵר אוֹתְךָ מִהֶסֶתֶר-פָּנֶיךָ
תֵּן תְּפִלָּה בְּפִי
שֶׁתְּהַיָּה רַק אֶהְיֶה אֵלֶיךָ.

שיר געגועים

מָה אֶמַר לָכֶם
הַגְּעֻגּוּעִים הַגְּעֻגּוּעִים
הוֹלְכִים וְנֹעְשִׁים קָשִׁים
קָשִׁים
כָּכָל שְׁהַחֲמֵר מִשְׁתַּלֵּט עַל הָעוֹלָם
וְשׁוֹב עֲבוּדָת הָאֱלִילִים שׁוֹב
כָּכָל שְׁהַחֲמֵר מִשְׁתַּלֵּט עַל הָאֲנָשִׁים
כֵּךְ נֹעְשִׁים הַגְּעֻגּוּעִים לְסִגּוֹל קָשִׁים
הַגְּעֻגּוּעִים אֶל הַתְּגִלוֹתֶיךָ בְּעוֹלָם
אֶל אֶרֶץ הַסִּגּוֹל בְּעוֹלָם
אֶל הַתְּכִלַּת הָאֲמִתִּי
מָה אֶמַר לָכֶם
הָרִי לֹא תִבְיֵנוּ
אֵיךְ הַגְּעֻגּוּעִים חוֹדְרִים בְּעֲצָמוֹתַי
מִחֲדָרִים אֶת לְבִי
מִשְׁגָּעִים אֶת תְּאִי
וְאֵין נִחָמָה
אֵין נִחָמָה
אֵין.

מחכים

אני מחכה לגאולה
אחרים מחכים למבול
אחרים מתכננים את כלכלת העולם
מדענים מתכננים אדם חדש
האדם הגנטי
הוא יחיה על המאדים
ללא אור ונעם מסכת פורים
אבל אני מחכה לגאולה
רק לגאולה
רבנים, כמרים, אנשי רוח, מדענים
מחפשים בספרייהם תשובות
לא קיימות
לשאלות שאי אפשר לשאול
מחפשים משפט בלתי אפשרי
שיתן תשובה
הם עסוקים כל היום בהסברים
למה העולם אינו כפי שהיה צריך
ומוכיחים את האנשים ללכת בדרכיהם
הם כל היום עסוקים בלרוץ
אחר זנבם
וזנב אין.

ואני מחכה לגאולה.

השירים התפורים

השירים השנואים עלי ביותר

הם אלה

שכתובים היטב

כל שורה מחברת לשניה

כאלו שצחצחו נעלים

כל אות מתחברת

אבל הם לא אומרים כלום

כאלו שהנגר בנה כסא

שאי אפשר לשבת עליו

וזה חבל שיותר ויותר

אלה השירים שאטה כותב

היו לך עשרה אחוזים

של אמת בשירים שלך

והמחמאות הביאו אותך לחשוב

שדוקא התשעים אחוז

שהמבקרים משבחים

הם הטובים

הכבוד נהיה לך חשוב יותר

מן השיר

ואני חושב על חבר שהיה לי

שהפך להיות רב

והוא היה המשורר הטוב ביותר

של דורי

משורר כל כך טוב

שהפסיק

לכתוב

ואני חושב על כל השירים האלה

התפורים כמו סדר מדיק

שאיש אינו יכול להבין מה כתוב בהם

והקוראים חושבים שהם מטמטמים

ובורחים מן השירה

לא, ידידי הקוראים

אתם ל'א המטמטמים
המשוררים הבלתי ברורים לכם
הם העירמים והערמומים
אל תתבישו לומר את דעתכם בקול רם
אל תפחדו מן המבקרים המתנשאים
אתם הצודקים.

יותר ויותר

זה הולך ונהיה מוזר
יותר ויותר
ככל שאני מפרסם
יותר ויותר
ואיש אינו מחלק מחמאות
בפני
אלא מאחורי גבי
אולי הם מפחדים
שישר אבוא
אליהם בטענות
שאם אני כל כך מצליח אז למה
כל זה לא מצליח
למה כל המבקרים ההוצאות לאור
הגדולות
הפרסים הספרותיים
הקרנות למיניהן
שהוקמו למען אנשים כמוני
למה הן מתעלמות ממני
יותר
יותר
ככל שאני מראה להם
שאני באמת משורר
שאני מחזיק מעמד וממשיך לכתוב
בזמן שהם נותנים את הפרסים
את המצנקים
מוציאים את הספרים
של כל מיני כותבים זמניים
שאחרי ספר או שנים
או פחות
פשוט נעלמים להם מן העינים.

דווח מתוך ההתרחשות לדורות העתיד

איש אינו קורא שירה ולכן בִּשְׂרָה נאמר אֵת הָאָמֶת
איש לא ישים לב שֶׁאֲנַחְנוּ קוראים למהפכה נגדם
כִּי הָאֲדוֹנִים הַחֲשׂוּבִים הַפְּרֹפְסוֹרִים וְהַדּוֹקְטוֹרִים
מִנְחָקִים וּמִנְחָחִים מִן הָעוֹלָם אֵינָם רואים שֶׁלְנֶגֶד עֵינֵיהֶם
קָמָה מַחְתָּרֶת שֶׁל מַחֲשָׁבָה שְׂאֵינָה נִשְׁמָעַת לָהֶם
מַחְתָּרֶת חֲזָקָה עִם אֲלָפֵי מְשׁוֹרְרִים שׁוֹנְאֵי בְּצַע בְּכָל הָעוֹלָם
כִּי הֵם לֹא רואים שֶׁהֵם בְּעֶצְמָם רוֹצְחִים מְרַפְּאִים מִן הַמַּחְלּוֹת
שֶׁהֵם גּוֹרְמִים מְעוֹדְדִים שְׂמוֹשׁ בְּמֵאֲכָלִים מְסֻרָּנִים
מְעוֹדְדִים הַמֶּשֶׁךְ הַמְדַּע הַמְזִיף הַמְסַפֵּק לָנוּ לוֹיִנִים
שֶׁקֶרְנֵיהֶם הוֹרְסוֹת אֶת עֲלֵי הָעֵצִים אֶת נְשִׁימַת הָעוֹלָם
בְּמָקוֹם זֹאת הֵם הַעֲשִׂירִים מִן הָעוֹלָם הַמְתַּעֵשׂ מֵאֲשִׁימִים
אֶת הָעוֹלָם הַשְּׁלִישִׁי בְּשִׂרְפַת יְעָרוֹת לְמַחֲתֵם וְהֵם
הוֹרְסִים אֶת הָעוֹלָם רַק לְמַעַן תַּעֲנוּגוֹת וְעוֹד תַּעֲנוּגוֹת
עוֹד מְכוֹנִית וְעוֹד מְכַשִּׁיר וְיִדְאוּ וְאֶכֶל קֵל לְאַחֲסָנָה
וְחִמְרֵי הַדְּבָרָה בְּכָל מֵאֲכָל וְהוֹרְמוֹנִים וְעוֹפְרָת בְּאֵוִיר
וְכִסְפִּית בְּתוֹךְ הַפֶּה כָּל אֵלֶּה הֵבִיאוּ אוֹתָנוּ לְמַצֵּב שְׂבוּ
כָּל אָדָם שְׁלִישִׁי בֵּן כָּל אָדָם שְׁלִישִׁי יִלְקָה בְּסֻרְטָן בְּחַיּוֹ
וְזֹאת מְבִלִּי לְהַחֲשִׁיב אֶת כָּל הַמַּחְלּוֹת הָאֲחֵרוֹת
הָאֲרִיסִים הַלּוֹפּוֹס הַסִּכְרָת מַחְלּוֹת לֵב רֵאוּמָטִיזְם אֲרִטְרִיטִים
כָּלֵם חוֹלִים אֲבָל אִישׁ לֹא יִפְסִיק זֹאת עַל אֵף שֶׁהַדְּבָר
דִּי פְּשׁוּט לַעֲסוֹק בְּרִפּוּאָה מוֹנֵעַת אֲבָל הַרְפּוּאָה כָּלֵם יוֹדְעִים
זֶה עֵסֶק טוֹב מְאֹד יֵשׁ בּוֹ הַרְבֵּה כֶּסֶף אֲנָשִׁים יִשְׁלְמוּ הוּן
לְכָל מִינֵי מְכַשְׁפִּים וּמְבִטִּיחֵי נְסִים וְנִפְלְאוֹת יִשְׁלְמוּ וְעוֹד אֵיךְ
כָּל מִינֵי פְּרֹפְסוֹרִים וְעֹכְשׁוֹ גַּם מְכַשְׁפִּים טְבָעִיִּים
אֶת זֹאת אֲנִי אוֹמֵר לָךְ אָדָם וְאַתָּם לֹא תִרְצוּ לְשִׁמוּעַ
וְלָכֵן קִרְאֵתִי לְשִׁיר הַזֶּה דוּחַ לְדוֹרוֹת הָעָתִיד
אֶת זֹאת אֲמַר וְלֹא תִרְצוּ לְשִׁמוּעַ אֵין רִפּוּאָה
אֵלֹא בְּחִזְרָה מִן הַטְּעִיּוֹת בְּחִזְרָה מִן הַשִּׁקָּר בְּבִרְיָה
מִן הַמְדַּע הַמְכַנִּסְטִי הַמוֹדְרָנִי בְּחִקּוֹנוֹ בְּחִקּוֹן מַעֲשִׂיכֶם
בְּנִסְיוֹן לְהַבִּין אֶת הָעוֹלָם כְּפִי שֶׁהוּא וְלֹא בְּכַפֵּיהַ עֲלִיו
רִפּוּאָה גִּנְטִית אֵה אֵה אֲנִי צוֹחֵק עַל טְרוּפְכֶם רִפּוּאָה תֵּאִית
עֹכְשׁוֹ אֵה אֵה אֲנִי צוֹחֵק עַל טְמוּמָכֶם נַחֵשׁ נוֹשֶׁךְ אֶת זִנְבוֹ
זֶה הַמְדַּע שֶׁלְכֶם אֲבָל יֵשׁ כֶּסֶף בְּזֶה הַרְבֵּה גֵּזֵר חֲסֵר עֲרֵךְ
עוֹד מְעַט תִּרְאוּ אֵיךְ הַגֵּזֵר הַזֶּה נִעְלָם לְמוֹל עֵינֵיכֶם
שֶׁקֶר הַקְּלָקְלָה הָעוֹלָמִית שֶׁעַל כָּל דּוֹלָר יֵשׁ חֲמִשָּׁה לֹא קִנִּיִּים
אִזּוּ מֵה אֲתֶם מְתַפְּלָאִים וְצוֹעֲקִים שְׂאֵין אֱלֹהִים אוֹ לְמָה לְמָה
אֱלֹהִים עֲשִׂיתָ לָנוּ מַחְלּוֹת כְּאֵלֶּה הוּא נִתֵּן לָכֶם חֲקִים טוֹבִים
וּפְשׁוּטִים שֶׁכָּל עֵין רוֹאָה תִּרְאֶה וְאַתָּם אוֹכְלִים כָּל הַזֶּמֶן מִעַן הַדַּעַת
אִזּוּ יֵשׁ לָכֶם טוֹב וְרַע יֵשׁ לָכֶם הַרְבֵּה רַע שֶׁתִּרְאוּ וְתִבְנִינוּ

אָבֶל אַתֶּם הָרִי לֹא תִבְיֵנו אֶל תִּבְיֵנו וְאֵל תַּעֲשׂוּ טוֹבוֹת
תִּמְשִׁיכוּ לְזִנוֹת לְרִצּוֹחַ לְאַנוֹס לְהַרוֹג לְגִנוֹב לְגִזּוֹל וְאֵל
תִּבְיֵנו וְכָל הַזְּמַן תִּצְדִּיקוּ עִם הַתְּאוּרִיּוֹת הַקּוֹפִיּוֹת שֶׁלָּכֶם
תִּתְּפַקְחוּ לִפְנֵי שְׁיֵהִיָּה מֵאַחֵר כִּפִּי שֶׁהַתְּפַקְחוּ הָרוּסִים מִן הַקּוֹמוּנִיזְם
תִּתְּפַקְחוּ מִן הַמַּדְעָה שֶׁהוֹרֵג אֶתְכֶם מִמָּשׁ תִּתְּפַקְחוּ מִן הַשָּׂקֶר
כָּבֹד מֵאַחֵר כָּל הָעָרִים הַגְּדוֹלוֹת נוֹעְדוּ לְכִלְיוֹן אֲנָשִׁים
יִבְרָחוּ מִן הָעָרִים הַגְּדוֹלוֹת אֶל הָאֵוִיר שֶׁכָּבֹד אֵינְנו
בְּשׁוּם מְקוֹם כִּי כָל הָעוֹלָם הוּא צִ'רְנוֹבִיל מְסֻרֵּט כָּל הָעוֹלָם
הוּא הִירוֹשִׁימָה וְנִגְסָקִי רְצִיתָם מַדְעָה מַעַל אֱלֹהִים מַגְדֵּל בָּבֶל רְצִיתָם
עֲכָשׁוּ יִפְיץ אֶתְכֶם לְכָל הַיָּקוּם לְכָל הָרוּחוֹת תִּתְּפוּצְצוּ
אָבֶל אַתֶּם הָרִי הָאֲנָשִׁים הַחֲכָמִים לֹא קוֹרְאִים שִׁירָה זֶה לֹא מַדְעִי
זֶה מַעֲשֵׂה לְאֲנָשִׁים חוֹלְמִים גַּם כְּשֶׁבַתְּכֶם חוֹלַת סֵרֶטֶן אֵינְכֶם רוֹצִים לִרְאוֹת
כִּי אַתֶּם אֲנָשִׁים חֲכָמִים עִם מִשְׁקָפִים שְׁחוּרוֹת שְׁלֹא יִכְנֹס לָכֶם
שׁוּם דָּבָר לְעֵינַיִם לְקַלְקֵל אֶת הַתְּאוּרִיּוֹת שֶׁלָּכֶם אַתֶּם אֲנָשִׁים כָּל
כֵּךְ חֲכָמִים אַתֶּם הָרִי לֹא תִקְרְאוּ שִׁירָה אָבֶל הַמַּהְפָּכָה כָּבֹד בִּדְרֹךְ
זוֹ מַהְפָּכָה בִּלְתִּי נִרְאִית מִבְּעַד לְמִשְׁקָפֵיכֶם אָבֶל הִיא כָּבֹד כָּאֵן

לותר על הכתיבה לכתוב את הויתור

זֶה נְהִיָּה קִשָּׁה מִיּוֹם לְיוֹם
הַמַּחֲשָׁבוֹת הָאֵלֶּה רְצוֹת
אוֹלִי לְעֻזּוֹב הַכָּל
לְוִתֵּר
לְוִתֵּר לְתַקּוּפָה מְסִימָת
כָּל הָעֵסֶק הַזֶּה שֶׁל הַסְּפָרוֹת
פְּשׁוּט לֹא הוֹלֵךְ
לֹא הוֹלֵךְ לֹא הוֹלֵךְ
שָׁנִים עַל גִּבִּי שָׁנִים
וְאוֹלִי זֶה כֵּן הוֹלֵךְ
וְאֲנִי
לֹא רוֹאֶה אֶת זֶה
אִם מְלַמְּדִים אֶת שִׁירֵי בִּבְתִּי סֶפֶר
אוּ מְקַרְיָאִים אוֹתָם
בְּטָלוּיָזְיָה
וּבְכָל זֹאת אֲנִי לֹא זוֹכֶה לְחֻצֵי הַפֶּצֶה סְבִירָה
אוֹלִי זֶה הַתְּקוּפָה אֲבָל אֲנִי לֹא מְכִיר תְּקוּפָה אַחֶרֶת
וְאוֹלִי זֶה הַדֶּרֶךְ לְהַמְשִׁיךְ
רַק שָׁזֶה מִתְחִיל בְּאַמָּת
לְעֵיף אוֹתִי
לְעֻצָּבֵן אוֹתִי
לְעֻלוֹת לִי עַל הָעֻצָּבִים
לְשַׁגֵּעַ אוֹתִי
וְאוֹלִי זֶה מַשְׁהוּ אַחֵר לְגַמְרִי
מֵה שֶׁמְשַׁגֵּעַ אוֹתִי.

מרתון

בַּעֲסֵק הַזֶּה מֵהֵר מֵאֵד אֶתָּה צְרִיךְ לְלַמּוֹד
לְהַבְדִּיל בֵּין הָעֵקֶר
לְטֶפֶל וְלֹא
אֶתָּה מֵתְחִיל לַחֲשׂוֹב שְׂכֵמָה מִחֲמָאוֹת
חֲבוּקִים חֲזָנִקִים
מִו"לִים מִמְּלָחִים
שְׁחִיִּים עַל חֲשֹׁבוֹנְךָ
וּמִשְׁקָרִים לְךָ בְּמִלּוֹת חֲמָאָה
הֵם הֵם הָעֵקֶר
שָׂאֵם אֶתָּה מוֹפִיעַ בְּטִלְוִיזְיָה אוֹ בְּרָדִיו
אוֹ אִם מִיִּשְׁהוּ שֶׁהוּא חֲשׂוֹב
כִּי מִיִּשְׁהוּ אַחֵר אָמַר לוֹ שֶׁהוּא
חֲשׂוֹב אוֹ אֵיזָה פְּרוֹפֶסוֹר
פֶּתַב עָלָיו דּוֹקטוֹרָט
אוֹמֵר לְךָ שֶׁאֶתָּה חֲשׂוֹב אוֹ בְּאַמֶּת
הַשִּׁירִים שֶׁלְּךָ מִשְׁתַּפְּרִים לָהֶם שֵׁם בְּתוֹךְ סֵפֶר
אוֹ כְּתַב עֵת אוֹ אֲנִתוֹלוֹגְיָה
וְאִזּוֹ כָּל הַיְצִירָה שֶׁלְּךָ הוֹלֶכֶת וּמִתְדַדְּרֶרֶת
כִּי בִמְרוֹץ הַזֶּה אֶתָּה צְרִיךְ כָּל הַזְּמַן
לְהִתְגַּבֵּר עַל עֲצָמְךָ
לְעֻקּוֹף אֶת עֲצָמְךָ מִיָּמִין וּמִשְׁמָאל בְּבֶת אַחַת
לְהַעֲמִיד בְּפָנַי עֲצָמְךָ אֲתֻגְרִים קָשִׁים וְקָשִׁים יוֹתֵר
שֶׁל אֵי נְפִילָה לְתוֹךְ בּוֹרוֹת שֶׁל שֶׁקֶר וְכָבוֹד
בִּמְרוֹץ הַזֶּה אֶתָּה רֵץ נֶגֶד שִׁיקְסָפִיר בְּלִיִּיק
סֵפֶר תְּהִלִּים שִׁירֵי הַשִּׁירִים בּוֹקוֹבְסְקִי ז'אָבֶס
הוֹאִידוֹבְרוֹ נְרוּדָה בּוֹרְחָס וְסֶרְוֶנְטֶס
וְאַחֲרֵים וְלֹא נֶגֶד בְּנֵי דוֹרְךָ בְּלִבְד
כִּי יֵשׁ מְעַט מֵאֵד מִבְּנֵי דוֹרְךָ, אוֹלִי
אֶחָד אוֹ שְׁנַיִם, שִׁיגִיעוּ לְקוֹ הַגִּמְרָה
וְכֵן אִם תִּתְמוּדֵד עִם עֲצָמְךָ תוּכַל
לְהִיּוֹת אֶחָד מֵהֶם.

העבר

כָּל שֶׁהֵעֵנִין הַסְּפָרוֹתִי הִזָּה מִתְקַדֵּם יוֹתֵר
אֲנִי מִרְגִּישׁ שֶׁאֲנִי דוֹרֵךְ בְּמָקוֹם
סֵפֶר וְעוֹד סֵפֶר
וְעוֹד סֵפֶר בְּאַפֵּק
וְהַכֹּל נִרְאֶה לִי יוֹתֵר וְיוֹתֵר מִטֶּמֶטֶם
מִבְּהִיל מַעִיק מִתְסַפֵּל דוּחָה
הָאֲנָשִׁים הִרְכִּילוֹת הַכְּתָבוֹת
שֶׁבָאוֹת וְשֶׁלֹּא בָאוֹת
הַהֲעֵרוֹת הַמַּחְמָאוֹת
הָאֲנָשִׁים שִׁיּוּדָעִים מָה אַתָּה צָרִיךְ לְכַתּוֹב
אוֹ אֵיךְ אַתָּה צָרִיךְ לְכַתּוֹב
וְאֲנִי חוֹשֵׁב שֶׁהַשָּׁנִים הַטּוֹבוֹת בְּחַיִּי
הָיוּ שְׁלֹשֶׁת הַשָּׁנִים בְּהֵן לְמַדְתִּי רְפוּאָה טְבָעִית
וְלֹא הִתְעַסַּקְתִּי בְּסִפְרוֹת וְלֹא שִׁלַּחְתִּי
לְפָרְסִים סִפְרוֹתִיִּים וְלֹא פָרְסַמְתִּי בְּכַתְבִּי עֵת
וְלֹא הוֹצֵאתִי סִפְרִים וְלֹא נִפְגַּשְׁתִּי עִם מְשׁוֹרְרִים
וְלֹא קָרָאתִי סִפְרוֹת
כֹּל מַה שֶׁכָּתַבְתִּי בָּאוֹתָן שָׁנִים הָיָה כְּתִיבָה גִּטּוֹ
לְמַעֲנִי וְלֹא לְמַעַן אֶף אֶחָד
וְאִם כֵּךְ אֲנִי חוֹשֵׁב אִזּוֹ מַה אֲנִי מַחֲכָה כְּדֵי
לְחַזֹּר עַל זֶה.
אֲלֹא שֶׁהֵעֵנִין עִם הָעֶבֶר הוּא
שֶׁאַתָּה זוֹכֵר אוֹתוֹ בְּצוּרָה סֶלֶקְטִיבִית
וְאֵין שׁוֹם סְכּוּי שֶׁתְּצַלִּיחַ לְשַׁחֲזֹר אוֹתוֹ
אוֹלֵי מַה שֶׁהָיָה טוֹב בָּאוֹתָן שָׁנִים הָיָה
שֶׁחִייתִי בִּהְיוֹת
וְלִזֶּה אֵי אֶפְשָׁר לְחַזֹּר.
צָרִיךְ לְחִיוֹת.

רוח הפסים

חֲדָשִׁים לֹא כָתַבְתִּי כְלוּם
הוֹצֵאתִי סֵפֶר
וְזֶה בְּאֵמֶת דְּבֹאזֶן מַחֲלֹט
כָּבֹד חֲשַׁבְתִּי שֶׁהַמְשַׁפָּטִים שָׁכְחוּ אוֹתִי
עָבְרוּ לְמִישָׁהוּ מְכָשֶׁר מִמֶּנִּי
כִּי אַחֲרֵי כָל כֶּךָ הִרְבֵּה הִתְעַלְמוֹת
אֲנִי מִתְחִיל בְּאֵמֶת לִשְׁאוֹל אֶת עַצְמִי
אִם אֲנִי בְּאֵמֶת מְכָשֶׁר
כֶּךָ מְנַסִּים לְדַבֵּא אֶתְכֶם הַמְכָּשָׁרִים
אֵל תִּכְנָעוּ
אֲבָל הִנֵּה אַחֲרֵי חֲדָשִׁים אֲנִי שׁוֹב
עַם הַמְּלִים
כְּמוֹ רֶכֶת שֶׁנִּסְעָה מִחוּץ לַפָּסִים צוֹלַעַת
וְרוּחַ תְּזָקָה פְּתֹאמִית
הַחֲזִירָה אוֹתָהּ לַפָּסִים
שָׁלָה
רוּחַ תְּזָקָה וְנִפְלְאַה
לְטָפִי אֶת פְּנֵי
הָעִיפִי אֶת שְׁעֵרוֹתַי
הַמְּגַע הַנָּשִׁי שְׁלֹךְ
רוּחַ

.

הספר השני

יָצָא
וְאָנִי אָמֹר לְהִיּוֹת שְׁמִי
אֲבָל אָנִי בִּדְבָאוֹן
מִחֶלֶט
הוּא יָפָה
וּמִצֵּין
וּבְכָל זֹאת
אָנִי בִּדְבָאוֹן
אוֹלֵי בְּסֵפֶר הָרֵאשׁוֹן זֶה לֹא קָרָה
כִּי כָּבֹד כְּתַבְתִּי מִשְׁהוּ חֲדָשׁ
בְּזִמְנֵן שְׁהוּפִיעַ
וְעַכְשָׁו אָנִי לֹא כוֹתֵב
כְּלוּם
כָּבֹד חֲדָשִׁים
וְכָל מָה שְׁמַעְנִין אוֹתִי בְּסִפְרוֹת
זֶה רָגַע הַכְּתִיבָה
שֵׁם אָנִי מְרִגִּישׁ בְּחַיִּים
לֹא פָּרְסוּם
וְלֹא דְבוּרִים עַל יְצִירְתִּי
וְלֹא עַל סִפְרוֹת
וְלֹא
מְאֻמְרִים
וְלֹא עֲטִיפוֹת
וְלֹא סִפְרִים
רַק הִרְגַּע בּוֹ אָנִי כוֹתֵב אֶת הַשִּׁיר
אֶת הַשּׁוֹרָה
הוּא נֶרֶק הוּא
הַחַיִּים.

הגבורים

שוב הדחיות האלה
וכבר נמאס לי
אבל מה אתה רוצה
הרי אתה מתריס דוקא כלפי אלה
שיכולים לפרסם אותך
אתה מעריך דוקא את אלה
שנדחו שוב ושוב על ידי
עורכים והוצאות לאור
אתה רואה בהם גבורים
לא במתחסדים ובמסתדרים
שתמיד קבלו את כתבי היד שלהם
רק שזה כבר קצת נמאס לי
עברו את גבול הטעם הטוב
הדעות הקדומות האפלויות
הפחד מן השונה
הקנאה מן הפשוט
הקנאה מיכלת הפתייה שלי
הקלות שבה אני עושה את זה
לו
רק הנה אפשר להסתדר
בלעדי ההוצאות האלה
לשבת בבית ולכתוב
לשלוח במחשב את הדברים
למי שמעניין
ולא להתעסק בכל זה...

בורחם

א.

בַּצַּעֲתִי אֶת הַפֶּשַׁע הַנּוֹרָא מִכָּל
שְׁסוּפֵר יָכוֹל לְבַצֵּעַ
בְּסִפְרוֹת הַיִּשְׁרָאֵלִית:
נולדתי בְּמְרוֹקוֹ,
וְשָׁמִי מִצְלָעַל מְרוֹקָאִי מְדִי
וְאֲנִי אָפְלוּ לֹא מִתְבַּיֵּשׁ בְּזָה
וְלִכֵּן הִהוּצָאוֹת דּוֹחוֹת אֶת
סִפְרִי, וְאֲנִי לֹא יָכוֹל לִהְיוֹת עוֹרֵךְ
בְּהוּצָאָה לְאוֹר
וְגַם לֹא לִהְיוֹת שׁוֹפֵט בְּפָרֶס בִּיאָלִיק
וְאֲנִי יָכוֹל רַק לִהְיוֹת סוֹפֵר
אֶתְנִי
אוּ מִשְׁתַּכְנֵז מִצּוֹי
וְכָל דְּבַר שֶׁאֲנִי אוֹמֵר אִישׁ לֹא
מִבֵּין
וְכָל דְּבַר עַל מְרוֹקוֹ נִרְאָה לָהֶם פּוֹלִיטִי
וְאֲנִי לֹא מַעֲמֵד לְפָרֶס בִּיאָלִיק, שְׁמוֹנֶסְקִי
טְשֶׁרֶחְרוּבֶסְקִי, וְכָל הַשְּׁמוֹת הָאֲשֶׁכְנִזִּים הָאֵלֶּה
וְיֵשׁ וְעֵדוֹת לְמִינִיהֶן שֶׁל אֲשֶׁכְנִזִּים
שְׁמֵמָנִים שׁוֹפְטִים אֲשֶׁכְנִזִּים בְּפָרֶסִים
סִפְרוֹתִים שְׁנוֹתָנִים פָּרֶסִים לְאֲשֶׁכְנִזִּים אֲחֵרִים
(הֵם מְסֻדְרִים לְעֶצְמָם גּוֹבִים וְגוֹבּוֹת)
וְעַכְשָׁו כְּשֶׁאֲנִי אוֹמֵר אֶת זֶה גַּם הַסִּפְרָדִים לֹא רוֹצִים
לְדַבֵּר אֵתִי כִּי עַד שֶׁהֵם הִסְתַּדְּרוּ קִצָּת
אֲנִי הוֹרֵס לָהֶם הַכֹּל, הֵם קִבְּלוּ קִצָּת מָרָק
לְיָד שְׁלִחָנָם שֶׁל הָאוֹכְלִים כָּכָשׁ
וְשֶׁרִימָפֶס וְקִלְמֵרִי וְקוֹיָאָר עִם שְׁמִפְנִיָּה,
וְהֵם נוֹרָא רוֹצִים לְשְׁמֹר עַל הַמָּרָק שֶׁלָּהֶם,
לִכֵּן אֲנִי קוֹבֵעַ חֵד מִשְׁמָעִית
שְׁאוֹכֵל לִהְיוֹת סוֹפֵר מְרַפְזִי בְּסִפְרוֹת הָעֵבְרִית
אֲךָ וְרַק אִם אֲנִי זוֹכֵה בְּפָרֶס נוֹפֵל
לְסִפְרוֹת (הַמְדִּיסִים לֹא יִסְפִּיק)
וְגַם בְּזָה אֲנִי בְּטוֹחַ.

נ.ב.
הספרות הישראִלית
(כְּמוֹ הַרְבֵּה מְקוֹמוֹת אֲחֵרִים)
היא מוֹעֲדוֹן
סְגוּר
לְאִשְׁכָּנָזִים בְּלִבָּר.

עַל הַדֵּלֶת כָּתוּב:
לֹא מְקַבְּלִים סְפָרִידִים
וּכְלָבִים
(אֲבָל לְפָעֲמִים)
מְקַבְּלִים
סְפָרִידֵי שְׁהוּא
פּוֹדֵל).

נופל בין הכסאות

בשביל הספרדים
אני בוטה מדי

בשביל המרבעים
אני משלש מדי

בשביל האשפנזים
אני מזרחי מדי

בשביל הדתיים
אני פופר מדי

בשביל החלוננים
אני מאמין מדי

בשביל ההוצאות לאור
אני לא מסחרי מספיק

בשביל האונגרים
אני לא מספיק מערבי

בשביל הספרדים
אני יפני מדי

בשביל המרבעים
אני משלש מדי

בשביל האשפנזים
אני לא מספיק פולני

בשביל הדתיים
אני מתושלח מדי

בְּשִׁבִּיל הַחֲלוּנִים
אֲנִי אֶפֹּטְרוּפּוֹס מְדִי

בְּשִׁבִּיל רֹב הַקּוֹרָאִים
כָּבֶד מִזְמַן קִלְקַלְתִּי אֶת הַשִּׁיר

אור אדום

אֲנִי עוֹצֵר אֶת עֵצְמִי
מִלְכָּתוֹב
לֹא מִסִּכָּה אֵינְטֵלֶקְטוּאַלִּית כְּלָשָׁהִי
וְלֹא עַל מְנַת שְׁהַשִּׁירִים יִהְיוּ טוֹבִים
יֹתֵר
יָכוֹל לִהְיוֹת שְׁהֵלֹא-נִכְתָּבִים טוֹבִים מִן
הַנִּכְתָּבִים
אֲבָל לֹא תָמִיד
הַפְּעִיָּה הִיא שָׂאֵם אֲכַתֵּב כָּל פֶּעַם שְׁעוּלָה לִי רַעֲיוֹן
אֲכַתֵּב כָּל הַיּוֹם
וְיֵשׁ לִי מִשְׁפָּחָה לְהֶאֱכִיל
וְגַם אֲנִי דֵי אוֹהֵב לְאֶכּוֹל
וְחוּץ מִזֶּה מָה אֶעֱשֶׂה עִם כָּל הַרְבֵּה שִׁירִים
וּמָה יַעֲשֶׂה הָעוֹלָם אִתָּם?

סוסים

וְהֵם יָבוֹאוּ
רָצִים רָצִים
דוֹהָרִים דוֹהָרִים
סוּסִים
אֲפָרִים שְׁחָרִים כָּחָלִים
סוּסִים מְכַל הַמָּאוֹת
יָבוֹאוּ
כְּדֵי לְמַחֹץ כָּל מֶה שֶׁהֵם רוֹאִים
נָשִׁים גְּבָרִים וִילָדִים
חֲמוּרִים שׁוּעָלִים כָּלְבִים חֲתוּלִים
יָבוֹאוּ גַם יָבוֹאוּ
סוּסִים וְעוֹד סוּסִים
וְאִישׁ לֹא יוּכַל לַעֲצוֹר אוֹתָם
לֹא פִצְצוֹת אָטוֹם
לֹא גָזִים לֹא כִימִיקָלִים וְלֹא וִירוֹסִים
הֵם יִהְיוּ הַסּוּסִים הַחֲזָקִים בְּיוֹתֵר
שֶׁהֵיוּ אִי פֶעַם
סוּסִים שְׂזוּכָרִים
אֵת כָּל הָעוֹלֹת שֶׁנַּעֲשׂוּ וְשִׁיעֲשׂוּ
וְהָאָדָם יִשְׁאַל
לָמָּה בְּתִקּוּפָתִי
לָמָּה בְּבִיתִי
לָמָּה מִשְׁפַּחְתִּי וִילָדִי
וְאִישׁ לֹא יוּכַל לַעֲנֹת
הַסּוּסִים הַכָּחָלִים, הַשְּׂמִימִיִּים
אֵלֶּה יִהְיוּ הַגְּרוּעִים בְּיוֹתֵר
וְהֵם יִשְׁמִידוּ בְּנֵי־בָנִים בְּנֵי מְאֹתִים קוֹמוֹת
יִשְׁמִידוּ טְנָקִים וּמְטוֹסִים
יִפְרְקוּ אוֹתָם לַחֲתִיכוֹת
וְהַנְּשִׂא יִרְגִיעַ
וְהַמְּחִים יִנְתָּחוּ
וְהַטְּלוּיָזִיּוֹת יִדְבְּרוּ
אֲךָ דָּבָר לֹא יַעֲזֹר
עוֹד וְעוֹד סוּסִים יָבוֹאוּ מִשׁוּם מְקוֹם
סוּסִים יוֹפִיעוּ לִפְתַּע פְּתָאוֹם
מוֹל הָאֲנָשִׁים הַהוֹלְכִים בְּרַחוּבוֹת
וְאֵת, בְּמִטָּה, תְּתַבּוֹנְנִי בִּי

מִי־אֵשֶׁת, מְצַפֶּה לְהַצְלִיחַ
אֲבִיט בְּךָ וּלְפָתַע
אֶהְפֹּךְ
לְסוֹס אָדָם.

קראתיך בשם

קראתיך בשם

א.

השם שנתנו לי הורי
היה מואיז
ומן הרגע שידעתי לדבר
דחיתי בתוקף את שמות החבה
שנסו להדביק לי
מואיסיאז, מוסליתז, מושיטז
בגיל ארבע צועק
שמי
מואיז
מואיז

החברים פחדו לקרוא לי בשם אחר
אחרת היו מקבלים ממני מכות

מרקוס, לוי, ונחלפונסיטו
תמיד קראו לי מואיז

אלא שבגיל שלש עשרה
חצי שנה אחרי בר המצוה שלי
כשגם הגדולים
אותם לא יכולתי להכות
על מנת שיכבדו את שמי
החלו גם הם לקרוא לי מואיז

הגעתי לישראל

הפקיד שנה את שמי
למשה
ומואיז לידו בסוגרים
משה (מואיז)
בסוגרים מאחורי הסוגרים
מואיז לא יכול היה להתפתח
הוא התעמת אתי
עשה לי חיים קשים

מוֹאִיז נוֹתֵר שֵׁם
כָּבוֹל בְּגִיל שְׁלֹשׁ עֲשָׂרָה
וּמִשָּׁה הִתְחִיל לִנְהַג בִּרְכָּב
אֶלָּא שָׁגַם מִשָּׁה לֹא כָּל כֶּן יָדַע מְאִיפָה הוּא בָּא
וְגַם רִשְׁיוֹן נְהִיגָה לֹא רָצָה
מוֹאִיז קָפָא שֵׁם וּמִשָּׁה סָבַל כָּאן

עֶשֶׂר שָׁנִים מֵאַחֵר יוֹתֵר הֶחֱלֹטְתִי לְשַׁחֲרֹר אֶת מוֹאִיז
וְשִׁנִּיתִי אֶת שְׁמִי
לְמִשָּׁה
וְזֶהוּ

מִשָּׁה הָיָה בּוֹדֵד אֶז, אֲכַל לְפָחוֹת הַמֶּאֱכָק נִגְמֵר

לְכַמָּה שָׁנִים

עֲכָשׁוּ אֲנִי מִבֵּין שְׂאֲנִי לֹא יָכַל לִהְיוֹת מִשָּׁה
וּכְשֶׁאֲנִי מַגִּיעַ לְמִשְׁפָּחָה בְּחוּ"ל וְהֵם שׂוֹאֲלִים אֵיךְ נִקְרָא לְךָ
מִשָּׁה אוֹ מוֹאִיז
אוֹמֵר בְּשִׁמְחָה
מוֹאִיז
תִּקְרָאוּ לִי מוֹאִיז

וּכְבֵּר שְׁלֹשׁ שָׁנִים אֲנִי שׂוֹאֵל אֶת עֲצָמִי עַל מִי מְדַבְּרִים
וְלִמִּי מְנַסִּים לִקְרֹא בְּשִׁמְיָשָׁהוּ פּוֹנֶה אֵלַי
בְּשֵׁם
מִשָּׁה

וְלִכְן הַיּוֹם
הִחַלְטָתִי לְשָׁנוֹת אֶת שְׁמִי

לְמוֹאִיז

לְשׁוֹב לְשְׁמִי

בְּרוּךְ אֱלֹהֵי שֵׁם

כְּדֵי שֶׁבְּקָבְרִי יִרְשֵׁם אוֹתוֹ שֵׁם שְׁבוּ נוֹלְדָתִי.

ב.

סֵם הַפֶּךְ לְשִׁמוּאֵל
רָקֵל הַפָּכָה לְרַחֵל
חֲקוֹב הַפֶּךְ לְיִצְחָק
אֶתְלִין לְאַסְתֵּר

לְאַחֲרִים הִיָּה יוֹתֵר מְזֹל
דָּוִד נִשְׁאַר דָּוִד
וְלֹוֹי נִשְׁאַר לֹוִי

אֲבָל מוֹאִיז הַפֶּךְ לְמֹשֶׁה

וַיִּמָּאז הוּא מִבְּקָשׁ מִמֶּנִּי הַסְּבָרִים

אֲזַ הִנֵּה
כְּשֶׁאֲנִי פּוֹגֵשׁ אֶת בֶּן דּוֹרִי
סְלוּמִי
וְשׁוֹאֵל
מַה שְׁלוּמְךָ שְׁלִמָּה?

הוּא עוֹנָה לִי

ל'א שְׁלמָה
אֶלָּא סְלוּמִי

כֶּךָ גַם רְשׁוּם בְּתַעֲוִידַת הַזֵּהוּת שְׁלִי

וְזֶה הַדְּבָר הַיְחִיד שֶׁנּוֹתַר לִי

אֲזוּ בְּבִקְשָׁה אֶל תּוֹרִיד לִי אֶת שְׁמִי.

תּוֹדָה סְלוּמִי

עֲכָשׁוּ הַבְּנֵתִי.

ג.

מִשׁוּם מָה אֲנִי כָּבֵר יוֹדֵעַ

שְׂיִבּוֹאוֹ הַמְּקַטְרָגִים

וַיִּתְּלוּ אוֹתִי בְּכִבְר הָעִיר

עַל כֶּךָ שֶׁשְׁנִיטִי אֶת שְׁמִי

עַל כֶּךָ שֶׁאֲנִי מְסַרְב לְהִשְׁמַע

לְחִזּוֹן הַצִּיּוֹנִי

שְׁכָל יְהוּדֵי יַהֲפֹךְ לִישְׂרָאֵלִי וְלַצִּיּוֹנִי

הֲלֹא מִסְפִּיק שֶׁאֲנִי כָּבֵר אוֹמֵר לָהֶם

שֶׁאֲנִי לֹא סוֹפֵר יִשְׂרָאֵלִי

לֹא

אֲנִי סוֹפֵר יְהוּדֵי שְׁפוֹתַב

גַּם

עֲבָרִית

וְאֲזוּ הֵם מִפְּנִים מִבְּטָם לְכוּן הַחֲלוּם

אוֹמֵר שְׁלֵא לְזִכּוֹתִי

שֶׁאֲמַנָּם נְסִיטִי

לְהִיּוֹת מַשָּׂה

וְנִרְקַתִּי אֶת הַמוֹאִיז

לְחַפֵּשׂ אֶת מִזְלוֹ

אָבֵל גַּם אֲזוּ אִישׁ לֹא קִבֵּל אוֹתִי

דְּרִשְׁתֶּם הָרִי שְׁגַם אֶת שֵׁם מִשְׁפַּחְתִּי אַעֲבֹרַת

(בֶּן הָרֹאשׁ לֹא מִסְפִּיק עֲבָרִי בְּנִרְאָה...)

ל'א לזכותי אומר
 שהייתי תמים
 ונסיתי להיות חלק מכל הענין הזה
 וזרקתי את השם מואיז
 שעכשו חוזר אלי
 כמו בומרנג
 אבל ל'א על מנת להכות אותי
 אלא על מנת
 לקבל אותי חזרה אל עצמי
 ולחבק אותי.

ד.

בעטיפות האחריות של ספרי
 "משה בן הראש נולד במרוקו..."
 כך כתוב
 ואני רואה ושואל
 מתי נולד המשה הזה ולמה במרוקו
 מואיז בן הראש נולד במרוקו
 אבל משה בן הראש
 נולד כאן בישראל
 ולאן הלך אז מואיז

הוא הלך לזרע עצים בעננים
 לקטף חטה מן הכוכבים

מואיז הלך לאהב את שדות השמש
 ואת הזריחות על היים

מואיז חכה לי בפנה
 עם זר פרחים
 וסבלנות ברזל

הוא חכה לי עם חיוך
 כדי לספר לי
 שאני רצוי בשמי
 ברוך אלהי שם
 אומר לי מואיז

עֲכָשׁוּ הַגִּיעַ הַיּוֹם
לְחַבֵּר אֶת שְׁתֵּי קְצוֹת הַדֶּרֶךְ
שֶׁנִּפְרְמוּ וְהַפְּרָדוֹ
בְּנִתּוֹחַ שֶׁל סוּגְרִים
בְּסוּגְרִים שֶׁל הַסּוּגְרִים.

ה.

11.9.2005

יום ראשון

בִּשְׁעָה 10:10

מִשְׁכַּד הַפְּנִים יְרוּשָׁלַיִם
מִגִּישׁ אֶת הַטֶּפֶס לַפְּקִידָה
"מָה? אַתָּה רוֹצָה לְחֹזֵר לְמוֹאִיז?"
שׁוֹאֵלֶת וְאוֹמֶרֶת לִי לְחֹתֶם מוֹלָה
שָׁזָה רְצוֹנִי

אֲנִי תוֹלָה אֶת מִשָּׁה בַּחֲלָל שֶׁבִּין עֲלִיתִי לְאֶרֶץ לְבִין הָאָחֵר
עֲשֵׂר בְּסִפְטֵמֶכֶר
וְיֹצֵא אֲחֵרִי בְּמָה דְקוֹת אִישׁ אֲחֵר
עִם הַשֵּׁם אֲתוֹ נוֹלְדָתִי
עֲכָשׁוּ אֲנִי רוֹצָה לְמוֹת
עַל קִבְרִי הַשֵּׁם שְׁלִי
וְלֹא שֵׁם הַגִּירָתִי
חֲזָרָתִי לְשֵׁם
הַיּוֹם
חֲזָרָתִי לְעֶצְמִי
הַיּוֹם

שְׁלוֹם מוֹאִיז

בְּרוּךְ שׁוֹבֵךְ הַבֵּיתָה
בְּרוּךְ שׁוֹבֵךְ הַשְּׁמָה.

המזרח נמצא במקום אחר

כָּל הַכְּבוֹד
עַל הַהוֹפָעָה שֶׁלָּךְ בְּטִלְוִיזְיָה
הַכְּנִסְתָּ לָהֶם כְּהֵן

אָבֵל,
קִרְאתָ פַעַם סֵפֶר שְׁלִי?

אֵין תְּשׁוּבָה

תִּסְתַּעַר עַל הַגִּבְעָה, הֵם צוֹעֲקִים
אָךְ אִישׁ לֹא יָבוֹא אַחֲרֶיךָ

הָאֲחֵרוֹנִים לִקְרֹא אֶת סִפְרֶיךָ יִהְיוּ
דְּיוֹקָא הַמְזַרְחִים

הָאֲחֵרוֹנִים לְהַבִּיעַ הַזְדַּהוּת

אָבֵל הֵם מְבַקְשִׁים שֶׁתִּסְתַּעַר בְּשֵׁמֶם
וּבְלִבְדֹּ שִׁישְׁאָרוּ אֲנוֹנִימִים

חֲצִי שָׁעָה לְפִי תְּכִנִּית הַטִּלְוִיזְיָה
אֶחָד הַמְּשַׁתְּתָפִים הַמְזַרְחִים
מִבִּיעַ אֶת דַּעְתּוֹ עַל כָּל הָאֲפִלְיָה שֶׁמִּמָּנָה סָבֵל
אָבֵל מוֹל הַמְּצִלְמָה הוּא מְדַבֵּר עַל
בְּעִיַּת נְשִׁירַת הַשְּׁעָר בְּשָׁנוֹת הַשָּׁשִׁים

הוּא גַם תּוֹקֵף אוֹתִי
עַל אוֹתָם דְּבָרִים שֶׁאֵמַר קִדְּם

מִתְנַהֵג כְּמוֹ הָאֲנוֹסִים בְּסִפְרָד
מוֹל הַמְּצִלְמָה

ומי קורא אותי בִּישְׂרָאֵל?

יֵשׁ כַּמָּה מְזַרְחִים שְׁעוֹסְקִים בְּסוֹצִיולוֹגְיָה
הֵם צְרִיכִים לְקַטֵּלג אוֹתִי

מְזַרְחִי יֵשֶׁן מְזַרְחִי חֲדָשׁ, פּוֹסְט־מוֹדֶרְנִיסְט
הֵאֵם יִשְׁרָתִי קוֹ עִם חוֹקֵר זֶה אוֹ אֲחֵר

וּמֵאָה אֲשַׁכְנִזִּים שְׁמַח־פְּשִׁים טְעִיּוֹת הִגָּה
וְשׁוֹלְחִים לִי מִיָּדִי פַעַם מְכַתְּבִים

אֶחָד מֵהֶם כָּתַב לִי שְׁאֲנִי צְרִיךְ לַעֲבֹר נְתוּחַ מִיָּן
מִמְזַרְחִיּוֹת לְאֲשַׁכְנִזִּיּוֹת
חֲשַׁבְתִּי שֶׁבִּסֵּךְ הַכֹּל מְדַבֵּר בְּהִמְרַת דָּת
אָבֵל הוּא רוֹצֶה גַם לַחֲתוֹךְ לִי
סְרוּס הַמְזַרְחִי הוּא כְּנֶרְאָה פְּרוֹיֶקְט עֲלִיוֹן שֶׁל הָאֲשַׁכְנִזִּיּוֹת

וְהִנֵּה הַמְזַרְחִים

בָּאִים מִיָּד

וְשׁוֹאֲלִים וְמָה עִם הָעֶרְבִים?

הֵם לֹא מְקַפְּחִים?

הֲהִיא שׁוֹאֵלֶת עַל נָשִׁים?

וְהַמְהִדֵּר שׁוֹאֵל אוֹתִי עַל פּוֹעֲלִים זָרִים,

מֵעוֹלָם לֹא קָרָאוּ מִלָּה שְׁכַתְּבָתִּי

אָבֵל יוֹדְעִים כָּל מָה שְׁאֲנִי אוֹמֵר

הָאֲחֵרוֹנִים לְקָרָא אוֹתִי

מִשְׁפָּחָתִי

הָרֵאשׁוֹנִים לְבָרַח מִמֶּנִּי

הַמְזַרְחִים

ל'א נותרו לי קוראים

שְׁנֵי אֲשֶׁכְּנֹזִים יָבֹאוּ תָּמִיד לְהִרְצָאָה שְׁלִי
כְּדֵי לְדַבֵּר עַל דְּבֹוֹי הַיִּידִישׁ
כָּאֵלּוּ אֲנִי הִרְבַּצְתִּי לְמַשׁוֹרְרִים
שֶׁכָּתְבוּ בְּיִידִישׁ

הֵם יֹאמְרוּ לִי
שֶׁאֲסוּר לִי לְהַמְשִׁיךְ לְהִרְגִישׁ מְהֵרָה

יֹאמְרוּ לִי מָה עָלִי לְהִרְגִישׁ

מִרְגִישׁ
כְּמוֹ דָּג שֶׁל מִיָּם מְתוּקִים שֶׁהַעֲבִירוּ אוֹתוֹ לַיָּם

מָה אֲנִי עוֹשֶׂה בְּכָלֵל כָּאֵן?
מִי הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה?
מָה הֵם עוֹשִׂים בְּדִיוֹן הַזֶּה?

לְמָה תָּמִיד בָּאִים שְׁנֵי אֲשֶׁכְּנֹזִים לְדִיוֹן בְּקִבּוּצָה מְזֻרְחִית
מָה מְבִיא אוֹתָם לָשֵׁם?

אֵין לָהֶם מִשְׁהוּ אַחֵר לַעֲשׂוֹת?
הֵאֵם הַצֵּרֶךְ לְשִׁלְטַן עַל כָּל דְּבָר מַעֲבִירָם עַל דַּעְתָּם?
הֵם תָּמִיד בָּאִים עִם רִקְוֹרֵד שֶׁל פְּעִילוֹת בְּמֵאָה קְבוּצוֹת
רְדִיקָלִיוֹת נִחַשְׁלוֹת

מָה? אֵין לָהֶם חִיִּים? מִמָּה הֵם חִיִּים?
אֲנִי בִקְשִׁי מִסְפִּיק לְהַתְפַּנּוֹת לָזֶה יוֹם בְּשָׁבוּעַ
אֲבָל לָהֶם יֵשׁ יָמִים עַל גִּבֵּי יָמִים.

אָה! שִׁכְחָתִי, הֵם לֹא עוֹשִׂים יְלָדִים,
אֲבָל מָה מְבִיא אוֹתָם לַפְּעִילִיוֹת הָאֵלֶּה
וְהֵאֵם תְּנוּעָה פְּמִינִיסְטִית הִיְתָה מְסַפֶּמָה לְהַכְנִיס לְכָל דִּיוֹן
כְּמָה גְּבָרִים?

אֲנִי שׁוֹאֵל לֹא מִבֵּין,

כָּל כַּמָּה חֲדָשִׁים מִתְקַשְׁרֶת סְטוּדֶנְטִית
 זֹה תָמִיד סְטוּדֶנְטִית, תָּמִיד יֵשׁ לָהּ אָבָא אֲשֶׁכֶּנֶזִּי וְאִמָּא תִּימְנָיָה
 סְטוּדֶנְטִית לְסוּצִיּוֹלוֹגְיָה
 הִיא עוֹשֶׂה עֲבוּדָה סְמִינָרִיָּית
 עַל סוּפְרִים מְזֻרְחִים
 הִיא רוֹצָה לְדַבֵּר אֵתִי
 אֵין סֶפֶק
 סוֹפֵר מְזֻרְחִי
 הוּא מְקַרֵּה לְמַחְקֵר סוּצִיּוֹלוֹגְיָה
 הַתְּשׁוּבוֹת שְׁלִי לֹא נִרְאוּת לָהּ
 גַּם הַשְּׁאֵלוֹת לֹא נִרְאוּת לִי

תִּשְׁאַלּוּ כֶּכֶר אֶת הַשְּׁאֵלוֹת הַנְּכוֹנוֹת.

כָּל רְאִיוֹן בְּטֻלְיִיזָה אוּ בְּעֵתוֹן
 קוֹנֶה לִי מֵאָה אוֹיְבִים חֲדָשִׁים.

וְאִיפֹה קוֹרְאִים אוֹתִי?

מִיִּיל מִפִּקִּסְטוֹן,
 אֶתְמוֹל דָּנּוּ בְּשִׁירִים שְׁלַךְ
 בְּקִבוּצָה
 מַה הֵם עוֹשִׂים?
 לוֹמְדִים אוֹתִי כְּאֵלּוּ הִיִּיתִי סֹפֵר תִּלְמוּד

מִיָּל
 מְגִלְסִיָּה בְּסֶפֶרד
 אֶתְמוֹל הָיָה דִּיוֹן עַל שִׁירֶיךָ
 וְעַל שְׁאֵלַת הַמוֹלָדֶת וְהַגְּלוּת

אָנָּה בְּרָאם, מֵאַרְצוֹת הַבְּרִית
 שׁוֹאֵלֶת אוֹתִי
 אֵיךְ אֲנִי מִתְכוּנֵן לִפְרֶס נוֹבֵל?

מַה? הֵם עוֹד יוֹתֵר מְשַׁגְּעִים מִהָאֲשֶׁכֶּנֶזִּים שְׁלִי?

לְפָחוֹת אֲנִי יוֹדֵעַ מָה לְצָפוֹת מְאַשְׁכְּנֵנִים
שְׂבָאִים לְהִרְצָאוֹת שְׁלִי
אוֹ שְׁקוֹרָאִים עֲשָׂרָה עֲמוּדִים שְׁלִי
וְאוֹמְרִים
הָאֵל הָא
תִּפְסְנוּ אוֹתָךְ
טָעִית
אֶתָּה לֹא יוֹדֵעַ עֵבְרִית...

לֹא יוֹדֵעַ עֵבְרִית

לָמָּה אֶתָּה מְרַגֵּשׁ מִתְגַּר?

אֶתָּה לֹא יוֹדֵעַ עֵבְרִית.

אֵלֶּה שְׁנֵי מִשְׁפָּטִים שֶׁהוֹלְכִים יַחַד יָפִי.

הַבְנָתִי כָּבֵד אֶת הַנְּסִיּוֹן הַזֶּה לְעֲרֹעַר אֶת בְּטַחוֹנְךָ בְּכָל מַחִיר

כַּתְּבֵת שִׁיר אֶחָד טוֹב, זֶה בְּטַח יֵצֵא לְךָ בְּפוֹקֶס
אֵין סִבּוּי שֶׁתִּכְתֵּב עוֹד שִׁיר כָּזֶה

כִּי כֵן, הַמְזֻרְחִי שְׁפוֹתְבּ, שְׁלֹא לוֹמֵר הַסּוֹפֵר הַמְזֻרְחִי,
יֵצֵא לוֹ לְפַעֲמִים מִשְׁהוּ בְּפוֹקֶס
כִּי הֵרִי הוּא מַעוֹלָם לֹא מִשְׁקִיעַ בְּכָלוֹם
(הַסְּפָרִים שֶׁלְּךָ לֹא עֲרוּכִים)
הוּא יוֹשֵׁב בְּאֵל שָׁלוֹ, עוֹשֶׂה יְלָדִים, שׁוֹתֶה עֲאֲרֵק, מַעֲשֵׂן כָּל
הַיּוֹם מִרְלָבוֹר
וּמִיָּדֵי פֶעַם יוֹצֵא לוֹ אֵיזָה שִׁיר.

וּמָה עִם הַנָּשִׁים?

שְׁכַחְתִּי, בְּאֶמֶת מָה עִם הַנָּשִׁים?

אתה בעד שויון זכויות לנשים
או שאתה חושב שצריך להרביץ להן?

זה לא היה הניטשה שאמר ללכת לאשה עם שוט.

נאני, שוטה, פתאום, יוצא לי איזה שיר
במזל.
כאלו הבקעתי שער בפדורגל
כי מסרו לי את הפדור.

הכל מקרי
הרי חוט שדרה אין.

דִּימִי מחזור לימים נוראים

אֲמַרְנוּ לָהֶם דְּרָנָה דְּרָפּוּם
אֲמַרוּ אֵלֶּה מְכַנִּי־סִי אוֹרְחִים
נִכְנָס אֲלֵיהֶם
נִכְנָס בָּהֶם
נִכְנָס לָהֶם

תְּמִימִים אֵלֶּה
מֵאֲמִינִים בָּנוּ וּבִצְיוֹנוֹת
נִקַּח אֶת כְּסָפָם

וְנִכְנָה לָנוּ
בְּתִים
אֲלֵיהֶם לֹא נָתַן לָהֶם לְהַפְגִּס

סְבִי הִיָּה תוֹרֵם לָהֶם לְקָרֵן הַקְּיָמָה
עַד הַיּוֹם קְיָמָה
לְהַכְנִיס לִי

אָבִי הִיָּה תוֹרֵם לָהֶם בְּסַכְּנַת נַפְשׁוֹת
דּוֹדֵי עַד־יֵן תוֹרֵם לָהֶם

עַל מְנַת שְׂיַכְנִיסוּ לִי

בְּגִי דּוֹדֵי עַד־יֵן תוֹרְמִים לָהֶם
כְּדֵי שְׂיַבְנוּ מִפְּעָלֵי תְּמִיכָה
בִּנְכִּים שְׁהֶם יִצְרוּ
כְּדֵי שְׂיַהֲיוּ פְּסִיכּוֹלוֹגִים
שְׂיִטְפְּלוּ בְּנִרְקוּמָנִים וּבַזּוֹנוֹת

אֲמָרְנוּ לָהֶם
דְּרָנָה דְּרָפּוּם
אֲמָרוּ בֵּית נְחֻמָּד יֵשׁ לָאֵלָה
מְכַנִּיטֵי אוֹרְחִים
אוֹרִינְטָלִים כָּאֵלָה
לֹא מְבִינִים שְׁלֹא בָּאנוּ לְכָאן
לְהִיט אוֹרְחִים
אֵלָא לְגִנּוּב בְּתִים
וְכָל מָה שְׂיֵשׁ בְּבְתִים

וְאֲנִי אוֹמֵר מַעֲתָה
תַּצְמִידוּ לְכָל שְׁלִיחַ סוֹכְנוֹת
שְׂיוּצָא לְצִרְפָּת
אֲזַהְרָה

הַצִּיּוֹנוֹת יְכוּלָה לְהַרְג אוֹתָךְ

או

הַצִּיּוֹנוֹת גּוֹרֶמֶת נֶזֶק לְךָ וּלְסוֹכְבֵּים אוֹתָךְ

הַצִּיּוֹנוֹת גּוֹרֶמֶת לְאִימְפוֹטֶנְצְיָה

הַצִּיּוֹנוֹת גּוֹרֶמֶת לְסֶרֶטָן

הַצִּיּוֹנוֹת מְשַׁחֲרֶרֶת אֲבָל גַּם מִמַּכְרֶת

וְעִכְשׁוֹ תִּפְדְּלוּ
תִּבְיֵא לִי עוֹד שְׂכֻטָּה
אֲנִי רוֹצֶה לְעֶשֶׂן עוֹד קֶצֶת צִיּוֹנוֹת
לְרֹאוֹת אִם הַסִּיגְרִיָּה הַזֹּאת נִגְמָרֶת כְּבָר....

נאטלי קינטאן אומֶרֶת
SI LA FRANCE EST L'ALGÉRIE
L'ALGÉRIE EST LA FRANCE

**

מה זה דימי?
למה לשיר הֵּזֶה קוראים דימי?

דימי הוא המעמד של עמי הספר בתוך האסלאם, נוֹצְרִים ויהודים. ולכן, נכון לומר שלא היתה אנטישמיות באסלאם עד המאה התשע עשרה. כי אם מעמד של דבוי קבוע על פי החק ליהודים ולנוצרים.
האנטישמיות החלה באשר האירופאים יבאו אותה לאסלאם. ברגע שידעו את המלה אנטישמיות נוצרה אנטישמיות נגד היהודים.

היהודים חיו בארצות האסלאם במגבלות ברורות, וזאת להבדיל ממצב היהודים בנצרות בו נהנו לפעמים מזכויות רבות ולעתים הפכו לאויבי העם וחסלו אותם. באסלאם היהודי חי בתוך מסגרת ברורה.
כן הוא עבר דרך הקולוניאליזם וניסה להסתדר בתוך מסגרת שלא היתה ברורה יותר. וכן הוא הגיע לישראל והמשיך לחשב כדימי. אבל הקולוניאליזם או הציונות, שתי תנועות מערביות, אינן מבקשות יותר מהיהודי להתבדל, הן רוצות שיטמע ויהיה כאחרים. המזרחי בישראל צריך להיות כמו, כמו מה? כמו האחרים, הוא צריך להיות פוסט-ציוני באקדמיה, ובהניסט בהתנהלות, הוא צריך להיות סוציאליסט במפאי, הוא צריך להיות איש שמאל או איש ימין. אין סוף ל"כמו". לעולם לא תהיה כמו. זאת הבינו היהודים אחרי האמנציפציה שאי אפשר להיות כמו,

ה"כמו" הנה הוא העלמות במקרה הטוב, וחסול פיזי
במקרה הרע.

כך הפכו האשכנזים להיות מערכים וישמו כלפי היהודים
הלא-אשכנזים את כל האנטישמיות שממנה סבלו.

המדכא אינו רוצה שחרור
הוא רוצה להיות מדכא

העני אינו רוצה שויון
הוא רוצה להיות עשיר

אבל לא את האנטישמיות הקשה הם ישמו, אלא את
האנטישמיות ה"נאורה", זו שנשמעת היום באירופה,
זו של בוא ותהיה כמוני, של אנחנו נקבל את היהודים בתנאי
שהיהו כמונו. אזי נאבוי אם יושב יהודי בשלחן צרפתי ויאמר
שאינו אכל חזיר, ואם יאכל חזיר יבקשוהו שיעבד בשבת,
ואם יעבד בשבת, יבקשוהו שיעבד בכפור, ואז, כמוכן, לא
יהיה מספיק "כמו", כי עכשו הוא צריך עם ומדינה, וכשיש
לו מדינה ה"כמו" השתנה, ועכשו אם אירופה השתנתה אז
גם היהודים צריכים לישר קו. הרבה אשכנזים חושבים רק
ברמה הזו, של להיות כמו, מביטים לעדרים ובודקים איך
נהיים כמו. זו תוצאה של אלף שנות דכוי נוצרי אירופאי.
וכאן הם מבקשים מהמזרחים להיות כמוהם ברבוע. תבטו
בנו ונאמר לכם מה אחרים אומרים לנו שעלינו להיות.
כך נוצר המצב הדומה לאירופה, ככל שיותר יהודים נכנסו
לתוך מערכות השלטון האירופאי כך הלכו היהודים ונעלמו.
וכך גם הלכה האנטישמיות וצמחה.
וזה שקורה בישראל, ככל שיותר מזרחים נכנסים אל תוך
הממסד הישראלי כך התרבות שלהם הולכת ונעלמת, וכך
הדכוי של המזרחים הולך וצומח.

כי גם המזרחי מנסה להיות כמו,

מָאֵד קָשָׁה לִהְיוֹת כְּמוֹ
אֵךְ בִּלְתִּי אֶפְשָׁרִי לִהְיוֹת כְּמוֹ מִי שְׁרוּצָה לִהְיוֹת כְּמוֹ.

מִכָּאֵן הַ"כָּאֵלוֹ" הַמְּפֹרָסִם שֶׁל הַיִּשְׂרָאֵלִים.

אֲנַחְנוּ כָּאֵלוֹ כָּאֵלֶּה...

הַכֹּל חֲאֻרָּטָה.

**

דָּוִד חֲמוֹ מְדַבֵּר אֵתִי עַל בְּגִידָה מְשֻׁלָּשֶׁת:
בְּגִידָה שֶׁל הַיְּהוּדִים הָאֲשֻׁכְנָזִים בְּמִזְרָחִים
בְּגִידָה שֶׁל הָעֲרָבִים בְּיְהוּדִים
וּבְגִידָה שֶׁל הַמִּזְרָחִים בְּעֶצְמָם

**

נוֹתַרְנוּ לֹלֵא אָבָא וּלֹלֵא אִמָּא.

וּלֹלֵא עֵץ.

**

פְּלִמָּה דֶּה מִיִּזְרָקָה. פֶּסְטִיכָל לְשִׁירָה. נְאֻטְלִי קִינֶטֶן קוֹרֵאת אֶת
שִׁירָה

SI LA FRANCE EST L'ALGÉRIE

L'ALGÉRIE EST LA FRANCE

ארוחת צהרים דשנה
וינסנט אלונסו מבקש ממני להסביר לנאטלי שיש כשל לוגי
בטענה שלה. אני אומר לו ששירה איננה פילוסופיה.
מצד שני, כלם מתנפחים על המשפט שלה.
כי אם אלג'יריה היא צרפת, צרפת היא אלג'יריה.

נאז אלונסו אומר לי
SI ALGERIA ES FRANCIA
Y FRANCIA ES ALGERIA
ESPAÑA ES LA HOSTIA

אני צוחק,
המשפט האחרון בלתי נתן לתרגום, אבל אנחנו ממשיכים
לאכל.

מה עושים משוררים בפסטיבל לשירה?
הם אוכלים.

**

המסלמים כובשים את אירופה.
חיבים להודות שהם עושים את זה בצורה הרבה יותר
טרויאנית מאשר האירופאים. האירופאים שלחו מיליון
צרפתים לאלג'יריה, גם כלי מלחמה. המסלמים נכנסים
במהגרים.

כשאומרים לי בספרד שאני אירופאי. אני אומר כן, אבל אני
שייך לאירופה מסלמית. לאירופה של ספרד המסלמית.

כְּשֶׁמְדַבְּרִים עַל סִפְרֵי שֶׁל שְׁלֹשׁ הַתְּרַבּוּיֹת בּוֹאוֹ לֹא נִשְׁכַּח
שֶׁהַתְּרַבּוּיֹת הָאֵלֶּה פָּרְחוּ בְּשֵׁהַמְסֻלָּמִים בְּרֹאשׁוֹן. כָּכָל שֶׁהָלָכוּ
הַנוֹצְרִים וְהַתְּקֵדְמוֹ כֵּךְ הִפְכָּה אִירוּפָּה פָּחוֹת וּפָחוֹת שְׁלִי, עַד
שֶׁחֲסָלָה הָאִינְקְוִיזִיצְיָה אֶת יְהוּדֵי סִפְרֵי.

מְרִים בֶּן הָרֹאשׁ
מִתְּרַגְּמַת מְצֻרֶת
אוֹמֶרֶת לִי שֶׁקָּשָׁה מְאֹד לְפָרֶסֶם בְּצֻרֶת,
קָשָׁה מְאֹד לְיִשְׂרָאֵלִים, אֶתָּה יוֹדֵעַ.

כֵּן, אֲבָל הִרְבֵּה יוֹתֵר קָשָׁה לִהְיוֹת סוֹפֵר מְרוֹקָאִי בְּיִשְׂרָאֵל.

אֲנִיחֵנוּ בְּעֵצָם שְׁנִיִּים.

לְשִׁנֵּינוּ אַחֲרֵי עֲשָׂרָה סְפָרִים כָּל אֶחָד אֵין מוֹצִיא לְאוֹר.

הַצִּיּוֹנוֹת מְשַׁחֲרֶרֶת

תְּנוּעַת שְׁחֵרור לְמוֹפֶת שֶׁל הָאֲשֻׁכָּנִים

הַצִּיּוֹנוֹת מְשַׁחֲרֶרֶת אֲשֻׁכָּנִים

מְשַׁחֲרֶרֶת פְּלוּצִים.

תִּשְׁאַלְנִי לָמָּה מְלֹאָה צֻרֶת מִתְּרַגְּמִים יְהוּדִים מְרוֹקָאִים,
מִסְפְּרֵדִית אוֹ פּוֹרְטוּגִזִּית אוֹ מְכָל שְׁפוֹת הָעוֹלָם
וּמִדּוּעַ אֵין בְּיִשְׂרָאֵל מִתְּרַגֵּם חָשׁוּב מְצֻרֶתִית
זֶה פֶּשׁוּט מְאֹד.

הָמוּ"לִים בְּיִשְׂרָאֵל מְשַׁכְּנָעִים
שְׁמֹרְחִי לֹא יָכֹל לִהְיוֹת מִתְּרָגֵם.

סוֹפֵר סִפְרֵי יְדוּעַ מִבְּקֵשׁ מִמֶּנִּי לְתִרְגָּם שְׁנֵי פָּרָקִים מְרוֹמָן
שְׁלוֹ.

הוּא שוֹלַח אֶת הַתְּרָגוֹם שְׁלִי לְעִבְרִית לְמוֹ"לִים
(לֹא צִוִּין שֶׁם הַמִּתְּרָגֵם),

וּלְבִסּוֹף מוֹצֵא מוֹצֵא לְאוֹר שְׁמַעְנִין לְהוֹצִיא אֶת הַסֵּפֶר.
אֲנִי מְקַבֵּל מִמֶּנּוּ אִימִייל בּוֹ הוּא מְסַפֵּר שֶׁהֵם אָהָבוּ אֶת
הַתְּרָגוֹם וְרוֹצִים שְׁאֲמִשִּׁיךְ לְתִרְגָּם.

כְּשֶׁהֵם שׁוֹמְעִים שְׁאֲנִי הַמִּתְּרָגֵם
הֵם

נוֹתְנִים

אֶת תְּרָגוֹם הַסֵּפֶר

לְמִתְּרָגֵם

אַחֵר.

הַזְמָנָה מִיְּחֻדֶּת, אֲנִי מִתְּרָגֵם סֵפֶר לְמִשׁוֹרֶתת אַמְרִיקָאִית, סֵפֶר
שִׁירִים שְׁלֵם.

הִיא מוֹצֵאת מוֹצֵא לְאוֹר

שְׁמַעְנִין

לְהוֹצִיא אֶת הַסֵּפֶר

בְּתַנְאֵי שְׁמִישָׁהּ אַחֵר יִתְּרָגֵם שׁוֹב אֶת הַשִּׁירִים שְׁלֵה.

אֶפְשָׁר לְהַמְשִׁיךְ.

וּבְאַמֶּת

כַּמָּה אֶפְשָׁר לְהִלָּחֵם

בְּשִׁבִּיל עֲבוּדָה

שְׁאִין שְׁכֵרָה בְּצֵדָה.

זוֹ הַסִּפָּה שְׁאִין מִתְּרָגְמִים מְזֻרְחִים.

אִם אֲנִי עִם כָּל הַיָּדַע שְׁלִי בְּשָׁפוֹת לֹא יָכֹל לִהְיוֹת מִתְּרָגֵם

- אַף אֶחָד לֹא יָכֹל.

**

תָּכֶף יָבוֹא מִיִּשְׁהוּ וַיֹּאמֶר לִי שְׂאִינִי יוֹדֵעַ עֲבָרִית.
אֲנִי כְּמוֹכֶן גַּם לֹא יוֹדֵעַ שׁוֹם שְׂפָה. הַמְזַרְחִים אֵינָם יוֹדְעִים
שְׁפוּת. הֵם בִּכְלָל לֹא מְדַבְּרִים. אֵין לָהֶם קוֹל.
בְּאִיזָה פּוֹרוֹם דְּבִילִי אֲנִי רוֹאֶה יֵשׁ מִי שְׁמַתְקֵן אֶת סִמֵּי מִיכָאֵל.
הוּא עֹשֶׂה טָעוֹת הַקְלָדָה, לַחֲרֹת בְּמָקוֹם לַחֲרֹט אוֹ מִשְׁהוּ
כְּזֶה.
זֶה חֶלֶק מִמַּעַרְךְ הַהִשְׁתַּלְטוֹת:
אֲשַׁכְנִי טוֹעָה,
מְזַרְחִי לֹא יוֹדֵעַ עֲבָרִית.

זֶה חֶלֶק מִמַּעַרְךְ הַמְכַשּׁוּלִים שְׁסוֹפֵר מְזַרְחֵי צָרִיךְ לַעֲבֹר
אוֹ, יוֹתֵר נִכּוֹן, לְהַפְשִׁיל בּוֹ.

**

הַזְרוּת פֶּאן הִיא בְּכָל רִגַע וּבְכָל מָקוֹם.
כָּל יוֹם
אֲנִי מְרַגֵּשׁ יוֹתֵר זֶר.

**

זוֹכֵר אֵיךְ אֲמִירָה הִס אֲמָרָה לִי שֶׁהֵם מְפַחְדִּים מִמֶּנִּי.
בְּאַמָּת? צִחְקָתִי
מַה יֵּשׁ לָהֶם לְפַחַד מִמֶּנִּי?
אֲתָה לֹא יוֹדֵעַ עַד כְּמָה.
טוֹב, אִם מִיִּשְׁהוּ מְפַחַד מִמֶּנִּי,
הוּא בְּאַמָּת צָרִיךְ לַהֲיוֹת מְאֹד חָלָשׁ.

מִדְרִיד. יְנוּאָר. הַרוּמָן "לוֹסָנָה" יוֹצֵא בְּסֶפֶרְד. הַמו"ל שׁוֹאֵל
אוֹתִי אִם לְהַזְמִין אֶת שְׁגִרֵיר יִשְׂרָאֵל בְּסֶפֶרְד.
אֲנִי אוֹמֵר שֶׁזֶה לֹא מִשְׁנָה לִי. בְּעֶצֶם, הִרְעִינִי לֹא כָּל כֶּךָ נִרְאָה
לִי.

הוּא מְזָמֵן. הוּא לֹא מְגִיעַ.
נִסְפַּחַת הַתְּרַבּוּת. גַּם כֵּן לֹא.
עֲסוּקִים בְּהַכְנוּתֵיהֶם לְסוֹפֵר אֲשֶׁכְּנֹנִי
שְׁאֲמֹר לְהַגִּיעַ לְמִדְרִיד בְּמָה יָמִים אַחֲרֵי.
בְּזֶה עוֹסְקִים נִסְפַּחֵי הַתְּרַבּוּת שֶׁל יִשְׂרָאֵל וּמָה פְּתָאוּם נִכְנָס
לְחִייהֶם לְסֶפֶרְד סוֹפֵר מְרוּקָאֵי דוֹבֵר סֶפֶרְדִּית? מָה יִחְשְׁבוּ עַל
יִשְׂרָאֵל! הִרְסֵתִי לָהֶם
אֶת הָעֵסֶק!

אֲחֵר כֶּךָ נִסְפַּחַת הַתְּרַבּוּת עֲמָלָה עַל דִּיסקְרִדִּיטְצִיה שְׁלִי,
וּמִסְפֶּרֶת לְכָל מִי שְׁרוּצָה לְשִׁמְעַ ש"ה מְרוּקָאִים כִּק
מִתְלוֹנְנִים".
בְּנִסְיָה בְּמֵאֵי מִשׁוּם מָה כָּל אוֹהֲבֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִדְרִיד
שְׁנִמְצָאִים אֶתָּה בְּקֶשֶׁר כֶּכֶר לֹא נִפְגָּשִׁים אִתִּי.
אוֹלֵי
סֶתֶם
מִקְרִיּוֹת.
מָה שֶׁכֵּן אֲנִי מֵאֵד פֶּרְנוּאִיד.

כְּשֶׁאֲנִי מִתְקַשֵּׁר לֹאפֶלְפֶלֶד לְרֹאֲנִי אוֹתוֹ לְעִתּוֹן בְּקֶטְלוֹנְיָה עַל
פִּי בְּקֶשֶׁת הָעוֹרֶךְ, אֲנִי כֶּכֶר חוֹשֵׁשׁ שֶׁהוּא לֹא יִרְצֶה שְׁאֲרֹאֲנִי
אוֹתוֹ. הוּא כְּמוֹכֵן מֵאֵד נִחְמָד וְהִרְאִיוֹן אִתּוֹ מֵאֵד מְעֻנֵּן.
אֲנִי חוֹשֵׁב שֶׁהוּא הַסּוֹפֵר הַכִּי טוֹב בְּאַרְץ. אוֹלֵי לֹא גָאוֹן, אֲכַל
בְּהִשְׁוָאָה לְסִפְרוֹת הַצִּיּוֹנִית שְׁכוּלָה וְכוּחַ מְשַׁעֲמֵם עַל הַצִּיּוֹנוֹת
וְעַם הַצִּיּוֹנוֹת, הוּא בּוֹלֵט בִּיכְלָתוֹ לָשִׁים אֶת כָּל מָה שְׁקוֹרָה

בְּיִשְׂרָאֵל בַּקֹּנְטַקְסֵט רָחַב שֶׁל יְהוּדוּת. יְהוּדוּת אֵירוֹפָּה אֲמָנָם,
 אֲבָל עִם עוֹמֵק שֶׁל כֹּמֶה מֵאוֹת שָׁנִים שֶׁל הִסְטוֹרִיָּה. עִם זֶה
 אֲנִי יָכוֹל לְהִתְנַפֵּחַ. עִם עֲמוּס עֵז אֵין לִי אֲפֹלוּ נִכּוּחַ. הוּא
 חוֹשֵׁב שֶׁהַיְּהוּדִי הִתְחִיל לְחִיּוֹת לִפְנֵי מֵאָה עֶשְׂרִים שָׁנָה.
 מֵאָה עֶשְׂרִים שָׁנָה שֶׁהֵן
 לְדַעֲתִי
 הַשְּׁטָחִיּוֹת בְּיוֹתֵר בִּמְחֻשְׁבָּה הַיְּהוּדִית,
 לְפָחוֹת אֲצֵל הַיְּהוּדִי הַיִּשְׂרָאֵלִי.

**

לְשָׁנָה הַבָּאָה מִיִּשְׁהוּ מִבְּקֵשׁ מִמֶּנִּי לְאַרְגֵּן שְׁלִשָּׁה מְשׁוֹרְרִים
 יִשְׂרָאֵלִים לְפֶסְטִיכָל חָשׁוּב בְּמִילָנוּ.
 חא! חא! חא!
 מַה עֲכָשׁוּ
 יְבוֹאוּ הַמְּשׁוֹרְרִים הָאֲשֶׁכְּנֻזִים לְלַקֵּק לִי אֶת הַתַּחַת
 כְּדֵי לְנַסֵּעַ לְפֶסְטִיכָל לְשִׁירָה?
 מִצְחִיק מְאֹד.
 אֲבָל כָּבוֹד לְמִדַּתִּי מִשְׁהוּ מִהֶם
 אֵין אַרְוּחוֹת חָנָם
 מִי שְׁרוּצָה לְנַסֵּעַ לְמִילָנוּ
 שְׂיוֹכִיחַ אֶת עֲצָמוֹ

חא! חא! חא!
 לֹא הִזְמִנּוּ אֵף יִשְׂרָאֵלִי מֵאֵז עֲמִיחִי לִפְנֵי עֶשְׂרִים שָׁנָה
 אוֹמֵר לִי הַמְּאַרְגֵּן.

וִיסֵנֵט אֱלוֹנֶסוֹ מִבְּקֵשׁ מִמֶּנִּי מֵאֲמֹר עַל הַסְּפָרוֹת הַיִּשְׂרָאֵלִית.
 כֵּן
 אֲנִי אֶכְתֹּב אֶת הַסְּפָרוֹת הַיִּשְׂרָאֵלִית לְסִפְרָדִים.
 עֲכָשׁוּ הֵם יִרְאוּ אוֹתָהּ דֶּרֶךְ עֵינִי.
 הֵם פּוֹחֲדִים.

**

הַכְּבוֹשׁ מִשְׁחִית הַכְּבוֹשׁ מִשְׁחִיז
אֲמָנוֹן בִּירְמָן אָמַר לִי שֶׁלְּפָעַמִּים צָרִיךְ
לְכָרֵת רֶגֶל מִהַגּוֹף
קֶדֶם כּוֹרֵתִים אִם הֶרְגַּל חוֹלָה
אַחַר כֵּךְ חוֹשְׁבִים מָה לַעֲשׂוֹת.
הַכְּבוֹשׁ הוּא לֹא הֶרְגַּל
הוּא הַלֵּב שֶׁל הַצִּיּוֹנוֹת.

בִּירְמָן מְדַבֵּר עַל 67, אֲבָל הַכְּבוֹשׁ הִיָּה קֶדֶם
טוֹב אוֹ רַע אֵין צִיּוֹנוֹת לֹא כְּבוֹשׁ
וְזֶה הַתְּרוּץ לְכָל דִּבָּר
מָה אַתָּה מְדַבֵּר עַל אִפְלָיָה אֶתְנִית כְּשֵׁיִשׁ כְּבוֹשׁ?
מָה אַתָּה מְדַבֵּר עַל תְּשֻׁתִית כְּשֵׁיִשׁ כְּבוֹשׁ?
מָה אַתָּה מַתְעַסֵּק עִם הָאֲשֻׁכָּנִזִּים כְּשֵׁיִשׁ כְּבוֹשׁ?
מָה אַתָּה מְדַבֵּר עַל יָד וָשֵׁם כְּשֵׁיִשׁ כְּבוֹשׁ?
מָה אַתָּה שׁוֹחָה בְּבִרְכָּה כְּשֵׁיִשׁ כְּבוֹשׁ?

זֶהוּם אֲוִיר? כְּבוֹשׁ
בְּעִיּוֹת תְּרַבּוֹת? כְּבוֹשׁ
תְּכַנִּית תֵּאֲטֹרוֹן הֶחָאן? כְּבוֹשׁ
הַתְּקָצִיב שֶׁל הַבִּימָה? כְּבוֹשׁ
רַק אֲשֻׁכָּנִזִּים בְּאוֹנִיכְרִסִּיטָה? כְּבוֹשׁ
מָה זֶה מְדִינָה יְהוּדִית? כְּבוֹשׁ
מָה זֶה הִיְהוּדִים? כְּבוֹשׁ
מָה זֶה דְּמוֹקְרַטִיָּה? כְּבוֹשׁ
מָה זֶה פְּגוּעִים? כְּבוֹשׁ

מָה זֶה מָה זֶה? כְּבוֹשׁ

וְהַכְּבוֹשׁ יִמָּשֵׁךְ
הַהֲתַנַּתְקוֹת הִיא הַמָּשָׁךְ הַכְּבוֹשׁ בְּדַרְכִּים אַחֲרוֹת.

**

אז מה אתה לא נגד הכבוש?

**

אם אלג'יריה היא צרפת
צרפת היא אלג'יריה

אם גוש קטיף היא ישראל
ישראל היא גוש קטיף

הגיע הזמן לקטף את הפרות
הפצויים עולים, החקלאות משתלמת

קבוצים? כבוש

שטחי חקלאות שהופכים קניונים? כבוש
דיור צבורי? כבוש

פרס ראש הממשלה לסופרים אשכנזים? כבוש
הוצאות לאור עדתיות שמפרסמות רק אשכנזים? כבוש
תאטרון שעוסק בתרבות אירופה ובמחזאים אשכנזים?
כבוש

הרע בקולנוע הישראלי הוא תמיד מזרחי? כבוש

כבוש? כבוש

**

הציונות רצתה להפוך עם מדכא
לעם משחרר

דְּהִינוּ לָעַם שֶׁל מִדְּפָאִים

הַצְּלִיחָה.

הַצְּלִיחָה גְּדוּלָּה הַצִּיּוֹנוֹת.

**

הַמְזַרְחִים חֲזָרוּ לִהְיוֹת דִּימִים
אוֹ אוֹלֵי הַמְּשִׁיכּוֹ
הַחֲלִיפוּ אֶת הַמֶּלֶךְ
בְּמַפְלֶגֶת הָעֲבוּדָה
הַחֲלִיפוּ אֶת מַפְלֶגֶת הָעֲבוּדָה
בְּלִכּוּד
אֶת הַלִּכּוּד בְּש"ס

לֹא הַחֲלִיפוּ אֶת הָרֹאשׁ שֶׁלָּהֶם

הָאֲשֻׁכָּנִים הַשְׁתַּחֲרָרוּ
הִפְּכוּ לְקוֹזָקִים
כֶּךָ נִרְאָתָה לָהֶם מְדִינָה אֲזִי
מְדִינָה שֶׁל קוֹזָקִים
הִפְּכוּ לְקוֹזָקִים

הַמְזַרְחִים מִמְּשִׁיכִים לִהְיוֹת דִּימִים

קְדִימָה וּלְהַסְתֵּדֵר בְּתוֹךְ הַמְּגִבֻּלוֹת שֶׁל מִפְּאִי
אוֹ הַלִּכּוּד
מְגִבֻּלוֹת הַסּוֹצִיאָלִיזְם
- הַקְּפִיטָלִיזְם
- מֶה שֶׁלֹּא יִהְיֶה

לֹא מְאֻמִּינִים בְּעֵצָמָם
בִּיכָלָתָם לְקַבֵּעַ אֶת סֶדֶר הַיּוֹם

רוצים שנהיה ציונים:

נהיה ציונים.

רוצים שנהיה ימין - נהיה ימין

רוצים שנהיה פוסט ציונים - פוסט ציונים

פוסט מודרניסטים

אנחנו נכנס לדבר שמישו אחר מכין

זו התודעה של הדימי

ההצלחה שלו להכנס לסדר הקים.

לקבל אותו

לבחן אותו

ולהכנס אליו

מה שהם לא הבינו

זה שבאסלאם הדימיות היא בלתי משתנה

במערב תמיד מבקשים ממך עוד קצת כדי להיות כמו

האחרים

עוד קצת יותר, תתקדם בחיאת אבוק

תהיה כבר כמונו

אבל הכמונו כל הזמן משתנה

כמונו זה לא פרמטר

זה מזג האויר

תמשיכו לנסות להיות כמוהם

כמותם

**

דימי דימי דימי

הציונות

שואלים אותי
אם אני חש זר
אם אני חש מהגר

אני עונה
כן

אבל לא זאת התשובה

הציונות ומדינת ישראל
הן לגבי תאונה מצערת
אני כמו צעיר שמתעתד להיות פדורסלן
ומכונית דורסת אותו

הציונות היא כסא הגלגלים

החיים היו צריכים להיות אחרת
משום מה הרפכת שנתה כוון

בתודעה שלי אין צרך בציונות
או במדינת ישראל
ירושלים מספיקה בהחלט
לוסנה וגרנדה, תטואן וטנג'יר
הן ערי המפה בלבי

לפעמים אני רוצה לדמין
שהתאונה לא קרתה
ונכותי דמיונית היא
אך אני מוצא את עצמי שוב
על כסא הגלגלים.

דרך ללא מוצא

בְּמִרוֹקוֹ הִיִּיתִי יְהוּדִי
בִּישְׂרָאֵל הִפְכָּתִי לְמִרוֹקָאִי

הִצִּיעוּ לִי עֶסְקָה:
תּוֹכַל לִהְיוֹת יִשְׂרָאֵלִי
אִם תִּשְׁנֶה אֶת שְׁמִי
וְתַפְסִיק לְכַתֵּב עַל מִרוֹקוֹ

אִם כֵּן
אֶמְרֶתִּי
אֲנִי מַעְדִּיף לִהְיוֹת מְרוֹקָאִי

אֵךְ יוֹתֵר מִכֵּן
אֲנִי מַעְדִּיף לִהְיוֹת יְהוּדִי

רַק שְׁהֶאֱפָשְׁרוּת הַזֶּה
כָּבֹד נֶעְלָמָה

תוהה ונשאר ירוחם

אָנִי תוֹהָה וְנִשְׁאַר
תוֹהָה שׁוּב
וְלֹא הוֹלֵךְ
עוֹזֵב וְלֹא הוֹלֵךְ
שׁוֹאֵל
לְמָה אֵינִי הוֹלֵךְ
לְמָה לֹא הִלַּכְתִּי
כָּבֹד מִזְמָן

מִחֲכָה לְמַכָּה הִבָּאָה
לְבִדּוֹק
אִם תִּכְאֹב פְּחוּת
מִחֲזִיק אֶת צְלָעוֹת גְּבִי
בוֹעֲרוֹת כְּמוֹ אֵשׁ
מְכַוְּצוֹת

כְּמוֹ יֶלֶד בְּפִנֵּת הַכֶּתֶה
עִם עֵנֶשׁ לֹא בְרוּר
עַל מַעֲשֵׂה לֹא יָדוּעַ
לְמָה אֵינִי בּוֹרֵחַ
לְמָה אֵינִי רֶץ
לְמָה אֵינִי עוֹזֵב.

הַמִּכָּה בָּאָה וְהִלְכָה
וְנִוְתַרְתִּי מִכְּנוֹץ בַּפִּנָּה.

הנאורים

הנאורים מאד נאורים
הם כל כך נאורים
והם מממש רוצים
שכלנו נהיה נאורים כמותם
הם לא רואים
ולכן הם רוצים שגם אנחנו נהיה עורים
הם לא מדברים ולכן
הם מבקשים מאתנו לשתוק
כי הם מאד נאורים
והם רוצים שננעל את נעליהם הצרות
על רגלינו הגדולות
וכשאנחנו מנסים הם אומרים
שאיננו יודעים ללכת כלל
והם נאורים כל כך
בעיני עצמם וכשאנו עוזבים אותם
הם בכלל לא מבינים איך מישוהו
יכל לרצות לעזוב אותם
הם נאורים שאין
בהם אור.

עודף

לא מְשַׁנֶּה מֶה אֲנִי עוֹשֶׂה אוֹ לָאֵן אֲנִי הוֹלֵךְ
סוֹחֲרִים מַחְזִירִים לִי
יוֹתֵר מְדֵי עֵדָף

אֲנִי נוֹתֵן לָהֶם שְׁטָר שֶׁל עֲשָׂרִים
וְהֵם מַחְזִירִים עֵדָף
עַל חֲמָשִׁים

הַטּוֹב בְּיוֹתֵר הִזָּה
בְּשׁוֹק מַחְנֶה יְהוּדָה
נָתַתִּי לוֹ עֲשָׂרִים
הַחֲזִיר לִי עֵדָף שֶׁל מֶאֱהָ

אֶמְרָתִי לוֹ
נָתַתִּי לָךְ עֲשָׂרִים
וְהוּא צָעַק עָלַי
אֶתָּה בְּעֵנָיִם
נָתַתָּ לִי מֶאֱהָ

שׁוֹב הַתְּנַפְּחָתִי
וְאִזּוּ הוּא שֵׁם לֵב שֶׁהָאִישׁ לִיכֵי
הוּא שֶׁנָּתַן לוֹ שְׁטָר שֶׁל מֶאֱהָ

הַרְשָׁתוֹת הַגְּדוֹלוֹת תָּמִיד טוֹעוֹת לְטוֹכָתִי
וְשׁוֹכָחוֹת לְחִיב אוֹתִי עַל מוֹצֵר זֶה אוֹ אַחֵר

זֶה כָּאֵלּוּ כָּל הָעוֹלָם
רוֹצֶה לְתַת לִי כֶסֶף
שְׂאִינִי יוֹדֵעַ
מֶה לַעֲשׂוֹת בּוֹ

הִחַלְטָתִי לַעֲשׂוֹת עֲסָקָה עִם אֱלֹהִים
לִפְנֵי כִמָּה שָׁנִים
אֶמְרָתִי לוֹ:

"עַד כָּאֵן!"

עַד סוֹף הַשָּׁנָה הַזֹּאת
אֲנִי מַחְזִיר אֶת הָעֵדָף
מִרֹאשׁ הַשָּׁנָה

אֲנִי חָפְשִׁי לְשִׁמּוֹר אֶת הַכֶּסֶף אֲצִלִּי."

השנה נגמרה והדברים השתפרו קצת
למשך כמה חדשים
ואז זה שוב התחיל.

החלטתי לחלק את העולם
לשני חלקים
הסוחרים הקטנים
והכרישים הגדולים
אני שומר את הכסף של הגדולים
אבל, אלי הטוב,
אני לא מסגל לחיות עם כספי הקטנים.

אני נכנס למסעדה של זכריה
בתל אביב
אחת מן המסעדות הטובות וגם הזולות
בעולם
ארוחה עולה שלשים ₪
הוא מחזיר לי יותר מדי ערך שוב ושוב
אשתו תמיד שוכחת לרשום מנה בלשהי לחשבון
ושניהם תמיד רבים עם בנם

אני אומר לזכריה
שעשה את כל הדרך מצנעא שבתימן
והיה צריך לקבל את פרס ישראל:
"איונה זכריה
אתה זול מכלם
והאכל טוב מרוכם
ובכל זאת
אתה עושה שוב ושוב טעויות
ומחזיר לי עשרה שקלים
יותר מדי.

אני מקנה שזה לא קורה לך לעתים
ונה רק בחשבון שלי."

ואז הוא אומר לי:
"אתה סדיק!
סדיק!..."

נאני מרגיש
עגול לבן
מעל ראשי.

אצל זכריה

החברניקים הספרדים שאוהבים חריף
מדברים על מרק הרגל
ועל מי ששם להם רגל
עורך דין אשכנזי שבא להתלוצץ
אומר לזכריה וקורץ לעצמו
אצל היהודים יותר זול
זכריה, פגוע או אולי סתם עיף מכך שקם בחמש
לאפות את הלחות,
אומר לו:
אבל אני יהודי!
תימננה מן הפרם מבקשת
ארז עם שעועית
ארז מלא, יש לנו רק ארז מלא
אומר זכריה
הוא יכול להכנס לספר השיאים של גינס
המסעדה המזרחית היחידה שמגישת ארז מלא
היא אומרת לו: ארז מלא?
והוא אומר לה, כן, ארז לבן קשה לעכול.
הוא הולך למטבח
וילא, לא רק דואג לנו למה שאנחנו מכניסים לפה
גם לאיך זה יוצא הוא דואג.
וכשאני בא עם אשתי
הוא אומר לי שהיא
אכלה כאן לבד לפני יומים
אני אוהב אותך הוא אומר לה
בלי שנים קדמיות
ואחר כך הוא אומר לי
אל תדאג, כשאתה לא פה
אני שומר לך עליה.
שומר עליה ועל כל עם ישראל.

ירושלים נתניה דרך רמת השרון קו 947

מזמן לא נסעתי בדרך הזאת לנתניה
ואחרי שאנחנו עוברים את נמל התעופה
אני מגלה שכל השדות, כל העצים
הפכו למרכזי קניות
סופרמרקטים ועוד סופרמרקטים
אצל חביב הקופה רושמת פחות
ויש חצי קופה, רבע קופה, זולפה
זולשם, הכיזול, עודיותרזול
יש תחרות על השם הזול ביותר
המחשים ביותר שימשך אותך
להאמין שזה זה, זה הסופרמרקט
הזול ביותר, תחרות שיכה על שיר
של מלה אחת
ואני חושב שעלי להתקומם על כך
כי כך חושבים הרדיקלים החפשיים
הם נגד גלובליזציה ובעד שדות ירוקים
כך אני אהיה אין ואחשב לאיש חכם
על ידי אנשי השמאל הנאורים בעולם
אבל בעצם אני אומר
למה לא?
אדרבא
אלפים שנה סחרנו, מכרנו וקנינו
דפקנו את הגוים ואת עצמנו
התעשרנו והתרוששנו
אז למה שלא נמשיך כאן
עוד ועוד עסקים עוד ועוד מסחר
יותר משהתורה והשבת שמרו על ישראל

המסחר שמר על ישראל
שלמנו והשלמנו, מסחרנו ועשינו שלום
בינינו לבין עצמנו
סחרנו בין הפרברים לבין הערבים
שלא רצו לדבר זה עם זה
נהגנו באתנינו ובחמורינו בין ערים ונחלים
והמשכנו לסחר ותמיד סחרנו
זה מה שידענו תמיד לעשות
מכרנו את שקנינו בעשר במאה
ואת שקנינו במאה בעשר
ועכשו אנחנו נכנסים לסופר ואנחנו נבוכים
האם המחר של מוצר זה יהיה זול יותר מחר
או יקר יותר מחר
הרשתות מרשתות אותנו
מבלבלות אותנו כל יום
פעם זה שנים במחיר אחד
אחר כך קנה שנים קבל את השלישי חנם
אחר כך השני בחצי מחיר
וכן הלאה
כל יום זה משתנה
ואנחנו פה שמחים אם דפקנו את הסוחר
וקנינו ממנו כשזה היה כל כך זול שהוא בעצמו הפסיד
אדרכא, ימשיכו היהודים לקנות ולמכור
לשם מה נגדל תפוזים או אגסים
נסחור באלה שהגויים יגדלו
בכל מקרה כמה אנחנו כבר יכולים לזהם
אנחנו לא מאתים חמשים מליון כמו האמריקאים
ובטח לא מיליארד כמו ההודים או הסינים
הגיע הזמן שכבר נצא עם הסיסמא
עם קטן מזהם פחות!

מאמרים

עוד פעם רציתי לכתוב מאמר
על משהו שמציק לי
התחלתי כבר שורה שורה
אבל לבסוף החלטתי שזהו
אני לא אוהב את המאמרים שלי
אני כותב אלפים מלה
ואחרי שאני רואה את זה בדפוס
או באתר שלי
אני אומר לעצמי
הרי אתה אומר את זה יותר טוב
בשמונה שורות של שיר
אז למה לך אלפי מלים
אולי פחות אנשים יקראו את השיר
אז מה?
אלה שקוראים את המאמר
חושבים שהם מבינים
אבל לא מבינים
אז אולי קוראי השירים
לפחות יגידו
אני לא מבין שירה,
אבל
מתי שמעתם מישהו אומר
אני לא מבין מאמרים?

גם זו התקדמות

צריך להודות שזה עובד
מתקדם ומתקדם
ולא נראה שיש מי שיעצר את זה
בתוך צעקות היאוש והיחסלו אותנו
ממשיכה הציונות
בולדוזר שמחסל עצים בדרךכו
ולעולם לא מסתכל לאחור
יהיו עצים לא יהיו עצים מה זה חשוב
אחרי אלפים שנה נמצא המתכון המנצח
50% קונקיות 10% יהדות
20% אחוז מערכיות 10% הטחת אשמה בגויים
10% חרדת קדש מפני השמדה מיידית
או אולי מנונים אחרים מה זה חשוב
כך וכך אחוזים מכל אלה
וזה הולך קדימה
בסך הכל אלמלא היו מחליטים לחסל אותי
והייתי גם אני בין הנהנים מהציונות הזאת
הייתי גם אני בין השרים את יתרונותיה
אבל היא לא רוצה אותי הציונות הזאת
ולכן השאלה אפלו לא נשאלת.

מוחמד והקריקטורות

אמא שלי מזהירה
אותי שלא אכתוב
על הקריקטורות של מוחמד

"שלא תכתוב על זה
אתה והרעיונות שלך!"

היא עדין מבטאת
את פחדה הכל כך מרוקאי
מהמון המסלמי

פי ההמון המסלמי לא מפגין
הוא מתלהם
הוא לא מביע את דעתו
הוא מכין פוגרום

לא הנוצרים ולא המסלמים
מוצאים חן בעיני
שתי דתות-תרכויות
ששואפות לשלט בעולם

צריך רק להודות לאלהים
שהוא לא הותיר את הנצרות לבדה
ושם המסלמים נגדם
ושהוא שם את הנוצרים כנגד המסלמים
וכך שניהם לא יכולים להציל אותנו ברוח השם
ולקביא אותנו לגאלה המיחלת שלהם
אולי בכל זאת
יש איזה אזון
שנוצר בעולם
בכל פעם שמישוהו מנסה להפר אותו.

אז הנה, אמא,
לא כתבתי שיר על הקריקטורות
הדניות
של מוחמד.

זכרון השמש

לקחתם לנו את השמש
אמרתם לנו שהוא פרימיטיבי
בלתי יציב
גורם לכוויות
גורם לסרטן

לקחתם לנו את השמש
ובמקומו התקנתם לנו
מנורות ופלורצנטים
הלוגנים
שלא יפגעו בנו

לקחתם לנו את השמש
ואחר כך
לקחתם לנו את המלה שמש
ואז שאלתם
מה אתם מעדיפים
פלורצנט או הלוגן

ואנחנו דברנו על אור אחר
אור אחר שהוא לא
זה
ולא
זה
אבל לא הבנתם על מה אנחנו מדברים
אז העדפתם לומר שאנחנו משגעים

אור אחר
וכבר לא ידענו מה שמו
אור אחר
שזכרנו
אך לא ידענו
איך להסביר אותו

לא ידענו להסביר
אך לא יכלנו לשכח.

כשתבואי לבקרני בירושלים

כְּשֶׁתְּבֹאִי לְבַקְרֵנִי בִירוּשָׁלַיִם
תְּבִיאִי אִתְּךָ כְּמָה טְנָקִים
וְאִם אֶפְשָׁר מְטוֹסִי אֶךָ 16
וּמִסּוּקִי אֶפְאֲצִי

זוֹהִי עִיר הַשְּׁלוֹם
כְּשֶׁאֲתֶה מְרִים יָד
הִיא מִיָּד נִעְלָמָה

לִי־תֵר בְּטַחֲוֹן תְּבִיאִי גַם
שְׁלֹשׁ מְאוֹת
פְּצָצוֹת אֲטוֹם

בּוֹאִי אֲט אֲט
וּבִדְרֹךְ
אֵל תִּשְׁכַּחֲתִי לְהִרְס אֶת הַנוֹף
לְפּוֹצֵץ כְּמָה הָרִים
לְפִתּוֹחַ כְּמָה צִירִים חֲדָשִׁים
וְאֶת הָעֵקֶר שְׂכַחְתִּי
תְּבִיאִי לִי כְּמָה סִיגָרִים
קוֹבְנִים טוֹבִים
מֵאֲז הַסֵּגֶר
הֵם נִגְמְרוּ לִי

בגיל מסויים

אָנִי מְנִיחַ שְׁבִגִיל מְסִים
אוֹ שֶׁתֵּאמַר אֶת הַדְּבָרִים
בְּצוּרָה בְּרוּרָה
אוֹ שֶׁאֶתָּה יוֹדֵעַ לַחֲתוֹךְ
אֶת הַשּׁוּרָה

אוֹ שֶׁחָבַל כָּבֵר עַל הַזְּמַן

אוֹ שֶׁלְמַדְתָּ כָּבֵר אֶת מְלֶאכֶת הַשִּׁיר
אוֹ שֶׁאֶתָּה מְמַשִּׁיךְ
לְהִסְתוֹכֵב סְבִיב לְמֶלֶה
וְעַדִּיף שֶׁתַּעֲבֹר לְמַשְׁהוֹ אַחֵר
תִּכְתֹּב רוֹמָנִים
תִּהְיֶה עֲתוּנָאִי
עוֹרֵךְ
אוֹ כָּל דְּבָר אַחֵר

חָבַל עַל הַזְּמַן שְׁלָךְ
וְשָׁלָנוּ

אָנִי
בְּכָל אֶפֶן
מֵעַכְשָׁיו
אֲשַׁפֵּךְ יֶשֶׁר
אֶל הַנִּיר
אֶת הַשִּׁיר.

הפיגוע בסבארו

אַחֲרֵי הַפְּגוּעַ בְּמִסְעֶדֶת סְבָארוֹ
שָׁבוּ נִרְצָחוּ עֶשְׂרִים אִישׁ
הַעֲתוּנָאִי בִקֵּשׁ לְדַעַת כְּמָה אֲנָשִׁים הָיוּ
וְהַמְלָצָר
עָנָה הָיוּ הֶרְבֵּה מְאֹד אֲנָשִׁים
הָיָה מְלֹא אֲנָשִׁים
הָיָה מְפָצֵץ

גרמנית

פֶּאוּל צֵלָאן כּוֹתֵב בְּשִׁפּוּחַ שְׁתֵּהֲרֹג אוֹתוֹ
מְנִסָּה לְשַׁחֲזֹר
אֶת הַיָּמִים שֶׁלִּפְנֵי
שִׁשְׁפָּתוֹ הִפְכָּה לְחֶרֶב
שֶׁמְכֹנֵן כָּל־פִּי
עַד שֶׁהוּא קִפֵּץ
לְהַצִּיל אֶת הַשִּׁפּוּחַ מֵהַמְּצוּלוֹת

הוּא כּוֹתֵב וּמְשִׁיךְ לְכֶתֶב
בְּשִׁפּוּחַ מוֹתוֹ
בְּשִׁפּוּחַ הַרְצָח

שִׁירָה שֶׁמְנִסָּה לְהַצִּיל
אֶת הַשִּׁפּוּחַ מֵעֲצָמָה
לֹא
הַצִּלָּהּ.

שפתיים

לְעוֹלָם לֹא אֶטַעַם יוֹתֵר אֶת שְׁפָתָיו הַמְּנַמְּמוֹת שֶׁל אֱלֹהִים
וּמוֹטֵב שֶׁכֵּךְ
בָּנִים וּבָנוֹת יִסְתַּדְּרוּ בְּשִׁלְשׁוֹת
וְלֹא יִשִּׁירוּ אֶת הַתְּקוּהָ
כִּי לְעוֹלָם לֹא אֶטַעַם
לֹא אֶטַעַם
גַּם אִם יָבוֹאוּ גְדוּדִים שֶׁל מִתְאַבְּדִים
הַחֶלֶק הַזֶּה בְּחַיֵּי נִגְמָר

קודש הקודשים

שם לב שְהַצַּפְרָן
בְּאַצְפֵּי הַחוֹדְרֹת אֶל חֲדָרֵי בְטָנָךְ
גֹּדְלֹת מֵהָר יוֹתֵר מִן הָאֲחֵרוֹת
כָּאֵלֹו הִשְׁקֹו אוֹתָהּ
הַגִּשְׁמִים הַזּוֹעֲפִים שָׁל הָאֲמֻזֹּנִס

עָרֵב יוֹם כְּפוֹר הַיּוֹם
הַסְּעוּדָה הַמְּפֻסָּקָת
גַּם מִפְּסִיקָה אֶת הַמַּחֲשָׁבָה עַל מִין
הַמְּקַדִּימָה לְבֹא לַעֲת הָאֲרוּחָה

לְהִתְאַרֵחַ שׁוֹב בְּתוֹכְךָ
אַחֲרֵי נְכוּי מַעֲשֵׂר חֲטָאִים
אַחֲרֵי הַפְּרָה הָאֲדָמָה
הַרוֹבֶצֶת בְּתוֹכִי
אַחֲרֵי שֶׁהִכְהֵן הַגְּדוֹל
יֵצֵא מִבֵּית הָאֲסוּרִים

אֵין שֵׁם כָּלוּם וַיֵּשׁ הַכֹּל
בְּקִדְשׁ הַקִּדְשִׁים
שֶׁלְךָ
בְּקִדְשׁ הַקִּדְשִׁים
שֶׁל מַחֲשַׁבְתִּי עָלֶיךָ.

חגים מסביב

בַּתּוֹאֵן לַחֲגִים הָיָה אֹר מִיָּחָד
שֶׁלֹא חֲוִיתִי בִישָׁרָאֵל
הָיָה בָהֶם גַּעְגּוּעִים לְקִדּוּשָׁה
וּקְדוּשָׁה שֶׁבְּגַעְגּוּעִים
וְהֵינּוּ מְבִיאִים מְקַצֵּת מִן הַקֹּדֶשׁ אֶל הַחוּל
שֶׁל הַגּוֹיִים.

כָּכֵר אֵין בֵּית כְּנֻסֶת בַּתּוֹאֵן וְאֵין מַגִּין
(הָאֲחֵרוֹן נִסְגֵּר לַפָּנִי שָׁנָה)
וְעִכְשָׁו מָה יַעֲשׂוּ אַחֵי הַמְּסֻלָּמִים
בְּלִי הַקֹּדֶשׁ שֶׁהֵינּוּ מְבִיאִים לָהֶם מְדֵי כַּמָּה חֲדָשִׁים
מָה יַעֲשׂוּ בְּלִי קֶצֶת יְרוּשָׁלַיִם בְּעִירָם
מָה יַעֲשׂוּ כְּשֶׁכָּכֵר לֹא יִזְכְּרוּ
שֶׁפַּעַם כָּנוּ אוֹתָהּ
יְרוּשָׁלַיִם הַקֵּטָנָה?

עצב

אֵל תִּהְיֶה כָּל כֶּךָ עֲצוּב
הֵן בְּעֶרֶב הַשָּׁנִים
גַּם מֵיָּמַם גַּם יַיִן
טַעַמָם אֵינוֹ שׁוֹנֶה
גַּם הַשְׂמִימָה גַּם הָעֶצֶב
שָׁנִי צְדִי הַסְּפִינָה
גַּם הַמָּוֶת גַּם הַחַיִּים
אֵינָם אֶלָּא הַשְׂתַּקְפוֹת
הָאֶחָד בְּרֹאֵי הַשָּׁנִי.

זה לא שיבא זה נענע

היא שואלת אותי על שם
מי בית החולים אסף הרופא
מי היה אסף

אולי מישהו מהתנ"ך
איני זוכר
אבל את יודעת על שם מי
בית חולים שיבא?

ל.א.

על שם המקרין הלאמי שלנו
הרופא הזה שעשה את כל ההקרנות
על ראשי ילדי מרוקו בשנות החמשים

מה? האמת?

נראה שמדינת ישראל מאד מתגאה בו.
לא יאמן...

גם אחרי שפבר חוקקו חק
לפצוי המקרנים
וגם אחרי ששערים נשר
והם סובלים מכל מיני מרעין בישין

עדין נותר שמו של ד"ר שיבא
על בית החולים

כדי שגזכר תמיד
שאם לא גלך בדרך
המקרטעת שלהם
מחכות לנו הקרנות
בראש
כדי שגחשב נכון.

לא ברמה של

בהתחלה לא הייתי ברמה של אף אחד
אבל ככל שעובר הזמן
אני לא ברמה של מישהו יותר ברמה

לא ברמה של אלתרמן או שלונסקי
אחר כך לא ברמה של עמיחי
ולא ברמה של זך

ואני שואל את עצמי עד לאן זה יגיע
מתי יתחילו לומר שאני לא ברמה של
נרודה
לא ברמה של שקספיר

לא ברמה של שיר השירים

אה... אני ממש רוצה להיות לא ברמה
של קהל

זו תהיה מחמאה רצינית!

מחמאות לחוד, כתיבה לחוד
אני מקנה לעמד ברמה
של מה שאני יכול לכתב.

גם זה לא קל ולא משהו.
בליגת המשוררים היקומית
מחליט הזמן הארך.

שבור את שירך

זֶה מֵאִדּ מִחֲמִיא שְׁאֵתָה כּוֹתֵב עָלַי שִׁיר
וְהַשִּׁיר פֶּתוּב נִהְדָּר
כְּמוֹ הַשִּׁירִים הָאֲחֵרִים שְׁלֶךְ
אֲבָל תִּשְׁאֵל אֶת עֲצֻמְךָ טוֹב
אִם אֵתָה רוֹצֶה לִהְיוֹת מְשׁוֹרֵר
וְאִם הַתְּשׁוּבָה הִיא
כֵּן
נִכְשַׁלְתָּ
שְׁבוֹר לְעֲצֻמְךָ רִגְלִי
בְּבִית הַחוֹלִים תִּחְשֹׁב עַל זֶה טוֹב טוֹב
שִׁירִים טוֹבִים יֵשׁ לְרֹב
אֲפָשֶׁר לְלַמֵּד לְכַתֵּב שִׁיר טוֹב
אֲבָל זֹאת לֹא שִׁירָה
וְזֶה לֹא עוֹשֶׂה אוֹתָךְ מְשׁוֹרֵר
רַק לְכוֹתֵב שִׁירִים טוֹב
אֲזִי שְׁבוֹר
שְׁבוֹר אֵת הַמְשָׁפֵט וְאֵת הַשִּׁירָה
וְאֵת כָּל מֶה שֶׁנִּחְשֵׁב לַשִּׁירָה טוֹבָה
שְׁבוֹר הֵיטֵב
שְׁבִירָה שֶׁלֹּא נִתְּנָה לְאַחִיד
שְׁבִירָה לְצִרְךָ שְׁבִירָה
וְאַחֵר כֶּךָ תִּתְחִיל לְכַתֵּב אֶת עֲצֻמְךָ
דְּרֹךְ הַשִּׁיר
שְׁבוֹר עוֹד רִגְלִי לִיתֵר בְּטָחוֹן
כְּדֵי שֶׁתִּשְׁאֵר לְבִדְךָ בִּיאוּשְׁךָ
מוֹל הַדֶּף הַלְכֵן
עָרוֹם מְכַל פּוֹאֲטִיקָה
עָרוֹם מִמְשׁוֹרֵרִים אֲחֵרִים
אֵל תִּשְׁפַּח אוֹתָם
אֵת הַמְשׁוֹרֵרִים שֶׁאֵהֲבָתָ
אֲבָל הֵם כְּבָר עָשׂוּ אֶת דְּרֹכָם
הֵם כְּבָר שִׁבְרוּ אֶת שְׁבָרָם
הֵם כְּבָר פָּרְקוּ אֶת פָּרְקָם

אַתָּה לֵךְ עֲכָשׁוּ
 לְבָנוֹת עוֹד אֲנִיָּה לְלֹא עֵץ
 וְעוֹד מְכוֹנִית שְׁלֹא נוֹסַעַת עַל חֲשָׁמַל
 לְבָנוֹת מְטוֹס עֲשׂוּי אֲוִיר
 וּמְמַלְכָּה מְאַכְלֶת מֵאֵשׁ
 אַחֵר כֶּךָ
 אוֹלִי, זֶה בְּכָלֵל לֹא בְטוֹחַ
 תּוֹכֵל לְקוֹם
 וְלִלְכֶת עַל קַבִּים
 עִם שְׁכָרֵי זְגוּגִיּוֹת וְשְׁכָרֵי שִׁיר
 שְׁכָרֵי מַלִּים וְשְׁכָרֵי חַיִּים
 אוֹ אֲזוֹ אוֹלִי, אוֹלִי
 אִם הַשְׁכָּר יִהְיֶה אֲדִיר
 אִם תִּשְׁרֹד אֶת רְעִידַת הָאֲדָמָה
 אוֹ אֲזוֹ תּוֹכֵל לִלְכֶת שׁוֹב
 זוֹ תִּהְיֶה כְּבֹר הַלִּיכָה שְׁלֹךְ וְרַק שְׁלֹךְ
 וְאִם לֹא תִצְלִיחַ
 תִּצְמִין לִי
 שֶׁהַכְּשָׁלוֹן שְׁלֹךְ
 יִהְיֶה שְׁנֵה מְאֵתִים הַצְלָחוֹת שֶׁל אַחֲרִים
 מְאֵתִים שְׁכָרִים שְׁבוּרִים
 שִׁישְׁבּוּ אֶת לַחֲמֶךָ
 בְּמַלְחַמְתֶּךָ בְּאֵלִים.

הזיכרון השבור

עֲכָשׁוּ הֵם מִתְגַּעְגְּעִים
לְשׁוֹק הַבָּדִים בְּבִגְדֵי
לִסּוּקוֹ צִ'קוֹ שֶׁל טַנְג'יר
וְלַעִיר הָעֵתִיקָה שֶׁל מֶרְקֶשׁ
זְכְרוֹנָם הַשָּׁבוּר
מִמָּצִיא מְזַרְחִיּוֹת
מְזַרְחַת שְׁעָבֵר דֶּרֶךְ
הַמֶּלֶה הָאִירוֹפֵּאִית
וְהָאֲשִׁכָּנִיּוֹת
מְזַרְחַת חֲדָשׁ
שֶׁלֹּא הָיָה קֶזֶם לְעוֹלָם

הֵם צָרִיכִים אֶת זֶה

וּכְשֶׁאֲנִי מְסַפֵּר לָהֶם
מִשְׁהוּ עַל עִירִי
דְּבָר פֶּשׁוּט
כְּמוֹ הַלִּיכָה לְבֵית הַסֵּפֶר
מִיְדֵי יוֹם
אוֹ הַשֶּׁמֶשׁ שֶׁל בֵּית הַכְּנֶסֶת
הֵם חוֹשְׁבִים
שְׁגֵם אֲנִי מְדַמֵּן
דְּמִיוֹן מְזַרְחִי
שֶׁתַּטּוּאָן הִיא עִיר
שֶׁהִמָּצְאָתִי בְּחִלּוּמוֹתִי

מְזַכֵּיר לִי אֶת דּוּדִי
שֶׁהָיָה מְנַסֶּה לְהַרְשִׁים אֶת הַבְּחוּרוֹת בְּמַדְרִיד
מְסַפֵּר לָהֶן שֶׁבֶּאֱפְרִיקָה
(אֲזֵ הָיִינוּ אֶפְרִיקָאִים, כִּי זֶה
הָיְתָה הָאֶפְרִיקָה הַיְחִידָה שֶׁל
סִפְרָד הַקּוֹלוֹנִיָּאִלִּית)

בְּאַפְרִיקָה
הָאֲרִיזוֹת
מִסְתַּכְּבִּים חֲפָשִׁי בְּרַחוּבוֹת
וְאֵף אֶחָד לֹא מִתְפַּעֵל מִזֶּה

הָאֱמִינוֹ אוֹ לֹא הָאֱמִינוֹ
הַבְּחוּרוֹת
אֵינִי יוֹדֵעַ
אֲבָל זֶה עָשָׂה רוֹשֵׁם בְּבִיר.

השירה תנצח

בְּסוּפוֹ שֶׁל דְּבַר הַשִּׁירָה תִּנְצָח
אֲחֵרֵי כָּל הַמְּלִים
הַרוֹמָנִים
הַסְּפָרִים
הַשִּׁירָה תִּשְׁאֵר
כִּי הַשִּׁירָה
הִיא בְּסוּפוֹ
שֶׁל
דְּבַר
הַצִּעָקָה
הָאֲתֵרוֹנָה

אוֹ הָרֵאוּשׁוֹנָה

אֲחֵרֵי שְׁהֶעוֹלָם
יִהְיֶה בְּסוּפוֹ שֶׁל דְּבַר
סוּפוֹ.

חינוך ביהיביוריסטי

למה אתה כותב רק שירים על קפוח?

מכת חשֶׁמל.

הנה אתה רוֹאָה, כְּשֶׁאַתָּה לֹא כותב על קפוח
השירים שֶׁלָךְ טובים.

סכריה.

זה הולך ככה כל יום, ואתה צריך
להתנגל לחשֶׁמל או למות מסכרת.

שתיקה כהודיה

כל כך רציתי לשַׁתֵּק אֶתְךָ
וְכָל כֵּן רָצִיתִי לְדַבֵּר אֵתִי

וְדַבַּרְתָּ אֵתִי עַל כֵּן
שֶׁאֲנִי רוֹצֶה לְשַׁתֵּק אֶתְךָ

וְאֲנִי דַבַּרְתִּי עַל כֵּן
שֶׁאֲנִי רוֹצֶה שְׁתִּשְׁתָּקִי אֵתִי

ולֹא יִדְעָתִי לְדַבֵּר אֶתְךָ
כִּפִּי שֶׁלֹא יִדְעֶתִּי לְשַׁתֵּק אֵתִי